

MIKE MCKINLEY

ÎNVIEREA

ȘI VIAȚA TA

HRISTOSUL ÎNVIAT
SCHIMBĂ LUMEA TA

Învierea și viața ta

„Mike McKinley a reușit din nou. În această carte, urmare a celeilalte, intitulată *Patimile lui Hristos*, Mike se concentrează pe învierea lui Hristos într-o modalitate precisă teologic, stimulată pastoral și utilă din punct de vedere practic. *Învierea și viața ta* este o carte credincioasă și atractivă pastoral, aducând înainte prisma învierii și arătându-i fațetele biblice frumoase și uimitoare, iar autorul o întoarce către cititor pentru ca acesta să o vadă. Această carte este accesibilă pentru oricine, scrisă deopotrivă pentru a-i captiva pe necredincioși și pentru a hrăni sufletul sfântului descurajat, care a pierdut din vedere acea nădejde nezguduită pe care Isus a garantat-o pentru cei ce se găsesc în El. Recomand cu căldură această carte și pe autorul ei”. - *Brian Croft, Păstor Senior, Auburndale Baptist Church, Kentucky; Fondatorul Practical Shepherding*

„Minunăția învierii lui Hristos este prezentată într-o perspectivă glorioasă în această carte. Suntem transportați prin promisiunile împlinite ale lui Dumnezeu, demonstrate și amplificate prin învierea lui Isus Hristos. Mike pictează frumusețea fără egal a învierii trecând prin scrierile lui Luca, conducându-ne la reflecție teologică profundă asupra sensului învierii, înălțării și domniei lui Hristos, ca și asupra pogorării Duhului, la Cincizecime. În același timp, el menține doctrina înrădăcinată în Isus însuși. Rezultatul este o carte simplă și uimitoare, surprinzându-ne prin a ni-L arăta pe Isus. Vreau să recomand tuturor această carte”. - *John Hindley, Păstor al BroadGrace, Norfolk; autorul cărților „Serving Without Sinking” și „You Can Really Grow”*

„Mike McKinley a scris, iată, o continuare potrivită a cărții *Patimile lui Hristos*. Ea este un ospăț bogat în descrieri, deopotrivă în stil și substanță. Crucea și învierea lui Isus Hristos stau ca două adevăruri puternice care vor formează însăși inima creștinismului. Iar abilitățile literare excelente ale lui McKinley surprind aceste două realități profunde, făcând cartea să fie plăcută de citit și reflectat. Ea arată cum învierea se aplică în cele mai fundamentale nevoi ale vieții, morții și veșniciei tale. Apoi ea te va determina să te pleci și să te închini Aceluia care a murit și a înviat pentru tine”. - *Lance Quinn, Păstor, Thousand Oaks Bible Church, California*

MIKE MCKINLEY

ÎNVIEREA ȘI VIAȚA TA

HRISTOSUL ÎNVIAT
SCHIMBĂ LUMEA TA

Mamei mele, a cărei viață și dragoste
sunt o imagine a harului lui Dumnezeu.

ÎNVIEREA ȘI VIAȚA TA

Mike McKinley

© 2020 Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *Resurrection In Your Life: How the Living Christ Changes Your World*, de Michael McKinley/The Good Book Company, 2015. Tradus și publicat în limba română cu permisiunea The Good Book Company, tel. +44 (0) 208 942 0880, email: admin@thegoodbook.co.uk.

Traducerea, corectura, editarea, design și tehnoredactare: Asociația MAGNA GRATIA. Design copertă: André Parker. Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Textul imnurilor este preluat din cărțile de cântări de limba română. Acolo unde este se cunoaște traducătorul sau persoana care a adaptat textul, am precizat specific acest lucru. Mulțumim lector univ. dr. Emanuel Bălăceanu pentru ajutorul acordat în selecția acestora.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Citiți politica integrală de copyright la adresa: magnagratia.org/copyright.html

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

<i>Introducere</i>	11
<i>Capitolul 1. Nu este aici</i>	17
<i>Capitolul 2. Nu trebuia?</i>	37
<i>Capitolul 3. Pacea certitudinii</i>	55
<i>Capitolul 4. Despărțirea</i>	73
<i>Capitolul 5. Plecat pentru a reveni</i>	89
<i>Capitolul 6. Un nou martor</i>	105
<i>Capitolul 7. Limbi ca de foc</i>	123
<i>Capitolul 8. Ceasul ticăie</i>	143
<i>Capitolul 9. Pentru că moartea nu îl putea ține</i>	159
<i>Capitolul 10. Devotați</i>	177
<i>Despre autor</i>	197
<i>Mulțumiri</i>	199
<i>Despre MAGNA GRATIA</i>	

INTRODUCERE

POVEȘTEA NU SE OPREȘTE

Mie îmi plac poveștile. Unele dintre cele mai plăcute amintiri din copilărie se îndreaptă către biblioteca din orașul meu, unde aveam să înșirui rafturi de cărți pe care să le devorez de-a lungul zilelor lungi de vară. (Da, am fost un tocilar mare, mulțumesc de întrebare.)

Acum, că am la rândul meu cinci copii, îmi petrec mai mult timp citindu-le povești decât să parcurg stivele de nuvele de pe noptiera mea. Și fie că le citesc *Cenușăreasa* copiilor mei de grădiniță sau *În jurul lumii în 80 de zile* celor mai mari, majoritatea poveștilor deosebite par să aibă aceeași structură. Mai întâi, există o introducere a principalului personaj și a universului lui (iat-o pe Cenușăreasa). Apoi apare marea problemă a acestuia (familia Cenușăresei nu se purta frumos cu ea), după care un aspect potențial care întreține promisiunea fericirii (o zână bună și un prinț chipeș!). Dar apoi, tocmai când îți închipui că lucrurile vor sfârși bine,

apare o criză care pune totul sub semnul întrebării (ca acel fulger de la miezul nopții!). Numai la sfârșit se ajunge la hotărârea finală care face logică toată criza și care garantează fericirea personajului principal (un duce cu pantof strălucitor și o mulțime de fericire până la adânci bătrâneți!).

Acum, imaginează-ți cât de rău i-ar întrista pe copii dacă m-aș opri din lectura poveștii lor favorite înainte de final, dacă aș lăsa-o pe Cenușăreasa să rămână necăsătorită, privind pentru totdeauna înapoi către acea noapte petrecută la bal. Sau dacă l-aș fi abandonat pe Harry Potter mort pe pardoseală, după blestemul lui Voldemort. Evident, copiii se vor întâlni mai devreme sau mai târziu cu niște cărți care nu au un final fericit – acele romane al căror sfârșit este trist și care ne lasă cu o disperare în interiorul nostru, pentru că există ceva acolo, care strigă după un final fericit al cărții, chiar dacă am învățat să nu îl așteptăm întotdeauna în viețile noastre. Majoritatea poveștilor plăcute se finalizează cu o notă a speranței, cel puțin cu o idee de fericire.

Ei bine, sigur că narațiunea Bibliei nu este o poveste. Dar, avându-L pe Dumnezeu ca Autor, ea prezintă toate trăsăturile unei povești extraordinare. La început, ni se prezintă principalul personaj al creației lui Dum-

nezeu (omenirea) și o problemă serioasă (păcatul, răzvrătirea și moartea). Există o soluție promisă la această problemă (Dumnezeu Își trimite Fiul) dar apoi o criză teribilă pare să distrugă totul (omenirea Îl răstignește!). Dar când vedem sfârșitul, care ne arată sensul crucii, suntem asigurați că povestea se încheie bine pentru omenire: învierea și înălțarea lui Isus.

Pentru creștini, povestea care face sens în viețile lor nu se sfârșește cu un Mântuitor suferind și crucificat. Crucea este de o importanță vitală pentru credința noastră, dar doar pentru că Isus a înviat din mormânt și S-a înălțat la cer pentru noi.

Învierea contează. Dacă ești creștin, știi deja acest lucru, dar știi *de ce* contează? Adesea, noi putem să ajungem să tratăm învierea ca și cum aceasta ar fi o modalitate a lui Dumnezeu de a conecta niște idei; crucea este locul unde se petrece tot ce este important, dar apoi avem un trup mort a cărui situație trebuie să o rezolvăm. Sau putem fi atât de ocupați încercând să dovedim că învierea a avut loc cu adevărat, încât să uităm să mai fim încântați de *faptul* că ea s-a petrecut.

Evident, crucea este minunată și un element fundamental al vieților noastre și al istoriei omenirii.

Acesta este motivul pentru care am scris cartea de dinaintea acesteia, intitulată *Patimile lui Hristos*, carte în care am descris evenimentele din ultimele 24 de ore ale vieții pământești a lui Isus, și (mai important) motivul pentru care ne vom petrece veșnicia laudându-L pe Isus, Mielul care a fost junghiat.

Dar lucrul mareț este că... mai e ceva. Narațiunea nu se oprește la crucea aceea de lemn. Ea nu se oprește la mormântul gol. În fapt, ceea ce este cu adevărat uimitor în legătură cu această poveste este că ea nu se sfârșește și nu se va sfârși niciodată. Când ajung la capătul unei nuvele deosebite, mă simt trist pentru că s-a încheiat. Personajele pe care am ajuns să le iubesc și lumea în care am intrat sunt toate parte din trecut (până ajung la următoarea parte!). Dar povestea lui Isus nu se sfârșește. În multe feluri, ea începe acolo unde pare să se fi sfârșit – la mormântul Lui. Isus cel înviat S-a înălțat la ceruri și a turnat Duhul Său asupra poporului Lui așa încât să ne trăim viețile în puterea învierii Sale. În acest moment, bucuria și puterea învierii, ca și implicațiile și impactul acesteia, sunt resimțite în toată lumea, în milioane de vieți. Este o poveste cu o pagină care se scrie chiar acum. Fiecare creștin se descoperă în mijlocul celei mai frumoase povești ce a existat vreodată, povestea planului lui Dumnezeu de a mântui un popor pentru

gloria Lui. Este o poveste care nu are un capitol final, care se întinde până în veșnicia petrecută cu Dumnezeu, pentru că marele sfârșit (moartea) are dinții zdrobiți încă de pe prima pagină.

Această carte are legătură în mod fundamental cu „urmarea scrisă de Dumnezeu” și cu „sfârșitul fericit” și veșnic al Lui. Ea are de-a face cu cea mai măreață poveste spusă vreodată, și cu povestea care este sau poate fi a ta. Dacă te gândești să aderi la creștinism, sper că vei vedea felul în care viața ta are nevoie să devină parte a acestei narațiuni mărețe. Iar dacă ești creștin – indiferent dacă L-ai urmat pe Isus cel înviat de doar câteva zile sau de mai multe zeci de ani – rugăciunea mea este ca inima ta să fie captivată de povestea a ceea ce Isus cel înviat a făcut, face și va face, astfel încât viața ta să fie trăită în lumina acestor lucruri.

I

NU ESTE AICI

„Era ziua Pregătirii, și începea ziua Sabatului. Femeile, care veniseră cu Isus din Galileea, l-au însoțit pe Iosif; au văzut mormântul și felul cum a fost pus trupul lui Isus în el, s-au întors, și au pregătit miresme și miruri. Apoi, în ziua Sabatului, s-au odihnit, după Lege. În ziua întâi a săptămânii, femeile acestea și altele împreună cu ele au venit la mormânt dis-de-dimineată, și au adus miresmele, pe care le pregătiseră. Au găsit piatra răsturnată de pe mormânt, au intrat înlăuntru, și n-au găsit trupul Domnului Isus. Fiindcă nu știau ce să creadă, iată că li s-au arătat doi bărbați, îmbrăcați în haine strălucitoare. Îngrozite, femeile și-au plecat fețele la pământ. Dar ei le-au zis: „Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat. Aduceți-vă aminte ce v-a spus pe când era încă în Galileea, când zicea că Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile păcătoșilor, să fie răstignit, și a treia zi să învieze’. Și ele și-au adus aminte de cuvintele lui Isus. La întoarcerea lor de la mormânt, au povestit toate aceste lucruri celor unsprezece și tuturor celorlalți. Cele ce au spus aceste lucruri apostolilor, erau: Maria Magdalena, Ioana, Maria, mama lui Iacov, și celelalte, care

erau împreună cu ele. Cuvintele acestea li se păreau apostolilor basme, și nu le credeau. Dar Petru s-a sculat, și a dat fuga la mormânt. S-a plecat, și s-a uitat înlăuntru, dar n-a văzut decât fășiile de pânză, care stăteau pe pământ; apoi a plecat acasă, mirat de cele întâmplate.” (Luca 23:54-24:12)

Există puține lucruri care rănesc mai mult decât situațiile când cele mai mari nădejdi ale tale sunt zdrobite complet. Este ca și cum ai pune vârf situației ticăloase de a avea toate visurile prăbușindu-se în jurul tău. Când apare acest fel de descurajare, ea răstoarnă totul – trecutul, prezentul și viitorul tău. *Cum să îmi pun nădejdea în ceva care nu este adevărat? Acest lucru rănește atât de mult, încât nu pot să gândesc fără să mă asigur mai dinainte de acele gânduri. Niciun lucru la care visam nu se va mai împlini vreodată.*

Dacă ai avut vreodată inima frântă de cineva pe care l-ai iubit sau dacă un erou al tău s-a dovedit a fi un fals, cunoști sentimentul despre care vorbesc. Este ca și cum ai primi o lovitură în stomac, căci aproape că îți taie respirația.

Mă întreb dacă nu cumva acesta este felul în care gândeau ucenicii lui Isus în seara de vineri, după răstignirea Lui. Am ajuns aici, în Evanghelia după Luca,

aproape de finalul ei, de care ne mai desparte un singur capitol. Pentru prietenii lui Isus, acesta era sfârșitul. Trupul fără viață al lui Isus fusese învelit într-o pânză și pus într-un mormânt. Imaginează-ți sentimentul intens al pierderii pe care Maria Magdalena, Ioana și celelalte femei trebuie să îl fi avut. Nu aveau să Îl mai vadă nicio dată pe Isus. Nu aveau să se mai bucure de părtășia bucuriei în prietenia lui Isus, de sfaturile Lui înțelepte și de grija iubitoare din partea Lui pe care ajunseseră să le prețuiască. Tot ceea ce le rămăsese era memoria vie a smeririi Lui, a suferințelor Sale și a înfrângerii Lui prin mâna vrăjmașilor Săi.

Probabil că cel mai rău dintre toate, era că fiecare speranță care crescuse în sufletele lor de-a lungul celor trei ani de până atunci era acum complet spulberată. Ei se gândiseră că Isus era mai mult decât un simplu învățător înțelept și un prieten apropiat, pentru că Îl numeau „Domn” și priveau înainte către ziua când El avea să-Și ocupe locul ca Stăpân peste națiunea Israel. A pierde un prieten apropiat trebuie să fi fost un lucru suficient de trist, însă ei își pierduseră totodată și toate speranțele. Nu avea să mai vină Împărăția lui Dumnezeu. Nu mai putea avea loc nicio restaurare glorioasă a poporului lui Dumnezeu. Tot ceea ce le rămăsese era să se odihnească în ziua Sabatului (din seara de vineri și

pe parcursul zilei de sâmbătă), apoi să încheie grija față de trupul mort al prietenului lor, în ziua de duminică. Cu o săptămână înainte, totul era nădejde. Acum, totul se transformase în durere.

Dacă ne gândim la evenimentele de la primul Paști, este ușor să alergăm rapid către dimineața zilei de duminică. Totuși, trebuie să ne oprim, să așteptăm și să ne gândim. Ia-ți timp pentru a te apropia de aceste femei îndurerate – pentru că doar când pătrunzi în interiorul lor, înțelegând nădejțile zdrobite ale acestor femei, doar atunci ești pregătit să începi să apreciezi ce se petrece după aceea.

NU ESTE AICI

Când femeile au sosit la mormânt duminică dimineată, ele au găsit trei lucruri la care nu se așteptau. În primul rând, piatra fusese rostogolită de la intrarea în mormânt. În acele zile, mormintele erau acoperite cu o piatră mare, așa că era nevoie de doi oameni foarte puternici pentru a o mișca din loc. Trebuie să fi fost un prilej de bucurie faptul că puteau să pășească în mormânt, văzând că piatra a fost deja deplasată pentru ele.

Cea de-a doua surpriză cu care s-au întâlnit a fost că trupul Domnului Isus Hristos nu mai era acolo. Poți

înțelege de ce acest lucru a fost uimitor pentru ele. Trupurile moarte nu aleargă la magazinul din colț după o înghețată. Gândurile lor trebuie să fi luat-o razna: era aceasta o lucrare a vandalilor? Era un fel de glumă nesărată? Nu fuseseră ultimele două zile suficient de zdrobitoare ca acum să se întâmple asta? Ușurarea trebuie să se fi transformat în disperare.

Apoi a venit al treilea șoc pentru felul lor de a gândi. Doi bărbați au stat în picioare alături de mormânt, îmbrăcați în haine strălucitoare. Luca nu ne spune cine erau aceștia, dar pare o concluzie destul de sigură că erau înger trimiși de Domnul. Un procentaj foarte mare al oamenilor din Biblie care s-au arătat în haine albe și strălucitoare s-au dovedit a fi îngeri – iar Evanghelia după Matei și cea după Ioan ne arată că aceste personaje strălucitoare erau într-adevăr mesageri cerești.

Acești îngeri pun o întrebare foarte ciudată: „Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu?” Răspunsul pare destul de evident: femeile nu căutau oameni vii! Ultima dată când L-au văzut pe Isus, El era mort. Ultima imagine a Lui a fost aceea când fusese pus în mormântul Său. Orice lucru în felul în care au experimentat moartea Lui le învățase că aceasta era o condiție terminală – Acela care păruse să fie singurul care

avea putere asupra morții, acum sucombuse în fața ei. De aceea, ele știau că Isus trebuia să fie „printre morți”. Era un lucru evident! Dar, în fapt, femeile gândeau greșit, minunat de greșit. „Nu este aici, ci a înviat”. Isus nu este mort. El este viu. Trebuie să fi vorbit la timpul prezent, nu la trecut.

A înviat. Două cuvinte care pot să șteargă toată pierderea și durerea zilelor trecute. Două cuvinte care schimbă totul. *A înviat.* Cu câteva minute mai devreme, femeile știau că El este mort. Dar greșiseră cu totul. El înviase.

MINUNĂȚIA DE A FI GREȘIT

În mod obișnuit, nu ne place să ni se dovedească că am gândit greșit. Mie uneori îmi ia destul timp evitând să admit că am greșit într-o privință. Dar pentru aceste femei, a fi greșit trebuie să se fi dovedit cel mai bun lucru din lume! Aceste femei credeau că moartea lui Hristos fusese sfârșitul. Era dovada că El nu putea să le mântuiască. Ele participaseră la înmormântarea nu doar a prietenului lor, ci și a speranțelor lor. Dar ele greșiseră total și glorios! Învierea transformă și schimbă tot ceea ce noi cunoaștem. Moartea duce la viață, slăbiciunea și suferința fac locul gloriei, visurile zdrobite se transformă în nădejde vie.

Într-un sens, a deveni creștin înseamnă să capeți ochi pentru a vedea că ai fost greșit. În timp ce Isus ți se părea anterior un om interesant – un mare învățător, un instructor moral, un martir irelevant din vechime – acum poți vedea că ai greșit cu totul. Acum vezi că El este Domnul cel viu, Acela care le dă viață, pace și odihnă tuturor celor care vin la El prin credință. Este un lucru minunat când conștientizezi că ai greșit în felul acesta!

O mulțime de povești deosebite au în ele o revelație imensă care te face să regândești toate lucrurile pe care le credeai adevărate. În *Războiul stelelor*, Darth Vader este tatăl lui Luke Skywalker (și al prințesei Leia). Personajul interpretat de Bruce Willis în *The Sixth Sense* este cu adevărat mort. La o trecere prin *The Hunger Games*, descoperim că Katniss Everdeen este cu adevărat o forță într-o răzvrătire mult mai mare împotriva capitalei. Când ai pus la locul lor acele bucăți de informație, vezi că întreaga lume a filmului sau a nuvelei este diferită. Conștientizezi că ai înțeles greșit mare parte din acea narațiune, până la acel moment. Tot ceea ce credeai că știi trebuie aruncat acum la gunoi.

Învierea lui Isus este un astfel de moment în istoria omenirii. Este realitatea care răstoarnă totul. Înainte de a avea ochi ca să Îl vezi pe Isus cel înviat, moartea

este sfârșitul oricărui lucru. Dar odată ce poți să Îl vezi în felul acesta, moartea devine punctul de intrare către viața veșnică. Gândește-te la acest lucru pentru o secundă: unul dintre cele mai evidente și mai dureroase realități din existența oamenilor – anume că moartea este capătul ei – se dovedește a fi glorios de greșită. În fapt, moartea este ușa prin care creștinul lasă în urmă păcatul, suferința și slăbiciunea, și intră în viața veșnică, în prezența lui Isus. Iată de ce Petru poate spune că cei ce sunt creștini suferă încercări „pentru puțină vreme” (1 Petru 1:6), chiar și atunci când n-a existat nicio nădejde că persecuția prin care treceau cititorii lui ar putea ajunge la capăt în această viață. Așa cum suspectam anterior, viața aceasta nu este totul – în marea durată a veșniciei, ea este doar „pentru puțină vreme”! Iată de ce autorul Epistolei către Evrei poate spune că cei creștini au fost eliberați de frica morții (Evrei 2:15). Moartea nu este sfârșitul, așa cum ni se părea mereu. Ea este sfârșitul începutului și începutul nesfârșitului. Învierea lui Isus schimbă felul în care gândim despre veșnicie și despre tot. El a înviat. Totul se schimbă.

AȘA CUM V-A SPUS

Este greu să ne imaginăm surpriza pe care femeile au experimentat-o când au descoperit mormântul gol.

Cunoaștem narațiunea, căci există o rămășiță de memorie creștină în societatea occidentală așa încât majoritatea oamenilor de pe stradă știu că Isus a fost răstignit și înviat din morți. Dar aceste femei n-au avut parte o întreagă viață de coșulețe de Paști și ouă pentru ca aceste simboluri să facă loc învierii în mințile lor. Când ele s-au arătat în grădină, se așteptau să-L găsească pe Isus stând încă în mormânt.

Și totuși, probabil că nu ar fi trebuit să fie atât de surprinse. Îngerii care le-au întâmpinat pe femei le-au spus că ele trebuiau să se aștepte ca Isus să nu fie între morți. De ce? Pentru că Isus explicase deja acest lucru: „Aduceți-vă aminte ce v-a spus pe când era încă în Galileea, când zicea că Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile păcătoșilor, să fie răstignit, și a treia zi să învieze” (Luca 24:6-7).

Astfel, deși putem înțelege confuzia femeilor, îngerul le reamintește că Isus le vorbise să se aștepte la învierea Lui. Isus le spusese în mod specific ucenicilor Lui că, după ce avea să fie trădat și răstignit, va învia din nou în a treia zi. Dacă privești la doar două exemple din Evanghelia după Luca, poți vedea despre ce vorbeau îngerii:

„Apoi a adăugat că Fiul omului trebuie să pătimească multe, să fie tăgăduit de bătrâni, de preoții

cei mai de seamă și de cărturari, să fie omorât, și a treia zi să învieze” (Luca 9:22).

„Isus i-a luat cu Sine pe cei doisprezece, și le-a zis: „Iată că ne suim la Ierusalim, și tot ce a fost scris prin proroci despre Fiul omului, se va împlini. Căci va fi dat în mâna Neamurilor; Îl vor batjocori, Îl vor ocări, Îl vor scuipa; și, după ce-L vor bate cu nuiiele, Îl vor omori, dar a treia zi va învia” (Luca 18:31-33).

Aceste femei Îl urmaseră pe Isus până la Ierusalim. Ele Îl văzuseră cum, în mânia Sa sfântă, mustrase elitele religioase, Îl văzuseră dat în mâna guvernatorului roman pentru a-și auzi sentința la moarte. Văzuseră batjocura, răcnetele și ploaia de răutate care a fost revărsată asupra Lui. Văzuseră biciul cum Îi zdrobea spatetele, și au văzut cum oamenii L-au omorât. Fiind evreice, ele socoteau trecerea zilelor considerând parte dintr-o zi ca o zi întregă, așa că duminică era a treia zi.

Dar uitaseră de acel singur lucru care mai trebuia să se petreacă: „va învia”.

Acum, fiind corectate de îngerii, ele au avut parte de un moment de revelație: „ele și-au adus aminte de cuvintele lui Isus” (24:8). Îți poți imagina cum toate piesele aveau să se așeze la locul lor, într-o combinație care dezlega întreg misterul odată ce piesele erau aduse împreună. Acum totul avea logică.

Dar nu pentru toți. Femeile s-au întors la ceilalți ucenici, explicându-le bărbaților ceea ce îngerii le spusese. Îți poți imagina cât de încântate erau femeile să le spună tuturor vestea bună care avea să transforme tristețea lor în celebrare! Dar întreaga scenă pare să se prăbușească: „Cuvintele acestea li se păreau apostolilor basme” (v. 11). Bărbații credeau că femeile înnebuniseră. Inimile lor erau încuiate.

Cum puteau ucenicii să fie atât de nepricepuți? Chiar dacă nu anticipaseră învierea, cu siguranță că trebuie să fi fost în măsură să vadă legătura dintre învățăturile lui Isus și vestea adusă de femeile care veniseră de la mormânt. Totuși, în loc să așeze piesele laolaltă, apostolii credeau că spusele lor erau „basmă”. Numai Petru (și Ioan, așa cum adaugă Evanghelia după Ioan) s-au deranjat să meargă la mormânt pentru a verifica ei înșiși. El a văzut dovada și totuși, în vreme ce femeile părăsiseră mormântul anunțând învierea, Petru „a plecat acasă, mirat [gândindu-se la...] de cele întâmplate”.

Noi ne aflăm într-o poziție diferită de oamenii din narațiunea lui Petru. Noi ne aflăm cu mult dincolo de momentul crucii și al învierii. Este mult mai ușor pentru noi să facem un pas înapoi și să vedem felul în care aceste evenimente se potrivesc în imaginea de ansamblu a vieții și învățăturii lui Isus. Putem înțelege felul în

care sfârșitul narațiunii conferă logică tuturor părților care o compun.

Dar eu cred că există momente și situații în viața ta când poți înțelege câtuși de puțin din ceea ce apostolii și femeile simțeau atunci. Durerea răstignirii îi determinase să uite și să ignore de promisiunea învierii. Și poate că și tu ai simțit o astfel de pierdere și durere care făcea, sau poate că face încă, să ți se pară imposibil să îți amintești și să crezi în promisiunile lui Dumnezeu. Poate că există perioade în viața ta când ți se pare că planul lui Dumnezeu a luat-o razna și că orice discuție despre nădejde ți se pare un nonsens. Poate că ești foarte conștient de realitatea morții, te holbezi chiar la ea, dar nu poți vedea prin ea.

În acele vremuri, amintește-ți de învierea lui Domnului Isus. El a înviat. Amintește-ți că încercările și problemele nu Îl iau prin surprindere pe Dumnezeu. În-tunericul nopții nu înseamnă că dimineața nu mai vine niciodată. În fapt, cu cât am petrecut mai mult timp în întuneric, cu atât mai aproape ne aflăm de dimineață. Isus Și-a ținut cuvântul față de ucenicii Lui. El a suferit, apoi a înviat. El a putut să Își țină acea promisiune, și poți fi sigur că El va împlini toate promisiunile pe care ți le face.

Așadar, când îți pierzi slujba sau când vine boala, amintește-ți promisiunea pe care Dumnezeu o face în Cuvântul Său: „Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos” (Filipeni 4:19). Iar când norul negru al depresiei nu se ridică, adu-ți aminte că, dacă aducem necazurile noastre înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, El promite că „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Filipeni 4:7). Și când păcatul și ispita se apropie tot mai mult, amintește-ți că Dumnezeu promite că ele nu te vor birui: „Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1 Corinteni 10:13).

Și când dorințele inimii tale par imposibil de atins, adu-ți aminte de cuvintele pe care Dumnezeu le-a transmis lui Pavel, când apostolul a cerut eliberarea de „țepușul din carne” (2 Corinteni 12:7): „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută de-săvârșită” (v. 9).

Poți avea încredere în Isus. El a înviat. Dacă El Și-a ținut promisiunea de a învia din morți, poți fi sigur că Își va ține în același fel orice altă promisiune.

Dacă ești creștin, există momente asemănătoare din viața ta, momente când, dacă privești înapoi, poți să Îl vezi pe Dumnezeu purtându-te prin ele, chiar dacă, în acele momente, te întrebai unde era El. Tot astfel, poți privi mereu înapoi către momentul care ți-a schimbat întreaga viață, momentul când niște femei neajutorate au descoperit un mormânt gol. Mustrarea blândă a îngerului față de acele femei ne vorbește în situațiile când nădejdea pare să se fi risipit și când viitorul pare întunecat: „Aduceți-vă aminte ce v-a spus...” Privește la viața ta, dar în ultimă instanță privește înapoi la mormântul gol. Isus Își ține întotdeauna promisiunile.

UN MÂNTUITOR VIU

În restul acestei cărți, vom trece la descoperirea unora dintre cele mai minunate căi prin care vedem cum realitatea învierii lui Isus schimbă felul în care noi trăim. Pentru moment, oprește-te doar și conștientizează că realitatea învierii lui Isus din morți înseamnă că El este singurul care ne poate mântui. La doar câteva luni după această dimineață de duminică, apostolul Petru – ale cărui întrebări s-au transformat până atunci într-o convingere tare ca stânca – le spunea elitelor care L-au ucis pe Isus ca Dumnezeu Îl înviase din morți, după care a concluzionat:

„În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.” (Faptele Apostolilor 4:12)

Învierea este dovada că Isus poate să ne mântuiască. Dacă Isus ar fi încă în mormântul Lui, El ar fi cea mai vrednică de milă victimă a violenței sponsorizată de stat și a intoleranței religioase, o lecție tragică a cruzimii acestei lumi. Dar nu acela este Isus, pentru că El nu este mort. În firme, regizorii demonstrează puterea incredibilă a unui anumit personaj prin a arăta că el supraviețuiește unor atacuri uriașe. Astfel, de exemplu, Omul de Fier ajunge să fie lovit de o rachetă nucleară, apoi o clădire de 70 de etaje se prăbușește asupra lui. Și știi că el este un om dur, pentru că îl vezi ieșind triumfător din mijlocul de dărâmăturilor fumegând. Personajul rău îl țintește cel mai bine, și totuși nu îl poate învinge. Întrucât a eșuat să îl doboare, urmează să aibă să dea de ne-
caz.

Ei bine, învierea lui Isus are în ea aceeași idee, doar că este adevărată! Moartea, păcatul și diavolul au țintit cel mai bine, au făcut tot ce au putut, și L-au ucis pe Fiul lui Dumnezeu. Dar Isus n-a fost învins. El a înviat. Moartea, vrăjmașul implacabil și uriaș al întregii omenirii, care duce toate realizările și avuțiile noastre în țărână, a fost zdrobită.

Astfel, la cine să mergi pentru a găsi un Mântuitor ca El? Noi trăim într-o lume cu un milion de falși mântuitori. Există nenumărate religii care pot fi urmate. Există atât de mulți mântuitori seculari: carierele noastre, conturile din bancă, copiii noștri, viețile noastre sexuale – toate promițând nădejde și împlinire. Toate aceste lucruri ne oferă un fel de mântuire, iluzia scopului de durată, a împlinirii și bucuriei. Dar acestea nu se împlinesc niciodată. Ele ne lasă întotdeauna goi și cu dorințe tot mai mari. Viața conspiră cu acești falși mântuitori în a ne administra lovituri strașnice: economia intră în colaps și îți pierzi slujba de vis; persoana iubită te înșală; bârfa îți ruinează reputația. Niciunul dintre aceste lucruri nu este lipsit de vulnerabilitate. Adevărul este că poți fi mântuit complet de o singură persoană, și anume de indestructibilul Domn Isus Hristos înviat. Lucrurile de care te temi cel mai mult au țintit cu toată puterea către El, și El le-a învins.

Iată de ce este atât de important că Maria Magdalena, Ioana și celelalte femei au găsit un mormânt gol în dimineața acelei duminici. Acesta este motivul pentru care credința noastră este întemeiată pe faptul că Isus, care a fost răstignit și îngropat, a înviat mai târziu din morți, în glorie, și acum este înălțat și stă la dreapta Ta-

tălui în ceruri. Mântuirea noastră nu se găsește în învățătura, filozofia sau exemplul Lui. Dacă ar fi așa, n-am fi avut nevoie ca El să fie viu. Puteam pur și simplu să citim despre El și despre căile Sale.

Dar Isus însuși *este* Mântuitorul nostru. Un Isus mort nu ar putea să mântuiască pe nimeni. Dar Isus nu este mort. El este viu chiar acum – și este viu așa încât noi să putem merge la El cu credință și să găsim mântuire. Noi putem găsi ajutor în vreme de nevoie. Putem să găsim la El milă atunci când ne aflăm în luptă. Putem să găsim har când suntem ispitiți să păcătuim. Putem găsi mângâiere când ne este teamă. Putem cunoaște nădejdea în fața morții – chiar a morții noastre – pentru că El nu se mai află în mormântul Lui – a înviat.

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

- *Gândește-te la perioada când ai devenit creștin sau când ai înțeles credința pentru prima dată, în copilăria ta. În ce sens îți se pare că greșiseși anterior?*
- *Știind că Isus Își ține promisiunile, în ce fel schimbă acest lucru felul în care privești la viața ta de astăzi?*
- *La cine altcineva să mergi pentru a găsi un Mântuitor ca El? În ce fel este ești ispitit să cauți alternative? Cum te încurajează mormântul gol să privești la Hristos?*

~

N-am fi avut nădejde
Dacă n-ai fi-nvins pe veci
Durerea și păcatul
Și puterea morții reci;
Cunoaștem azi izbânda,
Căci vrăjmașul e înfrânt,
Ne-ai dat eliberarea,
Câștigată-n sânge sfânt!

Lăudat fii în veci, Isus iubit,
Fiindcă moartea-ai biruit,
Din mormânt Te-ai înălțat triumfător!
Bezna morții-ai destrămat
Și speranța ne-ai redat,
Te lăudăm că-n veci ești viu
Cu-adevărat!

N-am fi avut nădejde,
Bucuria-ar fi un mit
De-ai fi purtat doar crucea,
Rămânând un răstignit.
Și speranțele-omenirii
Și-orice vis ar fi apus,
Dacă din mormântul rece
N-ai fi înviat, Isus!

Da, azi avem nădejde,
Biruința este-a Ta!
Și cu cei ce cred în Tine,
Într-o zi vom învia!
Nu mai suntem robi ai fricii,
Fiindcă moartea-ai răpus

Și în veci Stăpân pe toate
Tu vei fi, slăvit Isus!

N-am fi avut nădejde, Monica Turtoi

2

NU TREBUIA?

„În aceeași zi, iată, doi ucenici se duceau la un sat, numit Emaus, care era la o depărtare de șaiszeci de stadii de Ierusalim; și vorbeau între ei despre tot ce se întâmplase. Pe când vorbeau ei și se întrebau, Isus S-a apropiat, și mergea pe drum împreună cu ei. Dar ochii lor erau împiedicați să-L cunoască. El le-a zis: ‚Ce vorbe sunt acestea pe care le schimbați între voi pe drum?’ Și ei s-au oprit, uitându-se triști. Drept răspuns, unul din ei, numit Cleopa, I-a zis: ‚Tu ești singurul străin aici în Ierusalim, de nu știi ce s-a întâmplat în el zilele acestea?’ ‚Ce?’ ,le-a zis El. Și ei I-au răspuns: ‚Ce s-a întâmplat cu Isus din Nazaret, care era un pro-roc puternic în fapte și în cuvinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului norod. Cum preoții cei mai de seamă și mai marii noștri L-au dat să fie osândit la moarte, și L-au răstignit? Noi trăgeam nădejde că El este Acela, care va izbăvi pe Israel; dar cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s-au întâmplat aceste lucruri. Ba încă niște femei de ale noastre ne-au pus în uimire: ele s-au dus dis-de-dimineală la mormânt, nu I-au găsit trupul, și au venit și au spus că ar fi văzut și o vedenie de îngeri, care ziceau că El este

viu. Unii dintre cei ce erau cu noi, s-au dus la mormânt, și au găsit așa cum spusese femeile, dar pe El nu L-au văzut'. Atunci Isus le-a zis: ‚O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii! Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri, și să intre în slava Sa?’ Și a început de la Moise, și de la toți prorocii, și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El. Când s-au apropiat de satul la care mergeau, El S-a făcut că vrea să meargă mai departe. Dar ei au stăruit de El, și au zis: ‚Rămâi cu noi, căci este spre seară, și ziua aproape a trecut'. Și a intrat să rămână cu ei. Pe când ședea la masă cu ei, a luat pâinea; și, după ce a rostit binecuvântarea, a frânt-o, și le-a dat-o. Atunci li s-au deschis ochii, și L-au cunoscut; dar El S-a făcut nevăzut dinaintea lor. Și au zis unul către altul: ‚Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum, și ne deschidea Scripturile?’ S-au sculat chiar în ceasul acela, s-au întors în Ierusalim, și i-au găsit pe cei unsprezece și pe cei ce erau cu ei, adunați la un loc, și zicând: ‚A înviat Domnul cu adevărat, și S-a arătat lui Simon'. Și au istorisit ce li se întâmplase pe drum, și cum L-au cunoscut la frângerea pâinii”. (Luca 24:13-35)

De curând, un program american de televiziune l-a trimis pe Matt Harvey, un tânăr și fenomenal jucător de la echipa de baseball New York Mets, pe străzile din New York ca să se distreze un pic. Întrucât Harvey avea

un sezon excelent, printre fanii echipei era mult entuziasm. Totuși, pentru că acesta era primul său sezon când juca în liga profesionistă, el nu era atât de cunoscut precum jucătorii mai vechi. Astfel, Harvey a mers prin oraș cu echipa de filmare și cu un microfon, oprindu-i pe cei care purtau haine cu însemnele echipei și întrebându-i cât de entuziasmați erau de Matt Harvey.

Era distractiv să-i vezi pe oameni cum vorbeau despre abilitățile lui și ofereau sfaturi pe care i le-ar fi dat tânărului, dacă l-ar fi întâlnit, conștientizând doar în final că vorbiseră cu el de la bun început. Dacă ar fi știut cu cine vorbeau, cu siguranță că ar fi fost mult mai măsurați în vorbele lor. Dar pentru că nu știau cine le vorbea, și-au dat pe față gândurile lor adevărate, nepo-
leite.

Luca ne conduce prin acea după amiază a zilei care a schimbat totul și el își mută focalizarea în afara cetății, către doi ucenici care parcurgeau un drum de șapte mii către Emaus. Cel mai probabil că fuseseră în cetate pentru celebrarea Paștelui, dar acum era momentul întoarcerii lor acasă.

Deloc surprinzător, „vorbeau între ei despre tot ce se întâmplase” (v. 14). Este improbabil ca acele șapte mii să fi fost un drum suficient pentru a discuta despre

toate acestea, însă, cu mult timp înainte de a fi ajuns ei la Emaus, sunt întrerupți de un Străin. Era un Străin pentru ei, în orice caz, numai că nouă ni se dezvăluie secretul dinainte - era „Isus” (v. 15). Până în acest moment, Luca ne-a spus că Isus înviase din morți, dar acum Îl vedem „în direct”. Iată-L, și apariția Lui pare un pic neobișnuită, pentru că nimeni altcineva din scenă nu Îl recunoaște! Dar asta nu înseamnă că noi auzim gândurile nepoleite ale acestor ucenici. Pe când ei Îi explicau acestui Străin evenimentele și reacțiile lor, vedem inimile lor așa cum erau ele, nu așa cum ei și-ar dori să le aducă înaintea Domnului lor.

CE FEL DE RĂSCUMPĂRARE?

Probabil că ucenicii nu au fost deloc încântați când Străinul li s-a alăturat pe drumul lor și a început să se amestece în detaliile conversației lor. Știu că, atunci când cineva mă deranjează, ultimul lucru pe care aș vrea să îl fac ar fi să mă deschid față de un străin. Dar, pe măsură ce ei au început să vorbească cu acest Om pe drum, se părea că El nu știa ce se petrecuse de-a lungul ultimelor câteva zile. Așa că acei călători L-au stârnit pe oaspetele lor spunându-I două lucruri. În primul rând, ei Îi spun cine fusese Isus: un proroc care vorbea cu putere și era însoțit de fapte mărețe. În al doilea rând, ei Îi

spun ceea ce s-a întâmplat cu Isus: liderii religioși și autoritățile civile din Israel L-au dat în mâna romanilor, pentru a fi judecat și executat.

Astfel, emoția lor copleșitoare este scrisă peste tot pe fețele lor triste (v. 17). Poți să simți tristețea și durerea din spatele afirmației lor dezamăgite: „Noi trăgeam nădejde că El este Acela, care va izbăvi pe Israel” (v. 21). *Noi trăgeam nădejde... dar am greșit. Trăgeam nădejde că El... dar nu a putut, nu a...* Speranțele lor fuseseră zdrobite și au fost lăsați să dezlege sensul a ceea ce se petrecuse; existau chiar unele vești uimitoare și ciudate că trupul lui Isus dispăruse și îngerii se arătaseră, dar nici acestea nu le-au schimbat părerile sau emoțiile.

Dar în inima întristării lor există o uriașă înțelegere greșită a ceea ce Isus venise să facă. Cuvântul pe care Cleopa îl folosește, „izbăvi” [răscumpăra, lit. KJV], este unul semnificativ. Este un termen încărcat de sens, și trebuie să ne punem deoparte câteva minute pentru a înțelege ceea ce ucenicii voiau să spună când au afirmat că ei sperau că Isus avea să răscumpere Israelul.

Conceptul răscumpărării purta cu el ideea de a elibera pe cineva din captivitate sau robie. Când poporul Israel suferea ca sclavi în țara Egiptului, Domnul a promis că urma să îi răscumpere:

„Eu sunt Domnul: Eu vă voi izbăvi din muncile cu care vă apasă Egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor, și vă voi scăpa cu braț întins și cu mari judecăți” (Exod 6:6).

La secole după aceea, prorocul Isaia a avut o vedere despre o zi îndepărtată din viitor, când Hristos, Împăratul ales al lui Dumnezeu, avea să pășească în Israel cu mare putere și cu hainele pătate de sânge. Când Isaia Îl întreabă pe Mesia de ce are hainele pătate astfel, răspunsul este înfiorător:

„Eu singur am călcat în teasc, și niciun om dintre popoare nu era cu Mine; i-am călcat astfel în mânia Mea, și i-am zdrobit în urgia Mea; așa că sângele lor a țâșnit pe veșmintele Mele, și Mi-am mânjit toate hainele Mele cu el. Căci în inima Mea era o zi de răz-bunare, și venise anul celor răscumparați ai Mei”. (Isaia 63:3-4)

Aceasta era moștenirea scripturală a Israelului în vremea Evangheliilor. În momentele când era Noului Testament se deschidea, poporul Israel suferea sub ocupația asupritoare a Romei. De aceea, nu este surprinzător că existau așteptări uriașe că Hristos avea să vină în curând, pentru a aduce judecata lui Dumnezeu asupra vrăjmașilor poporului Lui. Mulți oameni din Ierusalim tânjeau să Îl vadă pe Împărat venind în final pentru a răscumpăra Israelul, în special dacă acest lucru implica

ceva sânge roman pe roba Lui. După ce ai fost călcat ani la rând în picioare de cizmele romanilor, gândul că Răscumpărătorul avea să vină și să îi calce în picioare pe vrăjmașii tăi era unul extrem de atrăgător.

Astfel, când pui toate aceste lucruri laolaltă, poți vedea de ce ucenicii aflați pe drumul către Emaus erau atât de dezamăgiți. Evenimentele care avuseseră loc cu doar câteva zile mai înainte fuseseră exact opusul a ceea ce ei speraseră de la Isus. În loc de restaurarea demnității Israelului, Isus fusese umilit public. În loc să verse sângele romanilor pe străzile Ierusalimului, hainele lui Isus au fost înmuiate în propriul sânge. În loc să alunge din țară asupritorii păgâni, Isus ajunsese zdrobit de mașinăria romană. După toate acestea, ce speranță de răscumpărare ar mai putea exista pentru Israel? *Noi trăgem nădejdea... dar El n-a făcut asta.*

Din poziția noastră, ni se poate părea destul de ușor să constatăm care era greșeala acestor ucenici. Pur și simplu ei nu înțeleseseră ce însemna ca Isus să răscumpere Israelul. Ei nu aveau în minte un fel de răscumpărare care nu includea scăparea de circumstanțele lor dificile. Ei nu aveau nicio idee că exista o răscumpărare care fusese realizată prin slăbiciune și suferință. Ei nu își puteau imagina că Isus de fapt îi răscumpăra din robia față de un dușman cu mult mai asupritor decât

Imperiul Roman. Prin urmare, ei nu puteau înțelege că moartea lui Isus nu era sfârșitul nădejdilor lor după răscumpărare. *Ei trăgeau nădejdea... dar El nu a făcut asta.*

Întrucât așteptau felul greșit de răscumpărare, ei rataseră total să vadă răscumpărarea care tocmai se petrecuse. În fapt, moartea lui Isus era răscumpărarea poporului lui Dumnezeu. El nu îi răscumpăraseră de sub stăpânirea romanilor; Isus avea un pește mult mai mare de fript. Moartea Lui i-a răscumpărat pe copiii Lui prin a-i elibera deopotrivă de sub pedeapsa și puterea păcatului. Această putere invizibilă ținuse omenirea în robie din momentul când Adam s-a răzvrătit pentru prima dată față de Dumnezeu. Se poate ca ea să nu își demonstreze controlul asupra noastră prin aceleași simboluri pe care le avea asuprirea romană ca o realitate constantă pentru poporul evreu – căci păcatul nu are armate și nici închișori fizice – dar el îl ține rob pe fiecare om. Noi nu ne putem opune păcatului și nu putem scăpa de pedeapsa pe care o merită răzvrătirea noastră față de Dumnezeu.

Astfel, moartea lui Isus a ținut eliberarea noastră de acest vrăjmaș, după cum spunea și apostolul Pavel la câteva zeci de ani după aceea:

„Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris:

„Blestemat e oricine este atârnat pe lemn” (Galateni 3:13).

Dacă acești bărbați ar fi înțeleși că fuseseră răscumpărați din ceva mult mai puternic, mult mai de durată și mult mai asupritor decât romanii, ei ar fi mers pe drumul către Emaus cu o bucurie profundă și nezugduită. Iată-i, la doar câteva zile de la cel mai minunat (deși cel mai serios) eveniment din întreaga istorie a lui Dumnezeu cu poporul Lui, și totuși ei erau deprimați! Ei erau atât de aproape de adevărata sursă a oricărei bucurii, dar nu puteau să o vadă – totul pentru că avuseseră așteptări greșite.

Dar și noi mergem pe acest drum. Te-ai simțit vreodată dezamăgit de Dumnezeu? Ai simțit vreodată că Dumnezeu nu S-ar fi ridicat la înălțimea așteptărilor tale? Ai început vreodată să te întrebi dacă realitatea zilnică a vieții tale reflectă lucrarea răscumpărătoare a lui Isus? Ai o mică voce în mintea și inima ta care îți spune despre Hristos: „Eu nădăjduiam că El... dar nu a făcut asta”?

Dacă da, atunci mă întreb dacă nu cumva dezamăgirea ta este un produs al așteptărilor greșite de la ceea ce înseamnă ca Isus să te răscumpere. Noi gravităm în mod natural către ceea ce Martin Luther denumea „teologia gloriei”. Noi ne așteptăm ca, dacă Isus face o schimbare reală în viețile noastre, dacă răscumpărarea

Lui și mântuirea sunt prezente cu adevărat în noi, atunci viețile noastre ar trebui să fie marcate de pace, putere, creștere neîntreruptă în sfințenie, și biruință. Pe scurt, ne așteptăm ca lucrurile să fie constant tot mai glorioase. Iar când realitatea vieții nu este în linie cu așteptările noastre glorioase, ne descoperim dezamăgiți și triști. Ne regăsim gândind în felul acesta: „Eu trăgeam nădejde că Isus va face... dar El nu a făcut”.

Dar poate că ai o teologie a gloriei ceva mai practică – poate că ți se pare că problemele *reale* ale vieții tale sunt de natură practică. Ești tot timpul obosit; casa ți se pare prea mică; munca este fără rost și monotonă; contul din bancă pare că se află în stare critică, și tu fie ai încercat din greu să ai o soție sau copii, și nu ai reușit, sau soțul și copiii apasă greu asupra ta, indiferent cât de greu te străduiești să le îplinești așteptările. Răscumpărarea după care tânjești cel mai mult este eliberarea imediată de aceste necazuri și griji, ca și din toate neajunsurile mărunte ale vieții de zi cu zi, lucruri care te fac să te târăști prin viață. Evident, dacă Isus este cu adevărat bun și este Îi pasă în mod autentic de tine, nu ar trebui ca toate aceste lucruri să se rezolve? *Eu trăgeam nădejdea că Isus avea să... dar El nu a făcut asta.*

Dar aceasta nu este mântuirea pe care Isus a obținut-o pentru noi pe cruce - nu pentru că aceste lucruri

sunt prea mari pentru El, ci pentru că, odată comparate cu motivul pentru care El a fost pus pe cruce, ele sunt atât de neînsemnate.

Noi nu avem tendința de a nădăjdui prea mult de la Isus, ci prea puțin. El promite lumea de dincolo de moarte; noi cerem de la El mărunțișuri de aici, din lumea de acum. El ne dă viața perfectă pe veci; noi suntem întristați că viețile noastre de acum sunt departe de a fi perfecte. Noi ne îndreptăm inimile către o răscumpărare care nu ne-a fost promisă, după care devenim deranjați când Dumnezeu nu ne dă ceea ce El nu a spus niciodată că ne va da.

Care ar fi lucrurile pe care ai tendința să le pui la mijlocul acestei fraze: „Eu trăgeam nădejdea că Isus... dar El nu a ...”? Acela este locul unde Isus îți spune: *Tu vrei o slujbă nouă sau o sănătate mai bună, un soț (sau o soție diferită) ori o viață mai ușoară. Cum ar fi dacă ți-aș da eliberarea de teamă și deznădejde? Cum ar fi dacă ți-aș da eliberarea pentru a fi cine ești, și ca să fii schimbat în cine ai fost destinat să fii? Cum ar fi dacă ți-aș da viața perfectă în veșnicie?* Provocarea de pe drumul către Emaus nu stă în a replica: „Da, mulțumesc pentru toate acestea, dar chiar mi-aș dori o mașină nouă”. Haideți să fim încântați de răscumpărarea pe care Isus a obținut-o, nu întristați de cea pe care El nu a realizat-o.

Ucenicii de pe drumul către Emaus nu puteau vedea dincolo de durerea lor orbitoare. Ei nu puteau împăca așteptările lor spulberate cu ideea că Isus le aducea ceva diferit, ceva mai bun. Astfel, când treci prin perioade de dezamăgire și ești ispitit să crezi că lui Dumnezeu nu Îi pasă, adu-ți aminte ce anume ți-a promis El (și ce nu!).

MESIA TREBUIA SĂ SUFERE

Este interesant să vedem felul în care Isus le răspunde acestor ucenici. Prin contrast cu Mets, care s-a amestecat necunoscut în mulțime, Isus nu a intervenit în discuția ucenicilor pentru amuzament. El îi corectează, iar diagnosticul pe care îl pune la problema lor este instructiv și pentru noi. El le spune că problema lor este că fuseseră înceți la minte în a-i crede pe profeți. Acesta este un comentariu ciudat – cum se leagă asta cu ceea ce am văzut despre felurile în care călătorii aceștia înțeleseseră greșit felul de răscumpărare pe care Isus îl aducea?

Se pare că lucrul specific despre care vorbiseră profeții, ceea ce Cleopa și prietenul lui nu credeau, era că Mesia avea „să sufere aceste lucruri și” – doar după aceea – „să intre în slava Sa” (v. 26). Poți vedea cum Isus a pus degetul pe rană: ei eșuaseră să înțeleagă cum avea

să fie Împăratul lui Dumnezeu. Nu doar că ei definiseră cum avea să arate „gloria” (alungarea romanilor, evreii biruitori), ci nici nu începuseră să priceapă că suferința trebuia să preceadă gloria. Iată-i pe ucenici, întrebându-se cum poate fi posibil ca Mesia să ajungă o victimă a unei astfel de violențe, iar Isus se apropie și le spune că nu doar că acest lucru era posibil, ci chiar obligatoriu! Pentru că asta este ceea ce Dumnezeu a spus că se va petrece. Dumnezeu a decis că așa va fi, astfel că El a împlinit ceea ce plănuiuse. Iar Dumnezeu a onorat dintotdeauna intențiile Sale, istoria Israelului constituind un lung șir al dovezilor că Dumnezeu Își ține promisiunile. Odată ce Dumnezeu a promis ceva, acel lucru se va împlini.

Suferințele lui Hristos erau necesare și gloria Lui inevitabilă, pentru că Dumnezeu a vrut asta. Isus știa precis ce anume avea să facă, pentru că El cunoștea planul pe care Dumnezeu îl alcătuisese înainte de creația lumii, și pe care îl promisese înainte ca armatele romane să plece din Roma (de fapt, dinainte să fi existat Roma). Dacă acești doi bărbați n-ar fi fost „înțeți” să creadă prorociei prin care Dumnezeu prezentase acest plan promis, ar fi înțeles și ei. Ar fi privit la cruce și L-ar fi văzut pe Hristos suferind exact așa cum spunea planul lui Dumnezeu. Ei ar fi auzit de mormântul gol și ar fi recunoscut gloria lui Hristos, exact așa cum prezentase planul lui Dumnezeu.

INIMI ARZÂND

Bun, ce urmează? Ei bine, privește la felul în care Cleopa și prietenul lui s-au simțit atunci când Domnul Isus le-a prezentat Vechiul Testament, arătându-le „în toate Scripturile, ce era cu privire la El” (v. 27). Odată ce au avut ochi deschiși pentru a recunoaște identitatea lui Isus, „au zis unul către altul: „Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum, și ne deschidea Scripturile?”” (v. 32).

Cu alte cuvinte, adevărurile pe care Isus le-a arătat lor, și nouă, pe acest drum le-a aprins inimile. Și ele vor aprinde inima *ta*, când înțelegi că moartea și învierea lui Isus aduc o răscumpărare mai mare decât te-ai fi gândit să cauți, una pe care îți va lua o veșnicie pentru a o aprecia. Îți va aprinde inima când vei înțelege că moartea și învierea lui Isus sunt parte dintr-un plan cu mult mai mareț decât doar o reacție a lui Dumnezeu față de problemele evreilor cu romanii, sau față de problemele tale de azi; un plan care a început dinainte de creație și care implică toată creația. Când conștientizezi că asta înseamnă învierea, inima ta va fi aprinsă.

Mulți oameni trec printr-o flacără de pasiune și bucurie când devin ucenici ai lui Hristos. Această „dragoste dintâi” (Apocalipsa 2:4) este alimentată de o încântare

față de dragostea lui Dumnezeu, de noile simțăminte ale eliberării din vinovăție și păcat, și de nădejdea lor sigură. Har haideți să spunem lucrurilor pe nume: pe măsura trecerii timpului, este ușor să lăsăm ca această flacără să se micșoreze. Ceea ce era cândva uluitor pentru minte și înflăcărat pentru inimă devine, ei bine, ceva „drăguț”. Ceea ce odată te-a trimis pe genunchi în mulțumiri și ne-a deschis gurile în laude, acum devine un aspect din peisaj, pe care îl luăm ca pe un lucru de apucat. Cerințele de a-L urma pe Hristos pot fi resimțite ca o povară și sacrificiile pot părea că depășesc beneficiile. Bătălia continuă cu păcatul interior este uneori descurajantă și dureroasă. Viața continuă, cu toate dificultățile și dezamăgirile ei. Nu este de mirare că flacăra dragostei noastre dintâi se simte ca și cum uneori abia dacă mai licăre!

Iar când acea flacără abia de se mai vede, o mulțime de lucruri mult mai mărunte par să capete o abilitate mai mare de a face ca inima să ardă în interiorul meu. Eu sunt foarte pasionat de echipa mea favorită de fotbal, de familia mea, de muzica favorită și așa mai departe. Acele lucruri își fac loc în inima mea; ele îmi umplu visurile și timpul liber. Ele mă agită. Dar sunt în măsură să ascult la o predică, să citesc Biblia, să cânt un imn, și să mă rog lui Dumnezeu fără a avea prea multă pasiune. Și nu ar trebui să fie așa. Nu pot să nu mă gândesc că parte din

problema mea este că, atunci când nu sunt mișcat de lucrurile lui Dumnezeu, de suferința lui Hristos pentru mine – de faptul că planul măreț de răscumpărare al lui Dumnezeu m-a inclus și pe mine – nu este realitatea care îmi controlează inima.

Dacă ești unul ca mine, încurajează-te! Există o veste bună pentru oameni ca noi: aceeași flacără care a fost aprinsă în inima lui Cleopa este disponibilă și pentru noi, cei de acum. Noi avem mai mult la dispoziție decât ei; din locul nostru în istorie, putem vedea mai departe și mai clar. De aceea, există aici o invitație ce ți se face să cercetezi Scriptura și să conștientizezi că Isus a trebuit să sufere, și că El a suferit... pentru tine. Poți să citești Vechiul Testament, să citești planul lui Dumnezeu de a-L trimite pe Hristosul Lui ca să moară și să învieze, și să știi aceasta: „El a făcut toate acestea pentru *mine*. El a plănuit să mă salveze pe *mine*”. Poți să citești despre păcatul și moartea din care Dumnezeu te-a răscumpărat, și despre viața, viitorul și bucuria pentru care Dumnezeu te-a răscumpărat, gândind astfel: „El *mi*-a dat toate aceste lucruri. Moartea Lui *m*-a răscumpărat”. Atunci când faci asta, vei vedea cum speranțele tale sunt reorientate și capătă o țintă veșnică. Nu vei mai cere lucruri prea mărunte, iar dezamăgirile tale vor fi puse în perspectivă. Te vei descoperi gândind: „Nădejdea mea cea

mai mare este că Hristos mă va face capabil să mă bucur veșnic de viața cu Dumnezeu. *Și El a făcut aceasta”.*

Iată un adevăr care îți poate aprinde inima.

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

- *În ce feluri ești ispitit să cauți o răscumpărare diferită, mai neînsemnată decât aceea pentru care Isus a venit pe-tru a ți-o aduce?*
- *În ce fel ar fi diferită perspectiva vieții tale odată ce înțelegi răscumpărarea ta?*
- *Cum îți vei încuraja inima să fie aprinsă de adevărurile suferinței și triumfului lui Hristos?*

~

El Shaddai, El Shaddai, înălțate Adonai,
Neschimbat din veșnicii, neschimbat în veci rămâi.
El-Shaddai, El-Shaddai, preaiubite Adonai,
Te-adorăm în duh și grai, El-Shaddai.

Prin iubire ai jertfit și pe Isaac l-ai izbăvit,
Brațul tare ai ridicat, marea s-a făcut uscat.
Ai salvat-o pe Agar, căci Tu înveți pe cel fugar
Și din Egipt pe robi ai slobozit.

În Scripturi ai arătat că Fiul Tău s-a întrupat,
Că la oameni ai trimis pe Mesia cel promis.
Dar puțini au înțeles că El e Mielul cel ales
Și-al Tău plan s-a împlinit prin Isus, Cel răstignit.

El Shaddai, Michael Card

3

PACEA CERTITUDINII

„Pe când vorbeau ei astfel, însuși Isus a stătut în mijlocul lor, și le-a zis: ‚Pace vouă!’ Plini de frică și de spaimă, ei credeau că văd un duh. Dar El le-a zis: ‚Pentru ce sunteți tulburați? Și de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă? Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu’. (Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și picioarele Sale.) Fiindcă ei, de bucurie, încă nu credeau, și se mirau, El le-a zis: ‚Aveți aici ceva de mâncare?’ I-au dat o bucată de pește fript și un fagur de miere. El le-a luat și a mâncat înaintea lor. Apoi le-a zis: ‚Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi’. Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile. Și le-a zis: ‚Așa este scris, și așa trebuia să pătimizească Hristos, și să învieze a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor Neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim. Voi sunteți martori ai acestor lucruri. Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus.’” (Luca 24:36-49)

Conform World Health Agency, până în anul 2015, locuitorii lumii au cheltuit peste 291 miliarde \$ în fiecare an pe produse anti-îmbătrânire. Există o ironie tristă în această statistică, nu-i așa? Oamenii de peste tot din lume mor din cauze acute precum malarie și holeră - probleme la care s-ar putea găsi soluții dacă ar exista bani care să facă aceste soluții disponibile. În același timp, noi cheltuim miliarde de dolari pe creme și vitamine antirid care să ne facă să ne simțim ca și cum nu am îmbătrâni.

Eu cred că fiecare cent din aceste 291 miliarde \$ reflectă o anxietate adâncă ce curge dincolo de suprafața societății noastre. Părul cărunt, ridurile și burțile ne reamintesc că îmbătrânim. Ele sunt semne că viața se scurtează constant, că sfârșitul nostru se apropie tot mai mult; dacă suntem onești, mulți dintre noi sunt în posesia a foarte puțin din echipamentul emoțional necesar pentru a înfrunta bine această realitate. De aceea, cheltuim niște sume de bani așa încât să putem evita să ni se reamintească de această realitate de fiecare dată când ne uităm în oglindă.

Occidentalii nu sunt obișnuiți cu ideea morții, așa că facem tot ce putem ca să o evităm. În secolele trecute, moartea era o parte normală a vieții (chiar dacă una neplăcută). Ratele de mortalitate infantilă erau mari, femeile

mureau adesea în timpul nașterii, iar bolile fatale aveau aripi. Moartea era întotdeauna ascunsă după colț. În zilele noastre, am reușit să învingem multe dintre aceste probleme. Putem pretinde că suntem capabili să prevenim inevitabilul. Dar doar pentru o vreme. Moartea vine pentru fiecare dintre noi. Noi toți am pierdut oameni pe care îi iubim și, chiar dacă nu ne place să ne gândim la asta, știm toți că într-o zi va veni și rândul nostru să murim.

De aceea, cum putem avea pace într-o astfel de lume? Cum putem trăi cu scop când toate eforturile noastre ne conduc pe patul de moarte? Este oare cel mai bun plan al nostru doar să ne închidem ochii, să mai întindem un strat de cremă antirid și să sperăm ce este mai bun până când ne întâlnim tot ce este mai rău? Cum putem fi calmi în fața necunoscutului?

ÎN FINAL, PACE

Isus a petrecut 40 de zile pe pământ de la învierea Lui până la întoarcerea Sa la ceruri. Luca relatează doar două dintre episoadele din aceste 40 de zile – și cel de față este unul dintre ele. Lentilele camerei sale îl urmează pe Cleopa și prietenul lui, alergând înapoi pentru a le spune ucenicilor ceea ce femeile le spusese în acea dimineață. Și apoi, „pe când vorbeau ei astfel, însuși Isus a stătut în mijlocul lor” (v. 36). Gândește-te la această

scenă când Isus Își face apariția înaintea ucenicilor Lui. Ce avea să le spună? Oare îi va muștra pentru că L-au abandonat pe vremea când El era răstignit? Va țipa la ei pentru că n-au stat alături de El? Își va revărsa dezgustul și dezamăgirea față de ei? Niciunul dintre acestea! Primele cuvinte ale lui Isus adresate prietenilor Lui, după moartea și învierea Sa, sunt acestea: „Pace vouă”.

Pace! Acel cuvânt – provenind din termenul ebraic *shalom* – era important pentru felul evreiesc de a gândi. El implica armonie, împlinire și înflorire. Asemenea termenului nostru „pace”, *shalom* comportă deopotrivă ideea de a fi într-o relație bună cu un altul (cum ar fi să existe pace între șeful meu și mine) și un sens al unei armonii complete împrejurul nostru (cum ar fi să am un simțământ minunat al păcii când merg la pescuit pe râu).

Când Dumnezeu a creat lumea, ea era caracterizată de *shalom*. Orice lucru din Grădina Edenului înflorise. Orice relație era armonioasă. Ființele omenești trăiau în pace una cu alta, cu Dumnezeu și cu restul creației. Lumea era întocmai cum trebuia să fie, exact așa cum ne-am dori. Nu era nicio întristare, nici anxietate, nici vinovăție și nici moarte. Oprește-te pentru o clipă pentru a-ți imagina acea lume. Este dificil, știu, pentru că era foarte diferită de lumea în care noi trăim. Dar aceea era lumea pe care Dumnezeu a gândit-o pentru ca noi să ne bucurăm de ea.

Păcatul lui Adam a schimbat toate acestea. Așa cum spunea teologul Cornelius Plantinga, una dintre trăsăturile fundamentale ale păcatului este că el distruge *shalom*. Păcatul vandalizează bunătatea creației și introduce discordia și lupta. Dacă te gândești bine, toate problemele tale sunt rodul păcatului și al lumii zdrobite. Orice lucru care te face să te simți că nu trăiești o viață de armonie și pace – suferința fizică, durerile relaționale și eșecurile personale (ale tale și ale altora) există din cauza păcatului. Lumea aceasta este una profund afectată de tulburare, mai ales dacă înțelegem că, prin natura noastră, ne naștem în afara relației cu Cel ce este Creatorul nostru.

Așadar, când Isus a intrat în această cameră închisă, ucenicii Lui au fost profund tulburați. Le era frică de liderii religioși care Îl omorâseră pe Învățătorul lor. Erau zdrobiți de vinovăție pentru felul în care Îl abandonaseră pe Isus tocmai în momentul suferinței Lui. Erau tulburați și confuzi în ce privește vestea că Isus ar fi înviat din morți. Iar acum iată-L: Acela pe care ei Îl abandonaseră, Acela în care nu mai crezuseră. Și cu siguranță că profund „tulburați” este un termen insuficient!

De aceea, este important și minunat că El le urează pace în primul Său cuvânt. Moartea și învierea Lui au obținut aceasta. Pe cruce, Isus a absorbit mânia lui

Dumnezeu împotriva păcatelor poporului Său, îndepăr-tând tot ceea ce împiedica pacea între Dumnezeu și noi. Prin învierea Lui trupească, Isus a asigurat împlinirea certă a tuturor lucrurilor care aveau să fie făcute noi, și a faptului că vom trăi cândva într-o lume a păcii și armoniei perfecte. Va exista în mod sigur o zi când zdro-birea și durerea pe care păcatul le-a produs vor fi înde-părtate. Iar apariția Lui în această încăpere arată că Isus dorește să dea această pace, chiar și ucenicilor Lui gre-șiți și plin de eșecuri, și unora ca noi.

Fiind ucenicii lui Isus, putem începe să trăim în acea pace chiar de pe acum, privind înainte către ziua când vom experimenta această pace perfectă și deplină. Întrucât suntem deja în pace cu Dumnezeu, putem ges-tiona relațiile dificile de la locurile noastre de muncă sau din familiile noastre într-o manieră mult mai împăciui-toare. La urma urmei, dacă cea mai importantă relație din viața mea este marcată de pace, asta înseamnă că nu mai sunt la fel de afectat de dificultăți în relațiile mele mai puțin importante. Aș putea avea o zi dificilă de trăit în această lume, dar sunt în pace cu Acela care a creat lumea aceasta.

Avem pace în relațiile dificile, pentru că știm că suntem împăcați cu Cel ce este Creatorul nostru. Sun-tem în pace în relație cu limitările și suferințele noastre,

pentru că știm că, într-o zi, toate lucrurile vor fi înnoite. Suntem în pace când facem bine și când greșim, pentru că știm că faptele noastre bune nu câștigă dragostea lui Dumnezeu, dar mai știm și că faptele noastre rele nu o pot pierde.

ȘTIȚI SIGUR

Evident, această pace este întemeiată complet pe realitatea învierii lui Hristos. Dacă vrem să experimentăm pacea, trebuie să fim foarte siguri de ceea ce s-a petrecut cu adevărat când Isus a fost înviat din morți. La urma urmei, învierea lui Isus este un eveniment singular în îndelunga istorie a experienței omenești a mormântului. Miliarde de oameni au coborât de-a lungul timpului în mormintele lor. Astfel, învierea lui Isus ne conduce într-un teritoriu neexplorat.

Acesta pare să fie ideea pe care Luca încearcă să ne-o transmită din această interacțiune a lui Isus cu ucenicii Lui. Nu este clar felul în care Isus a intrat în acea cameră, pentru că Luca nu ne spune. Dar știm din Evanghelia după Ioan că Isus putea să intre și în încăperi încuiate, fără a deschide ușa (Ioan 20:19). Astfel, se pare că, după învierea lui, Isus avea abilitatea de a apărea și dispărea după cum dorea. Aceasta explică de ce ucenicii erau „plini de frică și de spaimă, crezând că văd un duh”

(Luca 24:37) – și cred că aș ajunge la o concluzie asemănătoare dacă cineva ar apărea dintr-o dată în biroul meu, fără să folosească ușa!

Dar, în fapt, Isus nu era o nălucă, un adevăr pe care El l-a demonstrat imediat. Isus i-a invitat pe ucenici să Îi atingă mâinile și picioarele, dovedind că El era adevărat, în carne și oase. De asemenea, El a mâncat o bucată de pește prăjit. Nu știu multe lucruri despre năluci, dar este cert că ele nu au oase și nu mănâncă pește. De aceea, faptul că Isus nu a înviat din morți ca o nălucă, este un lucru clar stabilit. El era viu, într-un trup omenesc.

Luca ne arată clar nu doar că Isus a înviat, ci și că El a înviat trupește. Asta înseamnă literalmente că Isus cel înviat nu era un simplu duh sau vedenie. Înseamnă că moartea lui Isus a plătit cu adevărat pentru păcatele noastre și a învins moartea noastră. Dacă duhul Său fusese înviat, dar trupul Său a rămas mort, atunci biruința Lui ar fi fost parțială, și viitorul nostru, la rândul lui, ar fi parțial. Învierea trupească înseamnă că putem să primim înainte către momentul când vom avea și noi trupuri înviate. Pavel Îl descrie pe Isus ca „pârğa celor adormiți” în credința în Hristos (1 Corinteni 15:20). El este prima parte a recoltei: diferit în ce privește momentul, dar nu în ce privește felul de rod. Isus are un trup perfect și veșnic. Și tu vei avea unul.

Poți vedea felul în care cineva care este sigur despre învierea lui Isus va fi capabil să trăiască o pace autentică în această lume? Lucrurile care ne fură pacea (vinovăția, relațiile dureroase, slăbiciunea fizică, moartea) sunt tratate toate prin învierea lui Isus. Noi avem iertare sigură, o încredere certă că vom primi trupuri noi, înviate, și o viață viitoare certă în prezenta lui Dumnezeu. Acesta constituie un sol fertil în care o inimă împăcată poate să crească!

ISUS ÎN VECHIUL TESTAMENT

Dar Isus nu le oferă doar dovezile fizice. După ce am mâncat peștele, El le îndreaptă atenția către „tot ... ce este scris despre Mine” – către Vechiul Testament, anume către Lege, Profeti și Psalmi (Luca 24:44).

Isus voia să le vorbească despre acea parte a Bibliei pe care o denumim Vechiul Testament. Ar putea fi un loc ciudat de a începe să explici lucrurile, dar dacă urmărești ceea ce Isus spune, vei vedea de ce este important acest lucru.

Isus ne spune că întreg Vechiul Testament vorbește despre El. Mai specific, El afirmă că Vechiul Testament vorbește despre suferințele și învierea Lui. Evident, Isus nu spune că fiecare cuvânt din Vechiul Testament are de-a face literalmente cu moartea și învierea

Lui. Nu, dar El ne spune că fiecare parte a Vechiului Testament îndreaptă privirile înainte sau pregătește poporul lui Dumnezeu pentru Împăratul care avea să vină pentru a muri și învia pentru poporul Său. Toți oamenii, modelele și profețiile din Vechiul Testament își găsesc împlinirea în moartea și învierea lui Isus.

Acesta este un argument puternic ca noi să studiem atent Vechiul Testament. Mult prea adesea, creștinii citește Vechiul Testament fie dintr-un sentiment al obligației, fie îl neglijează cu totul sau îl consideră o serie de povești moralizatoare care ne spun ce să facem și ce nu. În fiecare an, multe mii de hotărâri de anul nou de a citi Biblia în întregime se împotmolesc pe dealurile aparent grele din Levitic sau în genealogiile din Cronici. Dar dacă înțelegem că aceste cărți nu au fost gândite niciodată cu scopul de a fi punctul final al revelației lui Dumnezeu, ci mai degrabă ele trebuiau să arate caracterul și planurile Domnului, culminând cu venirea Fiului Său și cu răspândirea Evangheliei la toate popoarele – atunci vom înțelege sensul și scopul fiecărei pagini a Cuvântului lui Dumnezeu, nu doar a Noului Testament.

Biblia funcționează întrucâtva ca o nuvelă tainică și complexă. În astfel de cărți, prima parte este plină de indicii – unele mai evidente, altele mai puțin. Apoi, către final, taina este rezolvată. Indiciile se pun cap la cap

într-un fel în care n-am fi fost niciodată capabili să prezicem, dar, odată ce fac acest lucru, totul devine evident! Conștientizezi dintr-o dată ideea pentru care anumite evenimente aparent întâmplătoare s-au petrecut anterior. Astfel, nu poți înțelege pe deplin sfârșitul fără început, dar nu poți înțelege încrezător nici începutul fără să ai parte de sfârșit.

În același fel, nu vei înțelege niciodată ce se petrece în Evangheliile și în restul Noului Testament dacă nu citești aceste cărți având în minte Vechiul Testament. Să luăm un exemplu simplu: cum poți ști de ce contează că Isus este Hristos, dacă nu știi ceea ce a promis Dumnezeu despre Hristos? În egală măsură, felul în care înțelegi Vechiul Testament este să citești totul ca și cum întreaga narațiune ne îndreaptă privirile către punctul de apogeu, către rezolvarea tainei spre care arată toate acele indicii: viața, moartea și învierea lui Isus Hristos. Cunoscându-L pe El ajungem la cheia care dezleagă sensul Vechiului Testament.

Dacă înțelegem felul în care Vechiul Testament îndreaptă privirile înainte, către Isus, acest lucru ne va da încredere în realitatea morții și învierii Sale. Moartea și învierea Lui nu erau idei la care visaseră ucenicii Lui și nici un gând ulterior al lui Dumnezeu. Dovada din acea încăpere (și dovada Scripturilor), poate să ne dea o certitudine

deosebită asupra faptului că Isus a înviat cu adevărat – și îți poate da o încredere deosebită că, chiar acum, în toate sușurile și coborâșurile vieții tale, prin toate temerile și eșecurile tale, Isus îți spune: „Pace ție”.

SENSUL ASCUNS

Dar există o întorsătură. După ce au auzit despre mormântul gol, după ce L-au văzut pe Domnul Isus înviat și au avut un studiu biblic cu Acela despre care vorbește întreaga Biblie, acești indivizi par că încă n-au înțeles!

Ucenicii erau evrei buni. Probabil că ei își cunoșteau Scripturile mai bine decât le cunoaștem noi (la urma urmei, ei nu aveau materiale video pe internet cu pisicuțe adorabile care le umpleau mințile!). Și nu doar atâta, ci ei petrecuseră trei ani alături de Isus, cel mai mare Învățător al Bibliei din toate timpurile. Totuși, la sfârșitul versetului 44, ei sunt încă incapabili să înțeleagă ceea ce văd și aud. Ei sunt încă incapabili să audă că pacea Hristosului înviat este pentru ei.

Acest lucru este destul de consecvent cu felul în care ei se purtasera mai mereu. Mai devreme în Evanghelia lui, Luca ne spune că a existat un moment când Isus le-a făcut totul foarte clar ucenicilor Lui, dar aceștia nu puteau să priceapă nimic:

„Isus i-a luat cu Sine pe cei doisprezece, și le-a zis: „Iată că ne suim la Ierusalim, și tot ce a fost scris prin pro-roci despre Fiul omului, se va împlini. Căci va fi dat în mâna Neamurilor; Îl vor batjocori, Îl vor ocări, Îl vor scuipa; și, după ce-L vor bate cu nuiiele, Îl vor omorî, dar a treia zi va învia’. Ei n-au înțeles nimic din aceste lucruri: căci vorbirea aceasta era ascunsă pentru ei, și nu pricepeau ce le spunea Isus” (Luca 18:31-34).

Nu există ceva mai explicit. Cândva, în prima parte a lucrării Sale pământești, Isus vorbea destul de subtil și era greu să înțelegi ce voia să spună. Dar acesta nu este un astfel de moment. Isus vorbește perfect de clar, și totuși cei ce Îl ascultă nu înțeleg. De ce? Pentru că „vorbirea aceasta era ascunsă pentru ei”. Problema lor nu era una intelectuală, ci spirituală.

Ucenicii încă nu înțeleg nici măcar când ajung în Luca 24. Au nevoie ca Isus să facă ceea ce El face în versetul 45: „Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile” care vorbeau despre El și explicau moartea și învierea Lui. Adevărul este că nu poți avea o minte deschisă față de Hristos decât dacă ea este deschisă de El.

Vezi tu, există o diferență între simpla citire a cuvintelor Bibliei și înțelegerea lor autentică în inima și mintea ta. Acesta este motivul pentru care poți explica

vestea bună despre Isus cuiva care nu o crede, și oamenii pur și simplu să nu înțeleagă ceea ce tu vezi în ea. Este motivul pentru care îi poți da cuiva un sfat bun și biblic, dar să nu pară capabil să vadă ce trebuie să facă. Acesta este motivul pentru care (dacă îți poți aminti când ai devenit creștin) poți privi înapoi în timp, văzând că ceea ce acum este evident, dar atunci era cu totul confuz. Am avut nevoie – și încă avem nevoie – de lucrarea lui Hristos, prin Duhul Lui: „Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile, pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său” (1 Corinteni 2:12). El este singurul care ne poate da ochi să Îl vedem pe Isus înviat și să Îi auzim cuvintele ca fiind pentru noi, schimbându-ne mințile și inimile, perspectiva și viitorul: „Pace vouă!”

Acest adevăr al trebui să ne facă *smeriți*. Dacă înțelegi câtuși de puțin Scriptura sau ai o anumită cunoaștere a lui Dumnezeu, aceasta nu se datorează vreunui lucru cu care să te poți lăuda. Dacă te-ai apucat să citești Scriptura fără a te ruga mai întâi, amintește-ți că nu vei înțelege nimic prin puterea ta sau prin abilitatea mentală, ci doar prin puterea Duhului, care îți deschide mintea. Nevoia noastră de iluminare ne amintește că suntem dependenți de Isus cel înviat în fiecare moment al vieții noastre spirituale, și ne reamintește de asemenea că El este cauza oricărui lucru spiritual bun din viețile noastre.

De asemenea, acest adevăr ar trebui să ne determine să ne *rugăm*. Dacă sperii să vezi într-o zi pe cineva pe care îl iubești venind cu dragoste la Isus, va trebui ca Isus să îi deschidă ochii. Acest lucru ar trebui să ne îndemne la rugăciune. Și ar trebui să ne facă să fim *cura-joși*. În ultimă instanță, eficacitatea mărturiei noastre față de alți oameni nu depinde de istețimea cu care ne alegem cuvintele sau de precizia cu care prezentăm mesajul Evangheliei. Nimeni nu poate veni la Isus dacă Dumnezeu nu îi deschide ochii minții. Dar, dacă Isus face acest lucru, oricine poate veni la El și se poate bucura de pacea pe care această lume muribundă nu o poate găsi nicăieri altundeva.

Prietene, trăiești în pace cu Cel ce te-a creat? Dumnezeu îi dă iertarea și împăcarea oricărei persoane care își predă armele răzvrătirii și vine la El cu credința în Fiul Său. Dacă n-ai cunoscut această pace, cere-I lui Dumnezeu să-ți deschidă astăzi ochii!

Și dacă ai primit acea iertare și har, te-au făcut ele o persoană împăciuitoare? Te mai temi că îmbătrânești? Poți să liniștești furtunile vieții tale de zi cu zi printr-o atitudine calmă? Când viața ajunge în momente dificile, poți privi înainte cu anticiparea de a fi alături de Hristos pe veci? Faci așa încât pacea lui Hristos să fie un factor

hotărâtor atunci când frica încearcă să pună stăpânire peste tine?

Cineva spunea odată că, atunci când marele teolog Jonathan Edwards trecea prin perioade de mari dificultăți, „pacea lui era ceva imposibil pentru un om”. Pacea lui Edwards izvora din certitudinea că Mântuitorul lui era viu, și era rezultatul convingerii că viața aceasta nu este sfârșitul poveștii. Fie ca aceeași pace să fie și a ta!

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

- *Cum privești la îmbătrânire și moarte? În ce fel le privești sau ar trebui să le privești diferit ca urmare a învierii?*
- *Cum poate realitatea păcii tale cu Dumnezeu să influențeze felul în care abordezi relațiile dificile cu ceilalți?*
- *Odată ce știi că doar Isus te poate face capabil să vezi adevărul, cum te conduce aceasta să fie mai smerit și mai dedicat rugăciunii?*

~

Melodii îngerești, eu în suflet aud
 Ca un râu maiestos și etern
 Îngerești armonii ele curg ne-ncetat
 Liniștit peste suflet se-aștern.

*Pace, Pace de sus, care vii de la Tatăl ceresc,
 Peste Sufletul meu să cobori ne-ncetat
 Pe deplin să-l umpli doresc.*

Prețioasa comoară în sufletul meu,
Este pacea primită de sus,
Și pe veci ea rămâne în inima mea,
Căci o am de la Domnul Isus!

Eu odihnă și pace în Isus găesc,
Căci Lui I-am predat viața mea,
Păzit și scutit sunt sub aripa Lui,
Până-n glorie Îl voi vedea.

Prietene drag, dacă pace nu ai,
Risipind fără rost viața ta,
Vino azi la Isus, până nu-i prea târziu,
El cu drag îți va da pacea Sa.

Pace, pace de sus, Warren D. Cornell, adapt. Mihaela Cintean

4

DESPĂRȚIREA

„El i-a dus afară până spre Betania. Și-a ridicat mâinile și i-a binecuvântat. Pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și a fost înălțat la cer. După ce I s-au închinat, ei s-au întors în Ierusalim cu o mare bucurie. Și tot timpul stăteau în Templu, și lăudau și binecuvântau pe Dumnezeu” (Luca 24:50-53).

Se poate să nu observi acest lucru, dar de-a lungul zilei ești înconjurat de tot felul de locuri în care nu ți se permite să intri. Semnele de la magazinul de unelte îți spun că o anumită zonă este „doar pentru angajați”. Întreaga forță a armatei pare să fie gata pentru a se arunca pe tine dacă îți pui în gând să pătrunzi într-o zonă interzisă a aeroportului. Dacă mergi la un eveniment sportiv, la un concert sau la un club, anumite zone sunt pur și simplu limitate în ce privește accesul oamenilor obișnuiți, ca mine și ca tine. Nu ni se permite să ne apropiem prea mult de atleți sau de muzicieni. Nu putem merge acolo unde merg VIP-urile.

În majoritatea timpului, acest lucru nu ne deranjează prea mult. Dar există anumite situații în viață când îți s-ar părea minunat să fii „de cealaltă parte”. De câteva ori pe ani mă aflu într-un avion, zburând de-a lungul nopții. Sunt moderat de înalt, așa că locurile de la clasa economică, ce par să fie proiectate pentru copii și pentru adulții cu picioarele amputate de la genunchi, devin destul de deranjante după aproape o oră de zbor. După trei ore, când persoana din fața mea își lasă inevitabil scaunul pe spate peste genunchii mei, încep să mă holbez lung dincolo de perdeaua de pe alee, gândindu-mă la țara promisă de la clasa business. Acolo, de cealaltă parte, poți avea și confort. La clasa business, nimeni nu se urcă pe tine în mijlocul nopții pentru a ajunge la baie. Dar vai, clasa business nu este pentru oameni ca mine.

Totuși, îmi place să îmi imaginez cum s-ar schimba lucrurile dacă aș avea un prieten de cealaltă parte. Cum ar fi dacă cel mai bun prieten al meu ar fi însoțitor de zbor pe acel avion? Tot așa, cum ar fi dacă acest prieten ar fi regizorul de la teatru sau șeful trupei mele favorite? Situația s-ar schimba cu totul, nu-i așa? Dacă ai avea un prieten de cealaltă parte, atunci ai putea avea acces acolo. Când ai pe cineva în interior, toate lucrurile se schimbă.

Ei bine, vestea bună de la finalul Evangheliei după Luca este că avem un Prieten în cel mai exclusiv și mai

minunat loc posibil. Avem pe Cineva care ne invită în însăși sala tronului ceresc. Acesta este sensul înălțării lui Isus la cer: ai primit cel mai apropiat Prieten în sectorul clasei de business a universului.

CE S-A PETRECUT?

Ca să fiu onest, mie mi se pare că relatarea de către Luca a întoarcerii lui Isus la cer – la care se face referire prin termenul „înălțare” – este uluitor de scurtă! El folosește cinci versete pentru a descrie felul în care Ioan Botezătorul și-a primit numele (1:59-63), dar, în privința înălțării, tot ceea ce primim sunt aceste zece cuvinte: „S-a despărțit de ei și a fost înălțat la cer” (24:51). Nu știu care este situația ta, dar acest lucru mă lasă cu unele întrebări. Ce înseamnă că El a fost înălțat la cer? De cine? Cum s-a petrecut asta? A fost ceva rapid, ca și cum ar fi tras o perdea după El? A fost un lucru lent, existând suficient timp pentru a spune la revedere sau pentru a flutura din mână? Au fost implicați îngeri? Au existat acolo și niște efecte sonore – trâmbițe care au cântat, și ce anume? Dar Luca ne spune doar acest lucru: „S-a despărțit de ei și a fost înălțat la cer”.

Indiferent care ar fi întrebările noastre, relatarea lui Luca este inspirată de Duhul Sfânt, așa că putem fi siguri că ni s-a spus tot ceea ce este bun pentru noi în

legătură cu ce s-a întâmplat. Și, în fapt, dacă privim atent la cele 10 cuvinte ale lui Luca, vedem trei adevăruri importante legate de înălțare.

În primul rând, Isus a fost *înălțat*. Bun, recunosc că acest lucru este evident. Luca nu spune că atunci când Isus i-a lăsat pe ucenici, pur și simplu a dispărut sau S-a aruncat în mare. Luca ne spune că El „a fost înălțat”.

În al doilea rând, Isus S-a înălțat *trupește*. Am văzut deja că Isus a dovedit ucenicilor că El înviase fizic din morți. El le-a cerut să-și pună mâinile pe rănile Sale. A mâncat pește pentru a dovedi că nu era o nălucă. Atunci când s-a întâlnit cu ucenicii Lui în Betania, Isus avea încă acest trup înviat. Când a fost înălțat, Luca nu ne spune că Isus și-ar fi părăsit acest trup și ar fi devenit un simplu suflet. Nu citim că ar fi rămas o carcasă fizică prăbușindu-se la pământ după ce sufletul lui Isus ar fi fost luat la cer. Nu există niciun alt mormânt, cu excepția celui gol. Isus S-a înălțat cu un trup fizic și El rămâne în acel trup fizic, glorificat – trupul învierii – până în ziua de astăzi.

În al treilea rând, Isus a fost înălțat *trupește la cer*. Acesta este unul dintre cele câteva detalii pe care Luca ni le oferă. El ne spune că Isus a fost luat la cer. Există o mulțime de lucruri despre cer pe care noi nu le înțelegem, dar această bucațică vitală de informație ne oferă

unele indicii. Întrucât Isus are un trup supus limitărilor spațiale, și pentru că a mers la ceruri în acel trup, cerul trebuie să fie un loc real, nu doar o stare a minții. Așadar, chiar dacă nu putem vedea cerul și nu cunoaștem unde este el exact (deși „cer” ne reamintește că nimeni nu l-a construit aici, pe pământ, în ciuda promisiunilor diverșilor revoluționari și romantici) putem fi siguri că el există și că Isus este acolo.

Acesta este un adevăr extraordinar. După ce Adam și Eva au păcătuțit împotriva lui Dumnezeu, omenirea a fost alungată din prezența Lui (Geneza 3:22-24). Dar acum, cu umanitatea Sa deplină, încă intactă, Isus a intrat în cer. El trăiește în prezența Tatălui Său, primind închinarea oștirilor cerești.

Dar mai extraordinar decât aceasta este faptul că Isus a mers în sala tronului universului și ne va duce acolo, pentru a fi cu El. Aceasta este frumusețea ceea ce Isus a făcut pentru noi. El stă în ceruri. Cerul se potrivește perfecțiunii, demnității și gloriei Sale. Dar El a părăsit acele locuri la început pentru a ne aduce pe noi acolo, ca să fim cu El (2 Corinteni 8:9). În virtutea morții și a învierii Sale, Isus a făcut așa încât și noi să fim bine primiți în cer. El ne-a curățat de păcat și vinovăție, lucruri care ne-ar descalifica să avem acces în ceruri. El

ne dă neprihănirea Lui în dar, așa încât să putem sta în prezența lui Dumnezeu având o mare bucurie (Iuda 24).

Aceste lucruri par cumva prea bune ca să fie adevărate. Isus, Fiul lui Dumnezeu din toată veșnicia, se află în prezența lui Dumnezeu în ceruri, chiar acum – nu pentru Sine, ci pentru noi. Toată omenirea căzuse în păcat și moarte din cauza acțiunii lui Adam, dar, în Isus, descoperim un Reprezentant omenesc care ne înalță înaintea sălii tronului cerurilor. Isus este cel de-al doilea Adam, care a făcut totul pentru noi. El a trăit, a murit, am înviat și chiar S-a înălțat la ceruri pentru noi. Avem un Prieten „de cealaltă parte a cerului”, slujind binelui nostru.

ȘI CE-I CU ASTA?

Având acest fapt ferm înrădăcinat în mințile noastre, suntem gata să ne punem următoarea întrebare: Cum schimbă prezența lui Isus în ceruri felul în care noi trăim? Mă voi întâlni astăzi, un pic mai târziu, cu un cuplu care trece printr-o criză în căsnicie. În ce fel schimbă lucrurile acum, pentru ei, faptul că Isus este în ceruri? Astăzi, probabil că va trebui să te confrunți cu tot felul de lucruri stresante și cu anxietăți, cu temeri și cu probleme. Din fericire, vei avea parte și de bucurii și plăceri. Cum vei înfrunța acele lucruri într-un fel diferit, în lumina faptului că Isus se află în sala tronului ceresc?

În pasajul nostru, descoperim două modalități în care primii ucenici au răspuns față de înălțarea lui Isus.

ÎNCHINARE ȘI LAUDĂ

Când Isus S-a înălțat la cer, El nu a mai luat o poziție de smerenie, de slujitor sau de umilință. A existat o vreme pentru aceasta în decursul lucrării Sale pământești. El a venit aici pentru a fi „în mijlocul nostru ca cel ce slujește” (Luca 22:27). Dar aceasta este un lucru care ține de trecut. Isus este acum înălțat deasupra îngerilor și așezat ca Împărat la dreapta lui Dumnezeu, în ceruri (teologii se referă la aceasta ca „întronarea” lui Hristos). Isus este „pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi” (Efeseni 1:20-21).

Drept rezultat, primul lucru pe care ucenicii l-au făcut după plecarea lui Isus a fost să I se închine. Acesta era singurul răspuns adecvat. Când un rege este încoronat, cei prezenți îngenunchează pentru a-și demonstra loialitatea și supunerea față de autoritatea lui. Ce altceva, dincolo de închinare, ar putea să înceapă să facă dreptate unui eveniment precum întoarcerea lui Isus în gloria cerească?

Astăzi există o mulțime de lucruri care tânjesc după închinarea noastră. Inimile noastre și lumea din

jurul nostru ne bombardează cu potențialii idoli. Este ușor să ajungem să umblăm după aprobarea unui angajator sau a partenerului de viață. Putem fi tentați să facem din finanțele, succesul, familia sau înfățișarea noastră fizică lucrul care ne controlează timpul și starea emoțională. Dar niciunul dintre acestea nu este vrednic de închinarea noastră cum este Isus. Niciunul nu ar trebui să fie așezat pe tronul inimilor noastre. Niciunul dintre ele nu merită să fie așezat alături de Cel măreț în ceruri.

Așadar, data viitoare când ești ispitit să te închini la altceva cu dragostea și viața ta, amintește-ți că există Unul care S-a înălțat la cer. El poartă cununa universului. Cerul se învâрте în jurul Lui. Pământul se învâрте datorită Lui. Dacă nu Îl vei avea pe Isus drept centru al vieții și dorințelor tale, cine sau ce anume va fi? Sunt oare aceste lucruri cele ce privesc închinarea de acum a milioane de îngeri? A fost ele înălțate de către Tatăl? Când gândești în felul acesta, toate aceste lucruri par niște substitute triste și patetice de mărunte ale lui Isus. Avem un singur Împărat vrednic de închinare.

Acest lucru explică de ce, conform lui Luca, ucenicii și-au petrecut zilele care au urmat în templu, lăudându-L pe Dumnezeu. Pe cine altcineva ar fi putut să Îl laude? Dumnezeu Își trimisese Fiul pentru a-i mântui.

BUCURIA UNUI OM DIN CERURI

Celălalt răspuns al ucenicilor față de înălțare a fost bucuria. În ciuda faptului că Prietenul și Învățătorul lor plecase, ei s-au întors la Ierusalim cu bucurie în inimile lor. Și odată ce au ajuns acolo, și-au petrecut timpul în templu laudându-L pe Dumnezeu pentru ceea ce El făcuse pentru ei.

Când ne gândim la înălțarea lui Hristos la ceruri, există o mulțime de lucru pentru care să fim bucuoși. Dacă știm că El este acolo, putem să ne bucurăm la gândul că Dumnezeu ne iubește. Este suficient de greu să ne imaginăm dragostea care L-a motivat pe Fiul lui Dumnezeu să ia trup omenesc. În Isus, Dumnezeu a pășit în lumea noastră. El a locuit printre noi, a vorbit limba noastră și a adoptat obiceiurile noastre. Fiul lui Dumnezeu știe ce înseamnă să ai carne și oase, și să vorbești folosindu-ți plămâni, buzele și limba. El a devenit unul dintre noi.

Dar acesta nu este sfârșitul poveștii. M-aș fi așteptat ca Fiul lui Dumnezeu să vrea să Își abandoneze umanitatea pe cât de repede este posibil, lăsând-o deoparte la ușa cerului, așa cum noi lăsăm uneori departe încălțățile la ușa casei. A fi om nu a fost cea mai ușoară parte a existenței veșnice a Fiului. După ce a trăit cei aproximativ 30 de ani ca Om, a murit pe cruce pentru păcatele

oamenilor și apoi a înviat din morți, biruind păcatul și moartea care ținuseră omenirea captivă, Isus ar fi fost destul de îndreptățit să Se elibereze de orice limitări ale umanității Sale. Eu m-aș fi așteptat ca El să Se întoarcă la ceruri și să Își reia existența asemănătoare celei de care S-a bucurat înainte de a lua trup.

Dar nu asta este ceea ce Isus a făcut. Când Fiul lui Dumnezeu a devenit Om, El a făcut acest lucru pentru toată veșnicia. A doua Persoană a Sfintei Treimi avea să fie o ființă umană odată pentru totdeauna. Aceasta este o dovadă puternică a faptului că Dumnezeu iubește omenirea. Dacă există ceva care îți este respingător, nu ai dori ca acel lucru să stea în prezența ta. Dacă se furișează vreun șoarece în bucătăria ta, probabil că nu i-ai spune bun venit și nu i-ai cere să stea acolo pentru toată veșnicia. Tot astfel, însăși faptul că planul lui Dumnezeu pentru omenire a fost ca ea să fie reprezentată pe veci înaintea Sa demonstrează dragostea lui Dumnezeu și dedicarea Lui față de om. Acesta este un motiv excelent de a fi bucuroși.

BUCURIA SOSIRII TALE ÎN CER

Și noi ar trebui să avem bucurie pentru că înălțarea lui Hristos nu este o veste bună valabilă doar global, pentru omenire, ci personal, pentru tine. Statura lui

Isus în ceruri înseamnă că, într-o zi, vei fi bine venit în prezența lui Dumnezeu. Fiecare poveste bună are o scenă unde eroul trebuie să intre într-un bloc înspăimântător, unde nicio persoană rațională n-ar visa vreodată să se ducă (gândește-te la Bilbo intrând în peștera lui Smaug în *Hobbit*, sau la Ethan Hunt cum piratează un computer CIA în timp ce stă suspendat de cablurile din tavan, în *Misiune imposibilă*). Tensiunea crește pe măsură ce eroul riscă totul prin a trece în teritoriul vrăjmașului.

Ei bine, în Biblie, cel mai înfricoșător loc unde păcătoșii pot fi este în prezența unui Dumnezeu sfânt. Există ceva în legătură cu puritatea și sfințenia lui Dumnezeu, lucruri pe care păcătoșii nu le pot suporta. Dacă am fi fost dependenți de faptele sau de bunătatea noastră pentru a fi primiți de Dumnezeu, am avea mai degrabă motive de disperare, nu de bucurie.

Dar înălțarea lui Isus la cer schimbă toate acestea pentru noi. Cei care sunt credincioși se găsesc „în Hristos”, fapte noi care au primit neprihănirea lui Isus ca un dar (2 Corinteni 5:17-21). Asta înseamnă că, dacă Isus este suficient de neprihănit pentru a intra în prezența lui Dumnezeu, așa sunt și eu. Asta se petrece nu pentru că aș fi eu, în persoana mea, sfânt și fără păcat, ci pentru că sunt unit cu Isus și, în felul acesta, când

Dumnezeu privește la mine, El consideră că neprihănirea lui Isus este a mea.

Acesta este motivul pentru care oamenii care Îl cunosc pe Isus nu trebuie să se apropie de Dumnezeu cu spaimă și panică. Noi nu mai trebuie să ne temem că Dumnezeu nu ne va auzi rugăciunile, pentru că am fi păcătuțit. Nu trebuie să ne îngrijorăm că am putea într-o anumită zi să ajungem în cer și cineva să ne spună: „păcătoșii ca tine nu pot intra aici”! Isus este acolo pentru noi, un Reprezentant plin de compasiune al poporului lui Dumnezeu, așa încât putem merge întotdeauna la Dumnezeu cu încredere și curaj, lucruri pe care nu noi le-am câștigat.

Ai observat că ideea bucuriei continuă să apară în narațiunea învierii și a înălțării lui Isus din Luca? În fapt, în fiecare etapă majoră a lucrării lui Isus pe pământ relatată în Evanghelia lui, Luca menționează că oamenii răspund cu bucurie. Când Maria devine însărcinată purtându-L în pânțece pe Fiul lui Dumnezeu, proorocul Ioan Botezătorul, încă nenăscut, saltă în pânțece de bucurie (1:44), în timp ce Maria se bucură (v. 47). Nașterea lui Hristos este anunțată de îngeri ca „o veste bună, care va fi o mare bucurie” (2:10). După ce primii ucenici ai lui Isus sunt trimiși să propovăduiască Evan-

ghelia, ei se întorc cu bucurie (10:17). În Duminica Floriilor, când Împăratul intră în cetatea Ierusalim, mulțimea care îl înconjura îl laudă bucuroasă pe Dumnezeu (19:37). Tot astfel, bucuria a fost o trăsătură a reacției ucenicilor când L-au întâlnit pe Isus cel răstignit și înviat (24:40-41).

Bucuria este ceea ce se naște când te întâlnești cu Isus ca Domn și Mântuitor al tău. Bucuria este ceea ce îți face loc când înțelegi cine este El, de ce a venit și unde se află acum. Este aproape ca la un test când vrei să înțelegi cu adevărat ce se petrece în poveste. Acestea nu sunt evenimente gândite pentru a rămâne în mințile noastre, ci pentru a pătrunde adânc în inimile noastre și pentru a schimba felul în care gândim, simțim și iubim. Așadar, întreabă-te: *Am eu o bucurie mare?*

Dacă nu, pot să te înțeleg. Viața este grea. Până și cea mai ușoară viață pe acest pământ este marcată de suferință, dureri de cap și lipsuri. Mulți oameni din lumea occidentală de astăzi trăiesc la standarde de sănătate și prosperitate de neimaginat pentru 99,9% dintre oamenii care au trăit vreodată pe pământ, și totuși nu suntem scutiți de depresie, singurătate și slăbiciune. Cele mai fericite vieți o sfârșesc în mormânt. Există o mulțime de motive ca să nu fii fericit în viața de zi cu zi.

Dacă ne alipim sentimentele noastre profunde de bunăstare de circumstanțele noastre, bucuria va fi un lucru foarte trecător.

Bucuria creștină este diferită. Ea este construită pe a-L cunoaște pe Hristos, nu pe remodelarea circumstanțelor noastre. Faptul că Isus este în ceruri în acest moment ne dă o nădejde care trece dincolo de necazurile noastre zilnice. Deoarece Isus este în ceruri, va veni o zi când voi fi în mod sigur cu El. Frustrările și întristările de zi cu zi nu sunt sfârșitul. Ele pot să afecteze povestea vieții noastre de acum, dar nu constituie povestea în sine. Într-o zi, ele vor rămâne înapoia noastră.

Poate că, dacă ne lipsește bucuria, acest lucru este cauzat de faptul că gândurile noastre sunt prea concentrate pe aici și acum, nefiind suficient focalizate pe cer. Oamenii sunt uneori criticați pentru că sunt „prea cerești”. Dar, de fapt, este bine să fii ceresc. Ar trebui să ne gândim la cer în fiecare zi, pentru că Isus este acolo chiar acum. Ar trebui să ne simțim liberi să privim înainte către cer, pentru că aceea este casa noastră veșnică. Strămoșii noștri în credință cunoșteau acest lucru, pentru că ei cântau imnuri care îi încurajau pe creștini să tânjească după cer. Dar se pare că, dacă generația noastră de credincioși simte uneori că, dacă s-ar gândi prea

mult la ceruri, atunci ar fi niște oameni care încearcă să evite să se confrunte cu faptul că viața este dură.

Adevărul este că majoritatea dintre noi nu tânjim *suficient* după cer. Și asta înseamnă că viețile noastre de aici, de pe pământ, nu reflectă acea cetățenie de sus. Noi nu trăim ca și cum viețile noastre sunt ascunse acolo, sus, cu Hristos. Noi nu trăim ca și cum ne-am îndrepta într-acolo, pentru a trăi cu Isus cel înălțat. În schimb, trăim ca și cum dificultățile financiare, luptele relaționale și îngrijorările din familiile noastre și din viețile noastre ar fi realitatea ultimă. Și nu este de mirare că ne zbatem să avem bucurie.

Trebuie să ne ridicăm privirile în sus. Trebuie să ne uităm acolo, unde Isus stă așezat pe tronul Său, pentru noi. Trebuie să privim înainte – înainte către locul unde Isus ne va primi în prezența Sa, pentru a fi părtași slavei Sale. Trebuie să reflectăm la întruparea Lui, și vom ști că El a venit pentru noi. Trebuie să ne minunăm de nașterea Lui, văzând că El S-a smerit pentru noi. Trebuie să privim la misiunea Lui și să înțelegem că El a venit pentru a ne salva. Trebuie să privim la calitatea Sa regală, și să știm că El stăpânește pentru noi. Trebuie să știm că El a înviat, și să nu fim înspăimântați, nici învinși de moarte, pentru că El a învins-o pentru noi. Privește astăzi la Prietenul tău din ceruri. Privește înainte

pentru a-L vedea pe Prietenul tău în ceruri. Acesta este felul în care te vei închina cu o mare bucurie. Este bine să ai un Prieten acolo!

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

- *Cum te-a încurajat acest capitol în rugăciunile tale?*
- *Unde ai tendința să cauți bucuria? Cum îți vei aminti să îți găsești bucuria în a cunoaște că Isus S-a înălțat la cer?*
- *Privești înainte către cer? Cum poți fi mai ceresc?*

~

Mărit Biruitor, Isus
Oștiri de mii de mii
Îți cântă jos, Îți cântă sus
Pe veci de veșnicii.

‘Nălțând mărire Ție
Cu-al îngerilor cor,
Noi Îți cântăm și ne-nchinăm,
Măreț Biruitor!

Mărit fii Tu, Cel ce murind,
Din morți ai înviat,
În veci mai mult iubit fiind,
Vei fi mai mult ‘nălțat!

Mărit fii Tu, căci crucea Ta
E-al biruinței semn!
Toți cei ce cred, primesc prin ea
Putere și îndemn.

Mărit, biruitor Isus!, Traian Dorz (1914-1989)

5

PLECAT PENTRU A REVENI

„Teofile, în cea dintâi carte a mea, am vorbit despre tot ce a început Isus să facă și să îi învețe pe oameni, de la început până în ziua în care S-a înălțat la cer, după ce, prin Duhul Sfânt, le dăduse poruncile Sale apostolilor, pe care-i alesese. După patima Lui, li S-a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori timp de patruzeci de zile și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu. Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, ,pe care’, le-a zis El, ,ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt’. Deci apostolii, pe când erau strânși laolaltă, L-au întrebat: ,Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?’ El le-a răspuns: ,Nu este treaba voastră să știți vremurile sau sororacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa. Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului’. După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor. Și

cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe când Se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb, și au zis: „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer” (Faptele Apostolilor 1:1-11).

Imaginează-ți că ai merge într-o călătorie și nu i-ai mai vedea pe cei dragi ai tăi pentru un timp foarte îndelungat. Ce le-ai spune? Având puțin timp la dispoziție, ce ai lăsa să sune în urechile soțului sau soției tale? Dar ale copiilor tăi? Ale părinților tăi? Ale celui mai bun prieten?

Orice ai spune, va fi nevoie ca acele lucruri să îi conducă prin perioada absenței tale. Fără îndoială, aceștia își vor aminti cuvintele respective și le vor tot rostogoli în mințile lor oridecâteori își vor aminti de tine. Cu siguranță că vei dori să îi asiguri de dragostea ta și de faptul că ei vor rămâne în gândurile tale. Poate că vei dori să le dai copiilor tăi sfaturi despre cum să treacă prin viață fără tine.

Ultimele cuvinte contează întotdeauna. Ceea ce le conferă ultimelor cuvinte o greutate suplimentară este că știi că nu vei avea o altă șansă, că nu vei avea oportunitatea de a clarifica sau de a adăuga la ceea ce ai spus. În Faptele Apostolilor, a doua carte a lui Luca, el preia

narațiunea din punctul în care a lăsat-o la finalul Evangheliei sale. În fapt, el suprapune puțin începutul cărții Faptelor Apostolilor și sfârșitul Evangheliei după Luca. În timp ce Evanghelia după Luca începe cu nașterea lui Isus, cartea Faptelor Apostolilor începe cu ultimele cuvinte ale Domnului înainte ca El să Se îndepărteze de ucenicii Lui pentru o vreme îndelungată.

Acest capitol începe la mijlocul unei perioade extraordinare de 40 de zile din istoria omenirii. Vreme de 40 de zile după învierea lui, Isus s-a întâlnit cu apostolii Lui și i-a ajutat să înțeleagă ceea ce se petrecuse cu El și ceea ce avea să se petreacă după ce El avea să fie înălțat la cer.

Așadar, ce anume a dorit Isus ca ucenicii Lui să facă? Acum, că El fusese răstignit și înviat din morți, care era primul pas din planul uriaș care avea să fie lansat în lume? Ei bine, într-un cuvânt: așteptați. Isus le spune că nu este nimic de făcut în acel moment, că trebuiau să aștepte în Ierusalim până când aveau să fie botezați cu Duhul Sfânt. Doar în acel moment puteau începe să facă ceva, însă până atunci trebuiau să aștepte.

Botezul cu Duhul Sfânt trebuie să fi sunat foarte atractiv. Ce sens avea totuși? Ucenicii credeau că știau: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?” (v. 6). După tot ce se petrecuse,

părea că ei încă așteptau ca Isus să aducă o stăpânire politică și chiar militară, că autoritățile romane aveau să fie învinse și că frontierele vechi ale Israelului aveau să fie restabilite. Acele nădejdi fuseseră zdrobite când Isus a fost răstignit, dar ele păreau că s-au reaprins când El a înviat din morți.

Dar Isus alungă imediat întrebările lor. Va veni o zi când El Se va întoarce din ceruri și când sistemele și guvernele lumii vor fi aduse public sub autoritatea lui Hristos (Apocalipsa 11:15). Dar momentul aceluși eveniment „nu este treaba voastră” (Faptele Apostolilor 1:7). Viața creștină nu are de-a face cu a avea toate răspunsurile, ci are de-a face cu a cunoaște că există Unul care le are.

Ceea ce ucenicii trebuiau să știe era că orizonturile lor erau mult prea mărunte. Ei voiau ca împărăția să vină la Israel, dar Isus avea să o ducă în întreaga lume... prin ei. Ei voiau putere politică și militară, dar Isus avea să le dea putere spirituală.

CELEBRU

Unde va fi Isus Împărat? Isus spune la finalul versetului 8 că mesajul despre moartea și învierea Lui se va răspândi din Ierusalim în Iudeea și Samaria, și apoi până la capătul lumii. Aceasta descrie expansiunea con-

stantă din cetate (Ierusalim) în regiune (Iudeea și Samaria) și apoi în toată lumea. Pe măsură ce se dezvoltă cartea Faptelor Apostolilor, narațiunea lui Luca va urmări în general această expansiune geografică. La început, ucenicii predică Evanghelia în Ierusalim (capitolele 1-7). Apoi persecuția forțează Biserica să se răspândească în Iudeea, în zona învecinată și în Samaria, un stat din apropiere (capitolele 8-12). Ulterior, vedem cum Evanghelia merge în restul lumii, ajungând în final în Roma, centrul lumii de la acel moment (capitolele 13-28).

De la bun început, mesajul despre Isus a fost ca un fel de forță centrifugă. El este un mesaj care trebuie să se răspândească. Nu poate fi oprit. Aceasta este narațiunea pe care ne-o prezintă cartea Faptelor Apostolilor. Odată ce vestea Evangheliei este lansată în lume, oamenii continuă să devină ucenici ai lui Hristos și să ducă apoi acest cuvânt în întreaga lume. Mișcarea continuă să crească și să se răspândească, în ciuda celor mai strașnice eforturi ale tuturor vrăjmașilor ei. Uneori, până și cele mai mari eforturi ale lor slujesc la răspândirea mesajului. Influența lui crește de la câțiva oameni din Ierusalim la câteva mii de oameni în regiune și apoi la milioane de oameni peste tot, în lume.

Cartea Faptele Apostolilor ne prezintă narațiunea unei forțe de neoprit care se răspândește peste glob.

Dacă ești creștin și nu trăiești în Ierusalim, ești dovada puterii Evangheliei! Mesajul a ajuns până la tine, oriunde ai fi. Isus te-a avut în minte atunci când le spune aceste cuvinte finale primilor Săi ucenici.

MESAGERII

În aceste zile, există o mulțime de feluri de a răspândi mesajul. Tehnologia ne permite să trimitem un e-mail, să scriem pe Twitter sau să postăm informații care pot fi văzute la celălalt capăt al lumii într-o clipă. Dar vestea bună despre moartea, învierea și înălțarea lui Hristos se răspândește într-o modalitate mult mai analogică: Isus le-a spus ucenicilor Săi că ei aveau să fie martorii Lui. Pur și simplu aceștia aveau să meargă și să le vorbească oamenilor.

Acesta este un plan surprinzător de simplu. Ucenicii nu aveau nicio experiență în marketing. Ei nu sunt experți în relații publice. Ei doar au o veste de transmisie, o poveste la care au fost martori oculari, una care poate să schimbe viețile oamenilor. Și exact asta este ceea ce ei au făcut. Au propovăduit înaintea lumii lucrurile pe care le-au văzut și le-au auzit de la Isus (1 Ioan 1:3), și tot mai mulți oameni au devenit creștini.

Pe măsură ce avansăm în cartea Faptelor Apostolilor, vedem cuvintele lui Isus împlinindu-se într-un fel

surprinzător. Vedem că nu doar apostolii vor fi martorii lui Isus, ci creștinii obișnuiți, ca noi, se înrolează la lucrare. Mesajul despre Isus are puterea de a-i transforma în mesageri pe cei care îl aud! Această strategie nu s-a schimbat de 2000 de ani. Apostolii au plecat, iar Biserica nu mai este concentrată în Ierusalim, dar Dumnezeu încă îi folosește pe mesagerii Lui pentru a răspândi vestea bună. Și acesta este locul unde ea ne include și pe noi. Noi suntem martori ai Evangheliei. Suntem implicați în marele plan al lui Hristos de a duce mesajul Lui „până la marginile pământului”. Noi nu suntem doar niște oameni care aud Evanghelia, ci suntem și dintre cei care o răspândesc.

Asta înseamnă că până și viața creștină „normală” este o aventură în ea însăși. Nu contează dacă nu ai cel mai plăcut serviciu, căci indiferent dacă ești un CEO sau o casnică, sau chiar dacă n-ai mai lucrat pentru o vreme, te poți trezi în fiecare dimineață cu o slujbă care are o importanță veșnică. Dumnezeu poate pur și simplu să ia oameni și să-i facă creștini, dar, în schimb, El îți dă ție și îți dă mie bucuria și privilegiul de a fi implicați.

Gândește-te la locurile unde vei merge astăzi: casa ta, vecinătatea ta, biroul tău, locurile unde oamenii din comunitatea ta se adună. Petru, Ioan și Iacov nu se vor arăta acolo astăzi. Nu i-am văzut niciodată la partida de

softball a fiicei mele sau la cafeneaua din oraș. De aceea, dacă cineva le va spune oamenilor de-acolo despre ceea ce Isus a făcut, șansele cele mai mari sunt ca acea persoană să fii tu sau să fiu eu. Oriunde te duce ziua de astăzi, du cu tine și Evanghelia!

PUTEREA MISIUNII

Ce crezi despre slujba pe care Isus ți-a dat-o? Probabil că gândul de a fi mărturisitor te stresează un pic. În cel mai fericit caz, este o responsabilitate pe care trebuie să o înduri. Adesea, ea este percepută ca o povară. Sigur că nu o simțim ca pe un privilegiu pe care să îl îmbrățișăm! Evanghelizarea este un lucru care ne intimidează. Dacă suntem onești, simțim mai degrabă un fel de risc personal pentru un rezultat destul de improbabil. Ai înțeles ce vreau să spun? Un mesaj. Asta este.

Dar asta este ceea ce și ucenicii aveau. Amintește-ți că ei erau aceiași oameni pe care i-am întâlnit în Evanghelia după Luca. Îndoielnici, îngrijorați, temători și cu multe greșeli. Și totuși ei au făcut acest lucru. Au mărturisit, chiar și atunci când i-a costat viețile. Iar strategia a funcționat. Evanghelia s-a răspândit fără arme, fără armate, fără bani, fără toate lucrurile pe care, în mod normal, le-am vedea ca semne ale puterii și persuasiunii în lumea noastră. Ea sfidează logica. Cum au reușit acești

oameni obișnuiți? Prin ce putere au reușit acești martori deloc impresionanți să răstoarne lumea (așa cum se plâneau oamenii din Tesalonic în Faptele Apostolilor 17:6)?

Răspunsul este aceasta: Duhul Sfânt. Isus le promisese „o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi” (v. 8). Isus cere lucruri mari de la ucenicii Lui, dar El nu cere nimic pentru care să nu le dea abilitatea să facă. Pe măsură ce cartea Faptelor Apostolilor progresa, Duhul Sfânt împuternicește misiunea Bisericii în mai multe feluri:

- *El le dă curaj credincioșilor.* Puterea Duhului Sfânt îi face pe cei credincioși să fie neînfricați pentru propovăduirea Evangheliei (4:31).
- *El îi îndreaptă pe cei credincioși către oamenii care au nevoie de Evanghelie.* Duhul Sfânt îndreaptă pe credincioși către anumiți indivizi (8:29) sau locuri (16:6-10) care au nevoie de mesajul Evangheliei.
- *El le dă viață nouă oamenilor care aud Evanghelia.* Dacă nu ar fi implicată lucrarea Duhului, păcătoșii nu ar putea niciodată să primească și să creadă mesajul. Un om poate să răspundă la mesaj numai dacă Duhul îi deschide inima (ex. 16:14).

Isus nu și-a trimis poporul să mărturisească despre El fără a le da puterea de care aveau nevoie pentru aceasta. Când El S-a înălțat, Isus a trimis Duhul Său pentru a le da curajul, înțelepciunea și puterea care le lipseau. Aceasta este singura explicație a eficacității apostolilor. Ei nu erau niște vânzători străluciți. Erau pur și simplu niște martori ai morții, învierii și înălțării lui Isus, care fuseseră înflăcărați de Duhul lui Dumnezeu. Când ne gândim la lucrarea de răspândire a mesajului Evangheliei în lumea de astăzi, mult prea adesea suntem cuprinși de gândul că acest lucru ar trebui să fie impresionant sau atractiv pentru lume. Dar acesta nu a fost niciodată planul lui Isus. Felul lui de a face misiune a fost din prima zi simplu și lipsit de pompă. El face ucenici, nu titluri de prima pagină. Strategiile sunt bune și programele pot fi utile, dar ceea ce avem nevoie cu adevărat și mai mult decât orice este puterea Duhului Sfânt care să acționeze prin mărturia noastră credincioasă.

DUHUL CARE SCHIMBĂ LUCRURILE

Puterea Duhului Sfânt la lucru în și prin noi – implicarea divină în misiunea de mărturisire – este ceea ce schimbă datele jocului. Asta înseamnă că mesajul Evangheliei nu este fragil și slab. Succesul Lui nu este sub semnul întrebării și nu se schimbă după cum bate vântul.

Asta înseamnă că răspândirea Evangheliei nu depinde de istețimea sau atractivitatea noastră de a-i convinge pe oameni să vină la Isus.

Puterea răspândirii Evangheliei nu vine de la noi. Când noi mărturisim, există mai multă putere implicată în deschiderea gurilor noastre și în deschiderea inimilor celor care ne aud decât am putea să evaluăm noi vreodată.

Trimiterea dată de Isus ne cheamă. Duhul Său Sfânt ne dă putere și ne încurajează. Așa cum vom vedea în Faptele Apostolilor, răspândirea Evangheliei ar trebui să ne încurajeze. Toate aceste lucruri șterg complet scuzele noastre. De ce eșuez în mărturisire? În mod obișnuit, pentru că mi se pare că este prea grea. Sau pentru că eu cred că nu va funcționa (sau ambele!). Noi suntem ispitiți să citim cartea Faptelor Apostolilor și să ne gândim că trebuie să fi fost un lucru minunat să fi trăit în acea perioadă a istoriei Bisericii – o vreme când mii de oameni se pocăiau, când lucruri uimitoare se petreceau tot timpul, când totul avea loc la o scară mare în vreme ce Evanghelia se răspândea în toate direcțiile.

Dar oprește-te și gândește-te la lucrurile cu care se confruntau primii ucenici: erau doar 11 oameni obișnuiți într-o cetate care tocmai le ucisese liderul. Cei mai

puternici oameni din oraș voiau să șteargă mișcarea lor de pe fața pământului. Mulțimile strigaseră ca Hristos să fie executat. Iar Isus tocmai plecase în ceruri. Unsprezece bărbați, cu o lume căreia să îi mărturisească – o lume care îi ura. Și tu crezi că ai o treabă dificilă de făcut în zilele noastre, în colțul tău de lume?!

Nu este un lucru prea greu pentru noi. Același Duh Sfânt care a lucrat atunci lucrează și prin noi. Da, circumstanțele noastre sunt diferite, și poate că este adevărat că lucrarea Duhului Sfânt este mai puțin evidentă și dramatică acum decât era în lucrarea apostolilor. Dar el nu are mai puțină putere de a mântui păcătoșii după 2000 de ani. Duhul Sfânt este la fel de dedicat răspândirii Evangheliei și gloriei lui Hristos acum pe cât era în acele vremuri. Putem fi siguri că Duhul Sfânt ne va da curajul, călăuzirea și harul de care avem nevoie pentru a împlini lucrarea evanghelizării. Dacă ești un martor ezitant, de ce nu începi prin a-I cere lui Dumnezeu să-ți dea o singură oportunitate săptămâna aceasta de a-i vorbi cuiva despre Isus? Apoi cere-I să-ți dea puterea de a-ți deschide gura și înțelepciunea de a vorbi ce trebuie. Apoi, când acest lucru se petrece, roagă-te ca Dumnezeu să deschidă ochii inimii acelei persoane, așa încât ea să creadă. Puterea Duhului Sfânt schimbă totul.

PLECAT PENTRU A SE ÎNTOARCE

Ultimele cuvinte contează foarte mult. Pentru Isus, ultimele cuvinte pe care le-a spus ucenicilor Lui înainte de înălțarea Sa erau nimic mai puțin decât un plan global de evanghelizare care avea să fie aplicat de-a lungul miilor de ani începând din acel moment. Și apoi a plecat, fiind înălțat la ceruri înaintea ochilor lor.

Deloc surprinzător, ucenicii au stat acolo „cu ochii pironiți spre cer, pe când Se suia El” (1:10) – nu asta ai fi făcut și tu? Dar ei n-ar fi trebuit să facă asta. Exact asta ajung îngerii să explice, probabil aceiași care le-au vorbit femeilor în fața mormântului gol. „Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer” (v. 11). Și, odată ce Duhul Sfânt avea să vină, la doar câteva zile, exista o lucrare de făcut. Exista o lume căreia să i se mărturisească.

Noi trăim între Cincizecime, când a venit Duhul, și ziua când Hristos va „veni în același fel”. Noi trăind așteptându-L să se întoarcă. Dar nu așteptăm lenevind. Plecarea lui Isus a fost o chemare la acțiune. De aceea, cum îți vei petrece timpul de la această clipă până în acea zi?

Ar fi foarte ușor să stăm alături de alți creștini, uitându-ne în jos și așteptând să se întâmple ceva. Ar fi foarte ușor să observăm că este dificil să mărturisim, și

să hotărâm că este prea greu să facem acest lucru. Ar fi foarte ușor să uiți de puterea care îți este disponibilă, și să decizi că ești prea nepriceput, că știi prea puțin sau orice altceva așa încât mărturisirea ta să aibă un impact. Va fi mult mai greu, dar mult mai atrăgător și cu mai mult impact veșnic să te pui la lucru. Marginile pământului încă nu au fost atinse – și tu trăiești în acestea. Misiunea continuă. Alătură-te! Isus a plecat la ceruri, și El Se va întoarce. Până atunci, noi Îl așteptăm prin a mărturisi.

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

- *Ce crezi în legătură cu partea pe care Dumnezeu te cheamă să o joci în misiunea Lui?*
- *În ce fel vezi că Duhul Sfânt schimbă lucrurile în viața și mărturia ta?*
- *Cum te-a încurajat acest capitol în evanghelizarea ta sau cum te-a provocat să începi să mărturisești Evanghelia?*

~

Chiar mii de glasuri de-aș avea,
Tot n-aș putea să cânt
Întreagă măreția Ta,
Stăpânul meu Preasfânt.

Căci Tu, Cel Sfânt și Preaînalt
Atoate-Creator,
Din moarte m-ai răscumpărat,
De-aceea Te ador!

Ce nume scump ai Tu, Isus!
În sufletul trudit
Mi-ai dat balsam din cer, de sus,
Și pace am primit.

Ajută-mă, o, Domnul meu,
Să pot să Te vestesc
La cei pierduți din jurul meu
Și să Te preamăresc.

Chiar mii de glasuri de-aș avea, Charles Wesley (1707-1788)

6

UN NOU MARTOR

„Atunci ei s-au întors în Ierusalim din muntele numit al Măslinilor, care este lângă Ierusalim, departe cât un drum în ziua Sabatului. Când au ajuns acasă, s-au suit în odaia de sus, unde stăteau de obicei. Erau: Petru, Iacov, Ioan, Andrei, Filip, Toma, Bartolomeu, Matei, Iacov, fiul lui Alfeu, Simon Zilotul, și Iuda, fiul lui Iacov. Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri, împreună cu femeile, și cu Maria, mama lui Isus, și cu frații Lui. În zilele acelea, Petru s-a sculat în mijlocul fraților, - numărul celor adunați laolaltă era de aproape o sută douăzeci - și a zis: ‚Fraților, trebuia să se împlinescă Scriptura spusă de Duhul Sfânt mai înainte, prin gura lui David, despre Iuda, care a fost călăuza celor ce au prins pe Isus. El era din numărul nostru și era părtaș al aceleiași slujbe. Omul acesta a dobândit un ogor cu plata nelegiurii lui, a căzut cu capul în jos, a plesnit în două prin mijloc, și i s-au vărsat toate măruntaiele. Lucrul acesta a ajuns așa de cunoscut de toți locuitorii din Ierusalim, încât ogorul acela a fost numit în limba lor: ‚Acheldama’, adică: ‚Ogorul sângelui’. În adevăr, în cartea Psalmilor este scris: ‚Locuința lui să rămână pustie și nimeni să nu locuiască

în ea' și: ‚Slujba lui s-o ia altul'! Trebuie deci ca, dintre cei ce ne-au însoțit în toată vremea în care a trăit Domnul Isus între noi, cu începere de la botezul lui Ioan până în ziua când S-a înălțat El de la noi, să fie rânduit, unul care să ne însoțească drept martor al învierii Lui'. Ei au pus înainte pe doi: pe Iosif, numit Barsaba, zis și Iust, și pe Matia. Apoi au făcut următoarea rugăciune: ‚Doamne, Tu, care cunoști inimile tuturor oamenilor, arată-ne pe care din acești doi l-ai ales, ca să ia loc în slujba și apostolia aceasta, din care a căzut Iuda, ca să meargă la locul lui'. Au tras la sorți, și sorțul a căzut pe Matia, care a fost numărat împreună cu cei unsprezece apostoli” (Faptele Apostolilor 1:12-26).

Ultima lună și jumătate trebuie să fi fost una cu multe suișuri și coborâșuri emoționale pentru ucenicii lui Isus. Atât de multe lucruri se petrecuseră: Iuda, unul dintre cei 12 ucenici, Îl trădase pe Isus (rău). Isus fusese torturat, judecat și răstignit (inimaginabil de groaznic). La câteva zile după aceea, Isus a înviat din morți (uimitor) și a petrecut 40 de zile cu ucenicii Lui explicându-le Scriptura (minunat). Apoi El S-a înălțat la cer (uluitor dar de asemenea un pic trist) cu promisiunea de a trimite Duhul Său Sfânt (încântător într-un fel de genul „ce înseamnă asta mai exact?”). Având în vedere toate acestea, ar putea fi un pic odihnitor ca Isus să le spună

să aștepte pur și simplu în Ierusalim. Știm din calendarul evreiesc că trebuie să fi fost aproape 10 zile de la înălțarea lui Isus la cer până la coborârea Duhului Sfânt la Cincizecime. Astfel, în acest pasaj, Luca ne oferă o crâmpenie asupra a ceea ce ucenicii făceau câtă vreme au așteptat. Aceasta este o parte din cartea Faptelor Apostolilor care trece adesea neobservată, prinsă între pasaje mult mai cunoscute, pline de acțiune. Dar Luca a inclus aceste versete cu un motiv, și el este următorul: ceea ce vedem în viața acestor primi credincioși este că planul bun și suveran al lui Dumnezeu se împlinise în toate lucrurile pentru ei – și pentru noi.

UN PLAN SUVERAN

La început, doi oameni se află în centrul acțiunii: Petru și Iuda. Cumva surprinzător, având în vedere recenta sa lepădare de Hristos, Petru este ucenicul care se ridică în fața adunării credincioșilor, ajutându-i să înțeleagă ceea ce se petrecuse și ce trebuia făcut. Și primul lucru pe care Petru îl face este să trateze chestiunea lui Iuda, proverbialul „elefant din cameră”. Iuda fusese ca unul dintre ceilalți unsprezece ucenici. El Îl văzuse pe Isus, vorbise cu El, Îl auzise vorbind și mersese în misiune pentru Isus. Apoi L-a vândut. Cum putea Iuda să Îl trădeze pe Isus în acest fel?

De aceea, pentru a trata întrebările ucenicilor, Petru accentuează faptul că Dumnezeu fusese tot timpul în controlul acțiunilor lui Iuda. Stăpânirea suverană și de nezgduuit a lui Dumnezeu a rămas în picioare chiar și peste răutatea și lașitatea lui Iuda. Trădarea lui Iuda nu a fost o surpriză pentru Domnul. În versetul 20, Petru spune că psalmistul a vorbit despre Iuda cu secole înainte ca acesta să fi și existat.

Citând din Psalmul 69 („locuința lui să rămână pustie”) și din Psalmul 109 („slujba lui s-o ia altul”), Petru vede umbra lui Iuda în cuvintele regelui David. Când David a strigat în Psalmi împotriva aceluia care îl trădase, el a îndreptat privirile înainte către Isus, Împăratul mai mare al lui Israel, care avea să fie trădat și persecutat de Iuda. În fața tuturor acestor lucruri, nu avem de spus decât că acesta era planul lui Dumnezeu. „Trebuia să se împlinească Scriptura spusă de Duhul Sfânt mai înainte, prin gura lui David, despre Iuda” (Faptele Apostolilor 1:16). Trădarea lui nu a fost un accident, nici un detur al planului, ci a fost parte din el. Iuda a acționat prin pornirile sale, dar nu în afara voii lui Dumnezeu.

Acest aspect era extrem de important pentru firava biserică. În acel moment, lipsită de Isus și fără Duhul Sfânt, mică numeric, înconjurată de vrăjmași și nesigură de cine ar fi putut să fie în mijlocul lor un alt Iuda, putem

înțelege de ce totul părea să țină de un fir de ață. Cum aveau ei să supraviețuiască, și cu atât mai mult să ducă mesajul despre Isus în întreaga lume? Ceea ce ei trebuiau să înțeleagă cel mai mult era că Dumnezeu se afla în control, chiar și într-o înfrângere sau într-un dezastru aparent. Nimic din ceea ce se petrecuse nu împiedicase planurile Sale. Tot ce avusese loc de fapt le împlinea.

Am văzut că slujba și privilegiul nostru, al creștinilor, este să Îl glorificăm pe Dumnezeu prin răspândirea adevărului Evangheliei Sale în viețile noastre, în vecinătățile noastre și până la marginile pământului. Și dacă vrem cu adevărat să facem acest lucru (nu doar să onorăm ideea cu buzele), va trebui să înțelegem clar că Dumnezeu se află în controlul complet al tuturor lucrurilor pe care încercăm să le facem, ca și a fiecărei reacții față de acestea. Dumnezeu nu are nevoie de noi și nu depinde de noi pentru a-Și împlini voia. El ne dă pur și simplu privilegiul de a fi parte din ceea ce El face.

Vor exista momente când ni se va părea că totul se năruiește: bisericile ajung uneori să experimenteze dezbinări, unii slujitori ne dezamăgesc și unele dintre cele mai bine concepute programe de misiune au foarte puțină roadă. Adeseori, lucrurile par să înainteze încet în domeniul evanghelizării, uneori trec zeci de ani fără

ca membrii familiei să manifeste vreun semn clar al interesului față de mesajul Evangheliei. Vor exista momente când oamenii pe care îi iubim și în care ne încredem se dovedesc a fi niște Iuda. În acele momente, trebuie să avem cuvântarea lui Petru clară în mințile noastre, și să ne spunem: *planul bun al lui Dumnezeu a inclus și aceasta*. Ceea ce mie ar putea să mi se pară un dezastru, acel lucru nu l-a luat prin surprindere și nici nu a abătut intențiile Sale. Dacă trădarea lui Iuda a putut fi folosită de către Tatăl pentru a-L duce pe Fiul Său în locul în care El avea să câștige mântuirea pentru omenire, atunci orice altă piedică o putem confrunța, având cunoștința fermă a faptului că Dumnezeu lucrează în și prin ea.

UN PLAN DREPT

În versetul 18, Luca întrerupe cuvântarea lui Petru pentru a ne spune ce i s-a petrecut lui Iuda. Sfârșitul vieții sale are loc în afara camerelor, așa că nu primim un raport în direct. În schimb, Luca ne spune că Iuda a cumpărat un teren și a murit groaznic, cu intestinele împrăștiate peste tot. Viața lui Iuda nu s-a sfârșit bine. Răutatea i-a cumpărat literalmente un mormânt.

Unii oameni au observat o diferență între această relatare și cea pe care Matei o face în Evanghelia lui

(Matei 27:1-10). Nu este momentul să intrăm în aceste aspecte, dar este suficient să spun că atât Matei cât și Luca relatează același lucru: Iuda este copleșit de durere și vinovăție, moare într-un fel groaznic, un teren este cumpărat apoi cu banii pe care el îi primise, iar acel loc este denumit *Akeldama*, „Ogorul sângelui”.

De ce este important pentru noi să știm ce s-a petrecut cu Iuda? Din nou, acest lucru ne reamintește că planul bun al lui Dumnezeu cuprinde totul. Răutatea lui Iuda nu trece neobservată sau netratată. El este socotit responsabil pentru trădarea sa de clasă mondială. În același fel în care cartea Psalmilor a profetizat actul trădării lui Iuda, ea a profetizat și blestemul care avea să vină asupra lui ca rezultat al trădării. În versetul 20, Petru citează din Psalmul 69 pentru a demonstra acest lucru: „Locuința lui să rămână pustie, și nimeni să nu locuiască în ea”. Iuda nu a putut scăpa.

Este important să ne amintim că cea mai mare problemă a lui Iuda nu a fost explozia intestinelor lui (deși, cu toată onestitatea, acest lucru a fost destul de rău). Lucrul de care Iuda trebuia cu adevărat să se îngrijoreze era confruntarea lui cu Dumnezeu și condamnarea lui veșnică. Ni se reamintește de ele în rugăciunea care urmează după vorbirea lui Petru: „Iuda... a mers la locul lui” (Faptele Apostolilor 1:25). Aceste cuvinte nu vorbesc despre

un mormânt din Ierusalim, ci despre dreptatea de dincolo de moarte.

La urma urmei, dacă prețul plătit de Iuda pentru crimele sale ar fi fost doar o moarte ticăloasă, ar fi oare acest lucru unul drept? El n-a suferit nici măcar cea mai mică parte din durerea pe care Isus a trebuit să o suporte ca urmare a trădării lui! Nu, dreptatea finală pentru Iuda (și pentru oricine altcineva) nu vine în această viață. Circumstanțele groaznice ale morții sale au fost doar o umbră a pierzării finale către care Iuda se îndrepta. El nu a scăpat de dreptate.

Și acesta este motivul pentru care creștinii nu fug de realitatea judecății lui Dumnezeu. Este o veste bună că planul lui Dumnezeu include și dreptatea. Este ceva bun că orice crimă este pedepsită. Noi toți vrem ca oameni precum Iosif Stalin, care a murit pe patul său după ce a trimis milioane de suflete în moarte, în taberele de concentrare ale Gulagului (ca să nu menționăm înfometarea forțată, judecățile de fațadă și așa mai departe), să fie adus în fața dreptății. Pentru că există o judecată și există un Iad, el va fi judecat. Noi toți vrem ca aceia care abuzează de oamenii vulnerabili și scapă în această viață, să fie demascați. Pentru că există o judecată, și pentru că există un Iad, astfel de oameni vor fi scoși la iveală. Planul bun al lui Dumnezeu include judecata tuturor.

În zilele noastre, oamenii „sofisticați” nu cred în mod normal în ideea unei pedepse veșnice după moarte. Dar acest lucru îi lasă cu un Dumnezeu indiferent față de suferință și care pare neputincios în a o pedepsi, ori cu o lume lipsită de Dumnezeu, unde ceea ce noi denumim nedreptate este pur și simplu o rearanjare a atomilor într-un univers rece și impersonal. Slavă lui Dumnezeu că El pedepsește păcatul în veșnicie!

Evident, dacă suntem onești, trebuie să admitem că și noi merităm dreptatea lui Dumnezeu, asemenea lui Iuda. Crimele noastre pot să nu fie atât de flagrante, dar răzvrătirile noastre (mari și mici) față de Dumnezeu sunt la fel de rele. Orice păcat este un act de trădare împotriva Împăratului, fie că el survine printr-un sărut într-o grădină sau printr-o privire cu poftă, un gând răutăcios sau un cuvânt mâniaș. Astfel, realitatea dreptății lui Dumnezeu este o veste bună pentru noi doar pentru că planul suveran al lui Dumnezeu a inclus venirea lui Isus care să poarte pe cruce mânia pe care noi o merităm. Noi suntem scutiți de pedeapsa pe care o merităm datorită jertfei lui Hristos. Acest lucru schimbă felul în care privim la nedreptate în propriile vieți. Creștini fiind, putem fi răbdători. Nu trebuie să vedem dreptatea împlinită în mod necesar în această viață, nu trebuie să ne străduim să rezolvăm fiecare dispută, nu este nevoie

să ne străduim pentru a ne asigura că cineva care ne-a greșit nouă sau celor dragi nouă primește în mod necesar ceea ce merită. Planul cel bun al lui Dumnezeu include și asta. Pavel scria: „lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: ‚Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti’, zice Domnul” (Romani 12:19). Dumnezeu va pedepsi acele păcate, fie la cruce (ca ale tale), fie în Iad. Astfel, poți să îl ierți pe cel ce a făcut răul. Poți să îl binecuvântezi și să te rogi pentru el.

CU FUNCȚIONEAZĂ PLANUL

Petru înțelege că Vechiul Testament a prezis nu doar că Iuda avea să Îl trădeze pe Isus și să se confrunte cu judecata pentru aceasta, ci și că „slujba lui [trebuie] s-o ia altul” (Faptele Apostolilor 1:20). De aceea, trebuia ales un înlocuitor pentru Iuda.

Nu este evident în mod imediat de ce era nevoie de un alt apostol (dincolo de faptul că Psalmul pe care Petru îl citează pare să spună asta), dar acest lucru poate să aibă foarte bine de-a face cu menținerea unei anumite simetrii față de poporul lui Dumnezeu din Vechiul Testament. În Vechiul Testament, poporul lui Dumnezeu era organizat în douăsprezece seminții, așa că grupul celor doisprezece apostoli pare să oglindească

acest lucru, reflectând faptul că această comunitate a credincioșilor constituie noul popor al lui Dumnezeu.

Dar ceea ce Petru subliniază ține de calificările necesare pentru noul apostol. El trebuia să fie cineva „dintre cei ce ne-au însoțit în toată vremea în care a trăit Domnul Isus între noi, cu începere de la botezul lui Ioan până în ziua când S-a înălțat El de la noi”. De ce? Pentru că avem de-a face cu slujba fundamentală a apostolilor, anume aceea de a fi martori ai învierii Domnului (v. 22). După ce credincioșii se roagă, ei trag la sorți, și astfel Matia este desemnat să fie unul dintre cei doisprezece.

Această întâmplare aparent neînsemnată pare să fie ca o notiță de subsol într-o narațiune mult mai încântătoare și mai largă. Dar ea ne arată ceva foarte important despre felul în care Duhul Sfânt avea să lucreze în Biserica Lui. Amintește-ți unde suntem în imaginea de ansamblu: Isus Se înălțase la cer și, după câteva zile, Duhul Sfânt al lui Dumnezeu avea să Se pogoare asupra Bisericii Sale, iar lucrurile urmau să devină foarte interesante în foarte scurt timp. Aveau să aibă loc în minuni, daruri supranaturale și manifestări ale puterii lui Dumnezeu în orice loc. Dar nimic din toate acestea nu are ca scop să eclipseze sau să înlocuiască mărturia oculară a apostolilor cu privire la viața, botezul, învățătura, moartea, învierea și înălțarea Domnului Isus Hristos. Duhul

Sfânt nu avea să vină, să învețe, să arate, să împuternicească sau să facă vreun lucru care să intre în contradicție cu mărturia apostolică sau să o înlocuiască. În schimb, Duhul avea să lucreze prin oamenii care Îl experimentaseră pe viu și în mod real pe acel Isus adevărat, uman și istoric.

Acesta este un adevăr pe care creștinii din zilele noastre îl ratează adesea. Duhul Sfânt nu va spune niciodată, nu va face și nu va inspira *nimic* (niciodată!) care contrazice sau subminează mărturia apostolică ce se găsește în Biblie, despre Isus cel răstignit, Isus cel adevărat, în carne și oase. Dacă Duhul însuși a inspirat acea mărturie, cum ar putea El să o contrazică mai târziu?

Uneori, creștinii așază aceste lucruri unul împotriva altuia, ca și cum ne-am aștepta ca puterea Duhului Sfânt să vină în viețile noastre și să aducă o experiență proaspătă, nouă și directă cu Dumnezeu. Totuși, în realitate, Duhul Sfânt găsește plăcere în a-L înălța și descoperi pe Isus Hristos, Dumnezeul-Om istoric (Ioan 16:14). De aceea, El nu va ocoli niciodată acea revelație ca să ne descopere ceva diferit. Putem identifica lucrarea Duhului în viețile noastre în măsura în care Cuvântul lui Dumnezeu prinde rădăcină inimile noastre, este primit prin credință și aduce roade bune.

Pentru a fi foarte direct, trebuie să spun că oamenii afirmă tot felul de lucruri bizare și le pun pe seama Duhului Sfânt. Am avut de-a face cu diferiți oameni care mi-au spus că Duhul lui Dumnezeu le-ar fi indicat să-și părăsească soțul sau soția pentru altcineva, să se oprească din a citi Biblia, să nu mai meargă la biserică sau să nu mai mănânce (nu, nu, nu, și probabil că El nu spune niciodată asta). Duhul Sfânt nu îți va descoperi niciodată ceva care să nu fie în acord cu faptele și cuvintele lui Isus din Biblie și cu mărturia apostolilor (1 Ioan 4:2). Promisiunea Duhului Sfânt de la Cincizecime nu elimină nevoia apostolilor care aveau să propovăduiască Evanghelia. Planul suveran al lui Dumnezeu era ca acești doisprezece bărbați să mărturisească, în puterea Duhului, adevărul că Domnul Isus Se născuse, trăise, murise, înviase și Se întorsese la cer pentru a stăpâni.

Așadar, dacă vrei o experiență puternică a Duhului, dacă vrei să ai parte de călăuzirea, convingerea și mângâierea Lui, trebuie să te dedici rugăciunii în felul în care a făcut-o biserica primară, și să trăiești cu o așteptare ca Duhul să fie la lucru.

Totuși, în același timp, trebuie să te dedici Cuvântului lui Dumnezeu, pentru a-L cunoaște pe Isus cel real și istoric prin intermediul Scripturii. Isus este cel pe care Duhul vine să Îl proslăvească. Experiența Duhului

costă dintr-o dragoste crescândă pentru Isus și un caracter care crește tot mai mult în asemănare cu El.

CUM SĂ ȘTII DACĂ „AI PARTE” DE PLANUL SUVERAN AL LUI DUMNEZEU

Iată cum poți cunoaște că ai înțeles cu adevărat mesajul despre planul suveran al lui Dumnezeu: te vei ruga. Între două afirmații mărețe despre planul puternic al lui Dumnezeu (cuvintele lui Isus despre răspândirea sigură a Evangheliei în întreaga lume în versetul 8 și afirmația lui Petru despre necesitatea trădării lui Iuda în versetul 16) se găsește realitatea simplă despre ucenici și despre ceilalți creștini dintâi: „toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri” (v. 14). Acea este o afirmație destul de categorică: ei *toți* s-au alăturat *constant* în rugăciune.

Vedem aceeași dinamică la lucru în versetul 24. Ucenicii aleg un nou apostol, și recunosc în rugăciunea lor că Domnul este în control. Ei știu că El cunoaște inima fiecăruia și, de aceea, Îi cer să descopere alegerea Lui. Stăpânirea și controlul lui Dumnezeu este ceea ce îi îndreaptă pe credincioși la rugăciune.

Nu este uimitor? Ai putea să crezi că instinctul i-ar conduce către atitudinea opusă: Dumnezeu se află în control, așa că trebuie să ne relaxăm. De ce să ne batem

capul cu rugăciunea, dacă Dumnezeu a hotărât deja ce are de gând să facă?

Dar nu acesta este felul în care ucenicii au răspuns. Ei cunosc că Dumnezeu are un plan bun și suveran, așa că se roagă! Ei se dedică rugăciunii și Îi cer lui Dumnezeu să facă ceea ce El a spus deja că va face, căci aceasta este logica rugăciunii.

Biblia menține două adevăruri în tensiune. În primul rând, ea spune că Dumnezeu este suveran, și că face orice dorește. În Isaia 46:10-11, Domnul spune:

„Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: „Hotărârile Mele vor rămâne în picioare, și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea. Eu chem de la răsărit o pasăre de pradă, dintr-o țară depărtată, un om ca să împlinească planurile Mele: da, Eu am spus, și Eu voi împlini; Eu am plănuțit și Eu voi înfăptui”.

Este greu să ne imaginăm cum Dumnezeu ar putea să fie mai clar: El știe totul și face orice dorește.

Dar cel de-al doilea adevăr este că Dumnezeu răspunde la rugăciune. Isus a spus:

„Cereți, și vi se va da: căutați, și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Fiindcă oricine cere, capătă; cine caută găsește; și celui ce bate, i se deschide” (Luca 11:9-10).

Când noi cerem, Dumnezeu ne deschide ușa. Întrucât este suveran, El *poate* să deschidă uși în folosul nostru. Când noi suntem prea leneși sau indiferenți în a ne ruga, în mod normal Dumnezeu reține binecuvântarea Lui până când recunoaștem că avem nevoie de El, prin rugăciune. În înțelepciunea și blândețea Lui, Dumnezeu a hotărât ca rugăciunea să fie mijlocul prin care El împlinește planurile Sale veșnice.

Dumnezeu a afirmat că anumite lucruri vor avea loc în cer. Aceasta este lucrarea Lui suverană. De asemenea, El a decis că aceste lucruri vor avea loc prin mijloace pe care El le-a hotărât – și aici intervenim noi. Dumnezeu a hotărât că El va folosi rugăciunile și viețile copiilor Lui pentru a împlini voia Sa. Dumnezeu nu se bazează pe rugăciunile noastre, așa încât, dacă eu uit să mă rog pentru cineva, acea persoană n-ar mai ajunge la credință. Totuși, Dumnezeu folosește rugăciunile noastre, astfel că, atunci când mă rog și Îl văd răspunzând, pot să simt bucuria privilegiului de a fi parte din lucrarea lui Dumnezeu în lume.

Astfel, misiunea Bisericii și puterea lui Dumnezeu ar trebui să îi îndrepte pe creștini la rugăciune unită și perseverentă. Rugăciunea noastră demonstrează dependența noastră smerită de El (El are planul suveran, nu eu). Rugăciunea noastră demonstrează încrederea

noastră mare în El (El are planul suveran)... Când ne confruntăm cu ceea ce poate să pară un dezastru... când vedem nedreptatea flagrantă... când ne uităm la imensitatea sarcinii a duce Evanghelia peste tot pământul... ne amintim că Dumnezeu este în control, că planul Său bun include toate aceste lucruri – și ne rugăm.

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

- *Există domenii ale vieții tale unde ai nevoie să te lupți cu adevărul că lucrurile cu care te confrunți sunt parte din planul bun și suveran al lui Dumnezeu?*
- *Există feluri în care îți asumi rolul de judecător, căutând să te răzbuni sau refuzând să ierți? Ce s-ar schimba dacă ți-ai aminti că Dumnezeu este Judecătorul și că El este drept?*
- *Ce sugerează viața ta de rugăciune despre felul în care apreciezi planul suveran al lui Dumnezeu? Ce anume se poate schimba?*

~

Când am pacea Domnului în viața mea
De vifor eu nu sunt răpus.
Iar inima mea tot așa va cânta:
„Bine e, bine e în Isus!”

Bine e în Isus!
Bine e, bine e în Isus!

Chiar dacă cel rău să mă-nfrice ar vrea,
Mă-ncred în Divinul Cuvânt:

Isus a plătit la Calvar vina mea
Și curat sunt prin sângele sfânt!

Povara păcatului El mi-a luat,
Din groapa pieirii m-a scos;
Acum eu sunt liber, prin har sunt iertat
Și-L slăvesc pe Isus bucuros.

Aștept, Doamne, ziua când vei reveni
Când trâmbița va răsuna;
În slavă pe nori fața Ta voi vedea
Și-al meu suflet atunci va cânta:

Când am pacea Domnului, Horatio Spafford (1828-1888)

7

LIMBI CA DE FOC

„În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare dintre ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească. Și se aflau atunci în Ierusalim Iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer. Când s-a auzit sunetul acela, mulțimea s-a adunat și a rămas încremenită; pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui. Toți se mirau, se minunau, și ziceau unii către alții: ,Toți aceștia care vorbesc, nu sunt Galileeni? Cum dar îi auzim vorbind fiecăruia din noi în limba noastră, în care ne-am născut? Parți, Mezi, Elamiți, locuitori din Mesopotamia, Iudea, Capadocia, Pont, Asia, Frigia, Pamfilia, Egipt, părțile Libiei dinspre Cirena, oaspeți din Roma, Iudei sau prozeliți, Cretani și Arabi, îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu!’ Toți erau uimiți, nu știau ce să creadă, și ziceau unii către alții: ,Ce vrea să zică aceasta?’ Dar alții își băteau joc, și ziceau: ,Sunt plini de must!’” (Faptele Apostolilor 2:1-13).

Jennifer nu mai venise de ceva timp la întâlnirile bisericii noastre. Cu un an mai devreme, ea acceptase invitația unei prietene de a veni într-o duminică dimineața. După câțva timp, vestea bună a morții și învierii lui Isus îi schimbase viața. Ea s-a pocăit de păcatele ei și și-a pus credința în Hristos. La scurt timp, a fost și botezată și a devenit membră în biserica noastră. Totuși, după luni de implicare zeloasă, ea a încetat cu totul să mai participe la biserică.

Când am sunat-o pentru a afla ce anume se întâmplase, a fost reținută să vorbească pe față. După câteva răspunsuri evazive („am fost un pic bolnavă... am călătorit...”), în final mi-a spus adevărul. Ca să folosesc cuvintele ei, ea își dorea să găsească o biserică ce „are Duhul Sfânt”. Când am întrebat-o ce voia să spună prin acea expresie, mi-a explicat că era în căutarea unei biserici care era mai atrăgătoare, care unde se practica dansul și strigătele, altfel spus, o biserică mai „plină de Duhul”.

Trebuie să recunosc că acele cuvinte m-au strâpuns întrucâtva. Nimănui nu-i place să i se spună că păstorește o biserică ce pare că nu se bucură de prezența Duhului Sfânt. Dar știu la ce se referea ea. În țara mea, în majoritatea bisericilor, oamenii vorbesc în limbi și manifestă forme exuberante de închinare. Congregația noastră tinde să fie mai liniștită și uneori chiar sobră,

și, ca să mă exprim altfel, nu foarte mulți oameni își aduc tamburine la biserică.

Am vorbit pentru o vreme cu Jennifer despre îngrijorările ei și, în final, ea a ales să meargă la o altă biserică. Acest lucru nu m-a deranjat în sine, deoarece, ca păstor, vreau ca oamenii să se implice în congregația în care ei cresc în Hristos. Nu mă deranjează dacă nu vine în mod necesar la biserica unde eu slujesc. Dar conversația respectivă m-a făcut să mă întreb: Ce așteaptă oare oamenii de la o biserică ce este „plină de Duhul”? Cum arată o lucrare extraordinară a Duhului într-o biserică locală obișnuită? Poate că ai fost și tu în pielea lui Jennifer. Poate că ai părăsit o biserică pentru alta întrucât ți se părea că în cea de unde ai plecat lipsea ceva din Duhul de la Cincizecime. Poate că n-ai plecat niciodată, dar ai un sentiment care te tot macină că ți-ar lipsi acest lucru, când auzi despre alte biserici și despre ce se întâmplă în ele. Sau poate că mergi în direcția contrară. Ești dintr-o biserică ce face tot ceea ce dorea Jennifer de la biserica ei, și totuși simți că ceva nu este în regulă.

Ziua Cincizecimii, ziua când Duhul S-a pogorât, așa cum a fost promis, este una dintre cele mai minunate zile din istorie. Este unul dintre momentele de apogeu ale Bibliei. De asemenea, ea reflectă unul dintre aspectele cele

mai aprig disputate în Biserica de astăzi. Hai să vedem câteva lucruri despre aceasta!

VINE DUHUL LUI ISUS

Așa cum începe Faptele Apostolilor 2, au trecut aproape 50 de zile de la momentul când Isus a fost răstignit, și apoi 10 zile de când El S-a înălțat trupește la cer. Când începe narațiunea noastră, 120 de ucenici sunt împreună într-un singur loc, probabil în „odaia de sus” din Ierusalim pe care Luca o menționează în 1:13, iar sărbătoarea Cincizecimii începuse. Când auzim astăzi de cuvântul „Cincizecime”, creștini fiind, ne gândim la evenimentele pe care Luca le relatează pentru noi, aici, în cartea Faptelor Apostolilor. Dar chiar și înainte de acel moment, Cincizecimea era un moment important de celebrare în viața poporului Israel. Moise dăduse învățături ca poporul Israel să se adune în acest moment pentru a celebra Cincizecimea (denumită și „sărbătoarea primelor roade” sau „sărbătoarea săptămânilor”), și ei trebuiau să aducă jertfe din primele roade (Levitic 23:15-21). Această sărbătoare constituia un fel de a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru recolta pe care o strânseseră.

Cuvântul „Cincizecime” are sensul literal de „a cincea parte”, iar sărbătoarea primise acest nume pentru că se ținea la 50 de zile după Paști. Cincizecimea se ținea

primăvara, într-o vreme destul de frumoasă a anului, favorabilă călătoriilor, așa că Ierusalimul avea să fie adesea ticsit de pelerini din întreaga lume, care veneau în oraș pentru celebrare. Era un moment perfect ca Dumnezeu să descopere următorul pas în mărețul Său plan de răscumpărare – și ca ucenicii să înceapă să meargă către marginile pământului, un moment în care unele dintre aceste margini se apropiau de ei.

Când ucenicii erau adunați în decursul aceluși sfârșit de săptămână de sărbătoare, Luca ne spune că un sunet din cer a întrerupt ceea ce ei făceau. Acest sunet era „ca vâjâitul unui vânt puternic” și a umplut toată casa unde ei se întâlneau. Îți poți imagina ce s-a întâmplat în acea încăpere, auzind dintr-o dată sunetul ca de vânt puternic, da să nu simți că vreun lucru din acea cameră s-ar fi mișcat! Ca și cum această experiență a sunetului înconjurător nu ar fi fost suficientă, ucenicii capătă o experiență vizuală de înaltă definiție. După ce a început sunetul ca de vânt, ei au văzut ceea ce păreau să fie niște limbi de foc în acea încăpere (onest vorbind, n-am nicio idee cum trebuia să arate o limbă de foc, dar nu pare că ar dauna să lăsăm imaginația noastră să lucreze pentru un moment!). Aceste flăcări ca niște limbi de foc au devenit apoi foarte personale, împărțindu-se deasupra fiecărui credincios. În acest moment, toți credincioșii au

fost umpluți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, prin puterea Duhului.

Dincolo de a fi impresionantă, această scenă are o importanță deosebită pentru revelarea prezenței Duhului Sfânt prin vânt și foc. Există alte locuri din Vechiul Testament unde vedem prezența lui Dumnezeu devenind tangibilă pentru oameni prin aceste semne. Iov (Iov 38:1) și Ezechiel (Ezechiel 37:9) au avut amândoi întâlniri cu Dumnezeu în decursul cărora prezența Lui a fost revelată în parte printr-un vânt puternic. În același fel, focul este un simbol important în Vechiul Testament: Domnul și-a făcut apariția înaintea lui Moise într-un rug aprins (Exod 3:2), El a condus poporul Israel printr-un stâlp de foc (Exod 13:21) și a venit la Muntele Sinai prin flăcări înfricoșătoare (Exod 19:18).

Nu este greu să înțelegem ce sens au aceste simboluri. Un vânt puternic este imposibil de înfrânat. O tornadă sau un uragan dislocă și mută totul în calea lui. Focul mistuie și purifică, arzând orice este impur sau nevrednic. Așa este Dumnezeu. El este inimaginabil de puternic și mistuitor în curăția Lui. În orice moment de la Grădina Edenului până la această casă din Ierusalim, prezența lui Dumnezeu purta cu ea sensul unui pericol înfricoșător pentru oamenii păcătoși. Și totuși acum, Dumnezeu Se apropie de un popor curățit prin moartea

lui Hristos. Duhul vine în acești oameni și totuși ei trăiesc, primesc putere, sunt binecuvântați și schimbați.

DUHUL LUI ISUS ESTE GLORIOS

Felul în care Luca descrie acest eveniment este de ajutor în a ne reaminti că Duhul lui Dumnezeu este dincolo de abilitatea noastră de a-L cuprinde și controla. Duhul a venit „deodată”, nu ca răspuns la vreun lucru făcut sau spus de ucenici. El este suveran și independent. Nu există aici nicio inițiativă a omului care să Îl încurajeze sau să Îl determine să vină. Noi nu cântăm, nu ne închinăm și nu ne rugăm ca să-L forțăm să vină în prezența noastră, și nici pe noi în prezența Lui. Ca să fiu franc, când gândim în felul acesta, noi Îl ilustrăm adeseori ca și cum ar fi cu mult mai mic decât este în realitate.

De asemenea, El trece dincolo de tărâmul experienței și înțelegerii noastre. Luca nu poate descrie direct pogorârea Duhului, așa că folosește comparații și similitudini. Ea este „ca vâjâitul unui vânt puternic” și „limbica de foc”. Atât putem să căpătăm printr-o descriere destul de precisă a ceea ce vorbim aici. Poți să te identifiți cu mulțimea care observa toate aceste lucruri de pe stradă, oameni care erau încremeniți (v. 6), mirați (v. 7) și care nu știau ce să creadă (v. 12). Era ceva cu totul deosebit de ceea ce văzuseră oamenii până atunci!

Restul Noului Testament ne arată lucrarea Duhului în toată gloria ei. El le dă oamenilor viață spirituală (Ioan 3:5-8); face să crească roada sfințeniei în noi (Galateni 5:22-23); ne ajută să ne rugăm (Romani 8:26); a scris Scriptura prin a le da inspirația autorilor ei (2 Petru 1:21); convinge oamenii de păcatul lor și de judecata viitoare (Ioan 16:8); ne călăuzește (Ioan 16:13); ne face capabili să propovăduim Evanghelia (Faptele Apostolilor 8:29); ne dă daruri pe care să le folosim spre zidirea Bisericii (1 Corinteni 12:7). Dar aici nu vedem nimic din acestea. În acest stadiu, ceea ce El face este să le dea copiilor lui Dumnezeu abilitatea de a vorbi în limbi străine. De ce?

DUHUL LUI ISUS UNEȘTE

Noi trăim într-o lume plină de bariere. Se pare că suntem mai izolați și mai puțin conectați la comunitățile noastre decât aproape orice altă generație. Internetul face comunicarea cu oamenii din jurul nostru destul de ușoară, dar implică ceva mai mult pentru a ne încuraja să-i cunoaștem pe vecinii sau colegii noștri de muncă. În America, planificarea urbanistică tinde să acorde prioritate spațiilor deschise și distanței între vecini. Casele noastre sunt ca niște castele, mici bastioane ale suficienței de sine care ne fac în măsură să ne înghesuim în garaj și să închidem ușa fără să fim nevoiți să vorbim cu altcineva.

În timp ce aceste lucruri creează o distanță importantă între oameni, probabil că niciun obstacol nu este mai dificil de făcut decât bariera limbii. Eu trăiesc într-o zonă unde mulți oameni nu vorbesc engleza fluent, și întrucât nu știu nicio altă limbă, îmi este destul de greu să construiesc o relație cu ei. Uneori invităm la masă o familie care nu vorbește engleză, și aducem pe cineva care să traducă și să faciliteze comunicarea. Dar aceasta este tot ce putem face. Realist vorbind, este dificil să ne facem prieteni apropiați. Și nu doar că nu putem comunica, ci bariera de limbă este o provocare serioasă. De aceea, nu este nicio surpriză că subiectul limbii este tratat aici, la începuturile Bisericii nou-testamentare. Dacă Biserica a fost gândită pentru a fi o instituție multi-națională (spre deosebire de Israelul din vechime), cum are să ajungă mesajul Evangheliei să fie răspândit dincolo de barierele de limbă?

Răspunsul la această întrebare a venit la Cincizecime. Pogorârea Duhului Sfânt cu un sunet ca de vânt și ca niște limbi de foc a produs două efecte imediate asupra ucenicilor. În primul rând, ei toți au fost „umpluți de Duh Sfânt” (2:4). Aceasta este împlinirea a ceea ce Isus le spusese ucenicilor înainte ca El să Se înalțe la cer: ei aveau să fie „botezați cu Duhul Sfânt” (Faptele Apostolilor 1:5). Al doilea efect este că toți ucenicii „au început să vor-

bească în alte limbi” (2:4). Prin puterea Duhului, toți ucenicii puteau acum să vorbească în limbi pe care altfel nu le-ar fi cunoscut (în alte condiții, ar fi avut nevoie de ajutor!), dar pe care cei ce îi auzeau le recunoșteau ca limbile lor (v. 11). Bariera de limbă avea să fie zdrobită!

Acesta a fost un dar pragmatic. Dar era mai mult decât atât – era și unul emblematic. Pentru a vedea de ce, trebuie să mergi înapoi chiar de la început. Când Dumnezeu a creat lumea, ea era perfectă și frumoasă. Ea era plină de viață, căci totul înflorea și toate ființele omenesti vorbeau o singură limbă (Geneza 11:1). Dar după ce omenirea s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, lucrurile au devenit tot mai rele, până când citim despre un moment când un grup mare de oameni au venit alături cu scopul de a se răzvrăti împotriva lui Dumnezeu. Ei și-au spus astfel:

„Haidem! Să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârful să atingă cerul, și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului” (Geneza 11:4).

În unitatea lor, ei se simțeau în măsură să construiască o societate care nu doar că Îl respingea pe Dumnezeu, ci Îl și ignora. Acesta era turnul Babel.

În răspunsul Său plin de îndurare (ar fi putut pur și simplu să îi zdrobească cu totul), Dumnezeu i-a împrăștiat și le-a încurcat limbile, asigurându-Se că nu mai

puteau să comunice unii cu alții și să completeze împotriva Lui. Pentru omenirea păcătoasă, comunicarea este un instrument prin care oamenii ajung să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Astfel, parte din judecata Domnului împotriva păcatului este aceea de a împrăști omenirea și de introduce mai multe limbi, așa încât ei să nu se poată uni împotriva Lui. Istoria lumii de la Babel încoace arată că planul lui Dumnezeu a avut succes. Unitatea s-a dovedit zadarnică de atunci încoace.

Acum să ne întoarcem rapid în ziua Cincizecimii. În Ierusalim, în acea zi erau acolo oameni din „toate neamurile care sunt sub cer” (Faptele Apostolilor 2:5 – evident, Luca vorbește din cunoașterea sa limitată). Ei vorbeau o mulțime de limbi. În acea zi, Duhul Sfânt era în Ierusalim la lucru (v. 4), făcându-i pe copiii lui Dumnezeu în măsură să vorbească toate acele limbi. De ce? Așa încât toți să îi poată „auzi vorbind în limbile lor lucrurile minunate ale lui Dumnezeu!” (v. 11).

Poți vedea acum imaginea de ansamblu? Acea imagine mai mare care răspunde la întrebarea de neînțeles a mulțimilor care vorbeau atâtea limbi: „Ce vrea să zică aceasta?” (v. 12) Darul limbilor de la Cincizecime era un semn că Dumnezeu reface efectele păcatului omului în această nouă eră a Duhului! Dacă Babel fusese judecata lui Dumnezeu asupra răzvrătirii și a mândriei

omului, Cincizecimea este începutul restaurării și al re-unificării. În bunătatea Lui, Dumnezeu îndreaptă lucrurile. La Babel, omenirea folosea limbajul comun într-un atentat sinucigaș de a-I fura gloria lui Dumnezeu. La Cincizecime, Dumnezeu restaurează abilitatea lor de a comunica între ei așa încât să se poată alătura pentru a lăuda lucrările Sale minunate. Împrăștierea devenea acum aducere împreună. Confuzia s-a transformat în înțelegere.

Unde va sfârși aceasta? Va exista o zi când:

„o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare, și ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!” (Apocalipsa 7:9-10).

Dacă ești creștin, te vei afla în acea mulțime, înconjurat de oameni de orice limbă, cultură și culoare. Vei fi împreună cu ei, lăudându-L pe Mielul care te-a creat și te-a mântuit.

Iar Cincizecimea este startul călătoriei de la o lume deznădăjduit de divizată și zdrobită la o lume total unită și restaurată. Scopul lui Dumnezeu la Cincizecime

este ca, prin puterea Duhului Sfânt, să I se aducă închinare din orice colț al globului. Orice seminție, limbă și popor vine alături pentru a recunoaște măreția lui Dumnezeu și mântuirea Lui în Hristos.

Acesta este scopul pogorârii Duhului Sfânt. Acesta este scopul Cincizecimii și cel al darului miraculos al acestor limbi. Acești evrei din întreaga lume puteau să se întoarcă de unde veniseră și să răspândească mesajul acolo, în limba țării de unde veneau.

FOAMEA DUHULUI

Așadar, ce trebuie să înțelegem noi? Ei bine, trebuie să ne bucurăm de lucrarea Duhului Sfânt în viețile noastre și în mijlocul nostru. Numai prin puterea Duhului suntem în măsură să ne închinăm înaintea lui Dumnezeu, să înțelegem Cuvântul Lui și să ne iubim unii pe alții în biserică. Prezența permanentă și irevocabilă a Duhului este unul dintre privilegiile esențiale pe care le avem ca niște credincioși ai Noului Testament.

Dar odată ce avem prezența Duhului, acest lucru creează o sete în noi. Cincizecimea a fost un eveniment unic, dar lucrarea de răspândire a închinării înaintea lui Hristos în toată lumea doar a început. Este normal că Duhul a venit în decursul sărbătorii Cincizecimii, când evreii celebrau începutul recoltei. Recolta care a început

în acea zi, cu aproape 2000 de ani în urmă, continuă până în ziua de astăzi! O biserică plină de Duhul va fi o biserică mărturisitoare.

Având în vedere acest lucru, trebuie să ne rugăm. Cincizecimea constituie primul pas dintr-o serie lungă de mișcări extraordinare ale Duhului Sfânt în mântuire. Au existat momente în istoria Bisericii când Duhul atot-prezent fost revărsat cu o putere specifică asupra Bisericii, cu scopul misiunii.

Atunci când vedem puterea Duhului Sfânt revărsându-se la Cincizecime, acest lucru ar trebui să creeze noi o dorință ca Dumnezeu să acționeze într-o modalitate asemănătoare în zilele noastre, făcându-ne curajoși, înțelepți și puternici atunci când ducem Evanghelia vecinilor noștri, colegilor noștri de muncă și celor din familiile noastre. Și dacă avem acea dorință, atunci ar trebui să ne rugăm neobosit, să Îi cerem lui Dumnezeu să Își zidească Biserica și să îi dea putere pentru lucrarea de a duce Evanghelia mai departe. Trebuie să ne rugăm ca Domnul secerișului să ridice mai mulți lucrători și să producă mai mult rod prin puterea Duhului. Este așa cum Isus le spunea ucenicilor Lui:

„Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să le dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!” (Luca 11:13).

O biserică plină de Duhul este o biserică ce se roagă. Dar există o ironie tristă în legătură cu Cincizecimea. Duhul a venit pentru a uni poporul lui Dumnezeu și pentru a invita oameni din orice loc în acea unitate. Și totuși, noi ne luptăm atât de des și ne divizăm tocmai în legătură cu acel eveniment și cu lucrarea Duhului. Ne minunăm și nu reușim să cădem de acord despre felul în care ar trebui să experimentăm lucrarea Duhului, dacă să fie la fel de dramatică pe cât au avut parte credincioșii din Faptele Apostolilor, dacă trebuie să fim botezați cu Duhul (și dacă da, când și cum se petrece acel lucru), sau dacă semnul esențial al prezenței Duhului este vorbirea în limbi, așa cum au avut primii ucenici.

Nu este loc aici pentru o discuție completă pe acest subiect, dar aș vrea să îmi pun cărțile pe masă. Mie mi se pare clar că toți credincioșii sunt „botezați în Duhul” când vin la Hristos. În 1 Corinteni 12:13, Pavel pleacă de la prezumția că toți creștinii au primit acest botez în Duhul, căci el scrie: „noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup”. Observați că accentul din cuvintele lui Pavel este pus pe unitatea din biserică. Botezul Duhului nu este o a doua experimentare a harului care creează o ierarhie în congregație (acești oameni sunt botezați în Duhul, ceilalți nu). În schimb, botezul în Duhul pare să fie o experimentare

a puterii și lucrării Duhului Sfânt la care fiecare credincios ar trebui să se aștepte atunci când vine la Hristos. La urma urmei, Duhul a venit ca să aducă unitate.

În același fel, trebui să fim atenți atunci când ne gândim la vorbirea în limbi. Există puncte importante de dezacord între credincioși în legătură cu sensul acestui fenomen, dar există anumite lucruri pe care le putem spune cu hotărâre. Pentru început, darul specific pe care l-au primit ucenicii aici, în Faptele Apostolilor 2, a fost abilitatea de a vorbi în limbi pe care ei nu le cunoșteau anterior. De asemenea, când ei încep să vorbească în limbi străine, ei vorbesc despre lucrările minunate ale lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 2:11): moartea, învierea și înălțarea lui Hristos, așa cum vom vedea în capitolul următor. Ei se aflau în orice clipă sub controlul Duhului, căci vorbeau „după cum le da Duhul să vorbească”.

Asemenea conceptului botezului în Duhul, există o anumită controversă legată de vorbirea sau nu în limbi ca fiind un lucru pe care ar trebui să ne așteptăm să-l vedem atunci când Duhul Sfânt vine asupra credincioșilor inclusiv în vremea actuală. Noi știm că mulți credincioși din Corint vorbeau în limbi (1 Corinteni 12 și 14), deși aceasta părea o experiență diferită de cea a credincioșilor de la Cincizecime, întrucât oamenii din acea biserică nu puteau înțelege acele limbi fără traducere. Dar

în Noul Testament nu se spune nicăieri că fiecare credincios ar trebui să vorbească în limbi ca dovadă a puterii Duhului Sfânt în viața lui. Acest lucru nu este considerat un semn al maturității spirituale neobișnuite sau o dovadă că Duhul Sfânt este prezent într-o manieră unică în acel credincios. În fapt, biserica din Corint părea să aibă o mulțime de oameni care vorbeau limbi, dar le lipsea grav unitatea și sfințenia personală! Dimpotrivă, accentul din Scriptură este pus pe diversitatea darurilor spirituale din biserică, pe pericolul de a pune un dar mai presus de altul, și pe suveranitatea Duhului Sfânt de a împărți aceste daruri așa cum consideră El de cuviință (1 Corinteni 12).

Așadar, deși Scriptura nu ne cere să concluzionăm că niciun creștin n-ar trebui sau nu va vorbi vreodată în limbi, ea nu ne învață că toți creștinii și toate bisericile trebuie să se aștepte să aibă acest dar.

UMPLUȚI CU DUHUL?

Îți amintești de Jennifer, femeia care dorea să găsească o biserică „umplută de Duhul”? Ei bine, în final ea se poate să fi căutat o dovadă greșită a prezenței Duhului. Semnele exterioare nu sunt în realitate de niciun folos în a determina dacă Duhul Sfânt este cu adevărat prezent. Închinarea exuberantă poate fi dovada Duhului,

dar și oamenii de alte religii se pot închina la zeii lor folosind cântări și dansuri extatice. Cântările deosebite care ne mișcă până la lacrimi pot fi dovada lucrării Cuvântului, dar din nou, există oameni care sunt la fel de mișcați și când ascultă la melodiile formațiilor lor favorite. În schimb, ceea ce vedem în Scriptură este că Duhul lui Dumnezeu unește Biserica și îi dă puterea de a duce mai departe mărturia convingătoare a măreției lui Hristos.

Așadar, cum determinăm dacă bisericile noastre locale sunt „umplute de Duhul”? Ei bine, întreabă-te acestea: Se pleacă genunchii în acest loc în închinare și rugăciune înaintea lui Isus? Se iubesc membrii din această biserică într-un fel jertfitor? Sunt barierele etnice zdrobite în condițiile în care categoriile diferite de oameni sunt aduse alături în trupul lui Hristos? Dacă da, poți fi sigur că Duhul de la Cincizecime locuiește în mijlocul vostru.

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

- *Cum te-a încurajat acest capitol despre prezența și lucrarea Duhului?*
- *Cum poți stimula și celebra unitatea dată de Duhul?*
- *Dacă ai întâlni pe cineva ca Jennifer, ce i-ai spune despre dorința ei de a găsi o biserică plină de Duhul?*

~

Duh Sfânt, de viață plin,
Revarsă harul sfânt,
Să ne-nchinăm 'nainte Ta
În duh și-n adevăr!

Duh Sfânt, de viață plin,
Ne luminează-acum,
Să strălucim de slava Ta,
Pășind pe-al vieții drum.

Duh Sfânt, de viață plin,
Ne înnoiește-n har,
Să răspândim mireasma Ta
Ca jertfe pe altar!

Duh Sfânt, de viață plin, Edwin Hatch, adapt. Iulian
Teodorescu

8

CEASUL TICĂIE

„Atunci Petru s-a sculat în picioare cu cei unsprezece, a ridicat glasul, și le-a zis: ‚Bărbați Iudei și voi toți cei care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta, și ascultați cuvintele mele! Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi. Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: ‚În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri! Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu, și vor proroci. Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum; soarele se va preface în întuneric, și luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită. Atunci oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.’” (Faptele Apostolilor 2:14-21)

Atunci când un ceas ticăie, este ceva în acel ticăit care mă ajută să mă concentrez. Dacă am un termen ferm pentru un proiect, am tendința de a fi mai eficient

pe măsură ce momentul „zero” se apropie. Când eram în școală, îmi putea lua 20 de ore să îmi termin prima jumătate dintr-o temă, dar puteam să folosesc restul de 4 ore pentru a finaliza cealaltă jumătate în ziua de dinaintea predării ei. Soția mea confundă acest dar al focalizării atente pe ultima sută de metri cu amânarea, dar eu sunt convins că acesta este un semn sigur că sunt un geniu.

La urma urmei, lucrurile se concentrează mai mult pe măsură ce sfârșitul se apropie. Când un eveniment sportiv aprig disputat se apropie de fluierul final, totul devine tot mai intens. O eroare care ar putea fi ușor depășită la începutul meciului poate fi dezastruoasă dacă se produce spre sfârșitul lui. Efortul crește pe măsură ce finalul se apropie; nu mai este nicio rațiune să ții pe bancă resurse pe care le poți folosi. În astfel de momente, antrenorii apelează la cele mai bune strategii de joc; la urma urmei, la ce bun să lași idei bune să rămână doar pe hârtie? Atleții își folosesc ultima doză de energie când linia de sosire le apare la orizont.

Același lucru este aplicabil și în aspecte mult mai importante. Părinții distrași ar putea să își petreacă mai mult timp cu un adolescent când se pregătește să plece de acasă. Mulți oameni care trec prin întreaga viață fără a se gândi câtuși de puțin la Dumnezeu vor deveni dintr-o dată religioși când se aleg cu un diagnostic de boală

terminală. Noi trăim diferit când știm că sfârșitul este aproape.

Și asta este ideea: sfârșitul *este* aproape. Ne aflăm în capitolul final al istoriei omenirii, și ultima propoziție poate fi scrisă în orice clipă. Asta voia Petru ca mulțimea de la Ierusalim să vadă, în momentul când ei trăiau pe prima pagină a aceluia capitol final. Așa cum vom vedea, a ști unde ne aflăm pe scara timpului este deopotrivă o sursă de entuziasm și un avertisment.

O PROMISIUNE ÎMPLINITĂ

Ca să fiu deschis, acesta nu este un domeniu în care să am o grămadă de experiență, dar am impresia că, dacă trebuie să îți începi o cuvântare prin a-i asigura pe toți că nu ești beat, în general nu îți va fi prea ușor. Dar acestea nu erau nici pe departe niște circumstanțe obișnuite.

Unii oameni observaseră pogorârea extraordinară a Duhului Sfânt și îi auziseră pe ucenici vorbind în limbi străine, dar au ajuns la concluzia că ucenicii trebuie să fi luat un pic de vin la bord (Faptele Apostolilor 2:13). Probabil că, dacă am fi fost acolo, și noi am fi fost tentați să tragem aceeași concluzie. Este întotdeauna mai ușor să te distrezi pe seama a ceea ce nu înțelegi, decât să îți recunoști neștiința.

Ca în orice eveniment, Petru își face loc și arată că era doar ora 9 dimineața. Comportamentul neobișnuit al acelor ucenici avea o explicație mult diferită: un dar îndelung așteptat fusese trimis. O promisiune și o profeție erau împlinite atunci.

Petru citează din Ioel 2:28-32, spunând că Domnul afirmase că El avea să toarne Duhul Lui peste toți copiii Lui (literal „orice făptură”). Aceasta era o promisiune a unei schimbări semnificative care avea să se petreacă în copiii Lui Dumnezeu la o dată viitoare. În perioada Vechiului Testament, Duhul lui Dumnezeu le fusese dat anumitor oameni în anumite situații, pentru a le da putere să împlinească anumite lucruri. Oameni precum Otniel, Samson și Saul avuseseră Duhul lui Dumnezeu peste ei (ex. 1 Samuel 10:10), și astfel au primit curaj și tărie pentru lucrarea la care Domnul îi chemase. Însă credinciosul obișnuit nu a avut acces în mod regulat la împuternicirea supranaturală și la lucrarea călăuzitoare a Duhului.

Dar într-o zi, acest lucru avea să se schimbe. Domnul promisese prin Ioel că, într-o zi, Duhul Lui avea să fie turnat asupra tuturor copiilor lui Dumnezeu, indiferent de gen (fii și fiice, bărbați și femei), vârstă (tineri și bătrâni) sau statut economic (profeția lui Ioel menționează sclavi, iar în predica lui Petru acești oameni sunt

denumiți acum „robii Mei” de către Dumnezeu). Darul Duhului Sfânt avea să fie dat oricărui care chema Numele Domnului. Acum, în acea dimineață din Ierusalim, la o jumătate de mileniu după ce Dumnezeu vorbise prin Ioel, Petru se ridică și spune: *Tocmai ce ați văzut promisiunea împlinită.*

În imaginea de ansamblu, această împlinire a profeției lui Ioel subliniază pentru noi puterea lucrării Duhului Sfânt în viața bisericii. Când Duhul Se pogoară, oamenii sunt schimbați. Unii au primit vedenii și vise, alții au vorbit în limbi, dar toți încep o călătorie de o viață, o călătorie a creșterii în sfințenie (Galateni 5:22-23). Când Duhul S-a pogorât, ucenicii timizi au devenit martori curajoși ai lui Isus, oamenii au vorbit în limbi pe care nu le cunoșteau, evreii rasiști s-au împăcat cu Neamurile, iar Neamurile devin poporul lui Dumnezeu.

Aceasta a fost o schimbare radicală. În acele vremuri, egalitatea și toleranța nu erau niște virtuți îmbrățișate de mulți. Dar aici, Duhul lui Dumnezeu a venit asupra tuturor copiilor lui Dumnezeu fără a face discriminare în funcție de vârstă, sex sau titlu. În biserica Noului Testament nu există persoane „din interior” și persoane „din exterior”; Duhul locuiește în toți și le dă viață tuturor. Când conștientizăm acest lucru, el ne va ajuta să păstrăm perspectiva clară despre biserica locală. Este

bine să îi respectăm și să îi cinstim pe oamenii din biserica locală care se străduiesc credincios și care sunt un exemplu pentru turmă, dar trebuie să ne împotrivim ispitei de a stabili diferite categorii de credincioși în congregație, ca și cum unii creștini ar exista pe un plan spiritual mai înalt decât alții. Pur și simplu nu aceasta este realitatea.

Darul Duhului Sfânt ne mai reamintește și că în viața creștină nu există loc pentru mândrie și bizuire pe sine. Mândria iese la iveală oridecâteori credem că ne putem trăi viețile de credință fără o dependență în rugăciune de Duhul. Dacă așa ne zidim caracterul, va fi ușor să manifestăm o atitudine de genul „eu pot” pentru viața și mărturia noastră. Așa ajungem să ieșim și să slujim în puterile noastre. Dar dacă am fi în stare să facem asta, atunci de ce le-a mai spus Dumnezeu ucenicilor să aștepte? De ce să mai trimită Duhul Lui? Trebuie să înlocuim atitudinea noastră de tipul „eu pot”, bazată pe puterile noastre, cu una smerită, care spune „Duhul poate”.

În același fel, bizuirea pe puterile noastre ne arată dacă și când credem că suntem prea mici sau neimportante pentru a fi folositori în lucrarea la care Dumnezeu ne-a chemat. Nu trebuie să avem niciodată o atitudine de tipul „eu nu pot”, crezând că trebuie să lăsăm slujirea

pe mâinile celor care se descurcă mai bine, sunt mai pricepuți sau mai dăruți. Nu trebuie să nu ne implicăm din cauza slăbiciunii noastre. Dumnezeu ți-a trimis Duhul Lui. Nu există nimic ceea ce El să nu poată face! Ferește-te să te gândești la Duhul cum se gândeau evreii în Vechiul Testament; orice credincios din Noul Testament are puterea Duhului Sfânt prin care se poate împotrivi păcatului, prin care poate crește în har și poate răspândi Evanghelia.

ÎNCEPUTUL SFÂRȘITULUI

Pogorârea Duhului nu doar că revoluționează felul în care gândim despre noi înșine și despre ceilalți creștini; ea transformă de asemenea felul în care gândim și despre timp. Din nou, acest lucru este înrădăcinat în cuvintele profetului Ioel din urmă cu sute de ani. Ioel a chemat în mod repetat poporul Israel să se pocăiască de păcatele și răzvrătirea lor, în lumina „zilei Domnului” care avea să vină (ex. Ioel 2:1-2), un termen tehnic folosit de prorocii Vechiului Testament, care făcea referire la o vreme viitoare când Dumnezeu avea să vină cu judecată pentru a distruge răul și pentru a-Și mântui poporul. Dar, înainte de a veni acea zi, Ioel spune că Domnul va turna Duhul Lui și va exista astfel o oportunitate de mântuire pentru toți cei care vor chema Numele

Domnului (Ioel 2:32). Astfel, va exista o perioadă de timp când Duhul lui Dumnezeu va fi la lucru în poporul Lui și când mântuirea va fi la dispoziția tuturor, perioadă urmată de o îngrozitoare zi a judecății.

Astfel, când Petru s-a ridicat la Ierusalim în ziua Cincizecimii, el a proclamat că am intrat în „vremea de apoi”, ultima perioadă a istoriei omenirii. Venirea lui Hristos, crucea, învierea, înălțarea și pogorârea Duhului marchează începutul sfârșitului. A început o nouă epocă în istoria omenirii; noi trăim într-o perioadă fundamental diferită de epoca în care oamenii au trăit de acum peste 2100 de ani (1 Corinteni 10:11; Evrei 1:1-2; Iacov 5:3).

Toate acestea ne arată că ceva hotărâtor și imens s-a petrecut prin venirea lui Mesia și prin pogorârea Duhului. Isus a adus Împărăția lui Dumnezeu pe pământ într-o manifestare a îndurării și harului. El a declarat că sfârșitul a început, că suferința și truda omului sub blestemul păcatului a schimbat sensul. Ca un semn, Isus a vindecat bolnavi, a înviat morți și a dat vedere orbilor. Când El a murit pe cruce, Isus a plătit pentru păcatele poporului Său și ne-a obținut răscumpărarea. Când El a înviat din morți, S-a înălțat la cer și a trimis Duhul Lui asupra poporului Său, Isus a inaugurat această nouă eră a îndurării și bunătații. Aceasta este realitatea uimitoare a Cincizecimii.

Dar există un alt stadiu din aceste ultime zile, ceva care încă nu a avut loc: o zi viitoare a judecății. Potrivit lui Petru (citându-l pe Ioel), vor fi semne în cer și pe pământ. Acestea fost fi semne traumatice și catastrofice: sânge, foc, fum, soarele se întunecă și luna devine sângerie. Dar, pe cât de devastator poate suna acest lucru, toate acele semne nu sunt decât niște acțiuni care anunță principalul eveniment – Ziua Domnului.

Asta înseamnă că venirea mântuirii în Persoana lui Isus și pogorârea Duhului Lui asupra tuturor copiilor Lui, într-un sens, au pus ceasul în mișcare, și el ticăie. Trăim zilele de apoi. Singurul lucru care mai rămâne să se petreacă este întoarcerea lui Hristos în marea și glorioasa judecată. Următorul pas în istoria omenirii, următoarea acțiune gigantică a lui Dumnezeu, va fi judecata rasei omenești. Numărătoarea inversă a început. Singurul lucru pe care nu îl cunoaștem este cât timp a mai rămas.

Noțiunea judecății nu este foarte populară în zilele noastre. Nouă nu ne prea place judecata, ci am prefera mila. Noi credem că Dumnezeu ar trebui să fie un „tip bun” și să închidă ochii la greșelile și păcatele noastre „mărunte”. Și dacă ar fi să ni se dea vreodată șansa să creăm și să stăpânim peste universul propriu, îmi ima-

ginez că l-am face așa încât să ne simțim liberi să îl gestionăm în ce fel ne-ar tăia capul. (Că veni vorba, eu nu cred că mi-aș gestiona bine universul. Nu mă pricep nici măcar să înlocuiesc bujiile de la mașină fără să fac vreo 11 drumuri la magazinul de piese auto.) Dar în lumea reală, noi trebuie să Îl recunoaștem pe Dumnezeu așa cum este El, nu să ni-L imaginăm după cum credem noi că ar trebui să fie. Iar în Biblie, Dumnezeu afirmă clar că, într-o zi, toți vor sta înaintea Lui pentru a fi judecați pentru ceea ce au făcut. Isus a prezentat aceasta în felul următor:

„Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții” (Matei 25:31-32)

Pe cât este de sigur că prima parte a profeției lui Ioel a fost împlinită la Cincizecime, pe atât este de cert că restul ei va fi împlinit în Ziua Domnului care va veni.

Așadar, cel mai important aspect pe care îl ai de rezolvat astăzi este să știi care va fi situația ta în acea zi. Societatea noastră și inimile noastre ne stimulează să credem că, în general, totul este bine. Poate că și tu gândești astfel. Dar asta nu înseamnă că Dumnezeu îți împărtășește opinia înaltă despre tine. Ceea ce contează este verdictul judecătorului, nu al persoanei judecate.

Iar Dumnezeu, așa cum ne reamintește pogorârea Duhului, este un foc – un foc sfânt, care îți taie răsuflarea și îți ia viața, care mistuie tot ce este imperfect. *Tot*. A fi „în mare bine” nu este standardul lui Dumnezeu, ci el este absolut perfect. El le poruncește oamenilor pe care i-a creat să „fie sfinți, căci Eu sunt sfânt” (1 Petru 1:16). Tu și eu nu atingem și nu putem atinge acel standard. Nimeni nu este perfect, și numai cel perfect poate trece de judecată.

Sângele, focul și fumul sunt doar niște modalități vii prin care este descrisă o realitate pe care nici nu putem să ne-o imaginăm. Aceasta este ideea cuvintelor lui Petru de aici, din Faptele Apostolilor 2:17-20: sfârșitul a început. Judecata se apropie. Următorul act promis în această dramă cosmică este Ziua Domnului, iar atunci când Petru a subliniat-o prin citatul lui din Ioel 2, el spune că Dumnezeu împlinește tot ceea ce a hotărât să facă.

Dacă încă nu ești un ucenic al lui Isus, asta înseamnă că te afli într-un pericol uriaș chiar în acest moment. Ultima pagină a acestui capitol al istoriei se poate încheia înainte chiar ca tu să termini de citit ultima pagină din această carte. Isus se poate întoarce astăzi sau se poate să mori în somn peste câteva zeci de ani. Eu nu știu ce ne rezervă viitorul, cu excepția faptului că, într-

un fel sau altul, ne vom confrunța cu judecata lui Dumnezeu pentru păcatele noastre. De aceea, cuvintele lui Pentru te avertizează că ești într-un mare pericol spiritual.

Iată de ce Faptele Apostolilor 2:21 este o veste atât de bună. Oricine „cheamă Numele Domnului, va fi mântuit”. Poți merge chiar acum la Isus pentru a primi mântuirea în fața Zilei Domnului. Poți să Îi ceri să îndepărteze sângele, focul și fumul cu care ar trebui să te confrunți. Și apoi poți ști că ultimul capitol al istoriei acestei lumi nu este ultimul capitol al vieții tale. De ce? Pentru că Dumnezeu nu doar că „a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate” (Faptele Apostolilor 17:31), ci El a rânduit și Judecătorul – și a anunțat rânduirea Lui prin a-L învia pe acel Om din morți. Omul pe care Dumnezeu Tatăl Îl va trimite să te judece la sfârșitul acestor ultime zile este același Om pe care El L-a trimis la începutul zilelor de pe urmă pentru a-ți oferi mântuirea.

Învierea ne arată că judecata va veni; pogorârea Duhului ne avertizează că ea va fi următoarea etapă în planul măreț al lui Dumnezeu pentru creația Lui. Noi toți ne vom întâlni cu Isus. Cu cât mai bine ar fi să te întâlnești cu El ca Mântuitorul și Prietenul tău decât să stai înaintea Lui ca Judecătorul tău.

Dacă ești deja un ucenic al lui Isus, evenimentele de la Cincizecime ar trebui să infuzeze în viața ta un sentiment imens al urgenței. Trăim în zilele de pe urmă! Dar mult prea adesea suntem asemenea copiilor care au teme de făcut, dar fără vreun termen; trăim având puțină motivație la acțiune. Credem *cu adevărat* că prietenii și vecinii noștri vor avea de-a face cu judecata în ziua de apoi? Credem *cu adevărat* că a fi drăguți cu ei nu este suficient pentru a ne asigura că vor trece cu bine de momentul când se vor întâlni cu Isus ca Judecător al lor? Dacă da, atunci nu avem timp pentru lenevie.

Jucăm cumva în prelungiri; cine știe când se va auzi fluierul de final? Trebuie să trăim ceva mai concentrați, ca un atlet ce încearcă să încheie cu o importantă victorie. Nu lăsa nimic nefăcut pe teren. Ceasul ticăind ar trebui să ne dirijeze timpul, avuțiile, totul. Și, evident, Ziua Domnului îi va da urgență lucrării de misiune globală.

Există oameni peste tot între vecinii tăi, la locul de muncă sau la școală, oameni care vor avea de-a face cu Isus cel înviat, și Îl vor vedea în păcatele lor dacă ei nu Îl cheamă chiar acum. În întreaga lume există oameni care încă mor aflându-se sub judecata lui Dumnezeu. Dragostea și compasiunea ne forțează să le ducem mesajul Evangheliei. Lumea este uriașă, nevoia este acută, iar timpul devine tot mai scurt cu fiecare zi.

Duhul a venit, și acesta este un avertisment înfricoșător că va veni și sfârșitul.

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

- *Ce crezi în legătură cu ceasul care ticăie?*
- *Când ne amintim în ce vremuri trăim, cum va afecta aceasta atitudinea și acțiunile tale de astăzi?*
- *Ai tendința de a vedea judecata lui Dumnezeu ca un subiect de evitat sau ca parte din Evanghelia ce trebuie propovăduită?*

~

O, tu, popor al Domnului, grăbește
 Și spune lumii de iubirea Sa,
 Cum Dumnezeu prin mila Sa dorește
 Harul salvării omului să-i dea.

*Lumii vestește despre Isus,
 El mântuirea din ceruri a adus!*

Mulți oameni încă rătăcesc departe,
 În lanțuri grele, prinși de-al lor păcat
 Si nu e nimeni care să le spună
 Cum a murit Hristos și-a înviat.

Pe fiii tăi îndeamnă-i să vestească
 Sfântul Cuvânt măreț și glorios
 Și mijlocește pentru ei în rugă
 Să-și dea viața-n slujba lui Hristos.

El vine iar, Biserică, fii gata!
Dă-n știre harul Său mântuitor,
Ca toți să-I iasă în întâmpinare
Când va veni pe nori biruitor.

O, tu, popor al Domnului, grăbește, Mary A. Thomson
(1834-1923)

9

PENTRU CĂ MOARTEA NU ÎL PUTEA ȚINE

„Bărbați Israeliti, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe cari le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți; pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege. Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-i legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea. Căci David zice despre El: ‚Eu aveam totdeauna pe Domnul înaintea mea, pentru că El este la dreapta mea, ca să nu mă clatin. De aceea, mi se bucură inima, și mi se veselește limba; chiar și trupul mi se va odihni în nădejde: căci nu-mi vei lăsa sufletul în Locuința morților, și nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea. Mi-ai făcut cunoscut căile vieții, și Mă vei umplea de bucurie cu starea Ta de față’. Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că a murit și a fost îngropat; și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi. Fiindcă David era proroc, și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu

jurământ că va ridica pe unul din urmașii săi pe scaunul lui de domnie, despre învierea lui Hristos a prorocit și a vorbit El, când a zis că sufletul Lui nu va fi lăsat în Locuința morților, și trupul Lui nu va vedea putrezirea. Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui. Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți. Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: ‚Domnul a zis Domnului meu: ‚Șezi la dreapta Mea, până ce îi voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale’. Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi’. După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă, și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: ‚Fraților, ce să facem?’ ‚Pocăiți-vă’, le-a zis Petru, ‚și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru’. Și, cu multe alte cuvinte, mărturisea, îi îndemna, și zicea: ‚Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos’. Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adaus aproape trei mii de suflete” (Faptele Apostolilor 2:22-41).

Conceptul de vinovăție are parte de un secol nefast. Sigmund Freud credea că majoritatea modelelor

negative de comportament izvorau din vinovăția pe care oamenii o simțeau ca răspuns la acțiunile și impulsurile lor. Potrivit lui Freud, în subconștientul lor, toți copiii se tem ca nu cumva să piardă dragostea părinților lor, astfel că vinovăția se dezvoltă într-un copil ajutându-l să se comporte într-o modalitate acceptabilă social, asigurându-se astfel de dragostea și aprobarea din partea părinților.

În fapt, mare parte din psihologia modernă a fost dezvoltată cu scopul de a-i elibera pe oameni de aceste feluri de simțăminte negative. Astfel, în timp ce oamenii continuă să experimenteze vinovăție, noi avem tendința de a o vedea ca pe ceva ce trebuie tratat și îndepărtat pe cât de repede este posibil.

Dar, continuând să privim la predica lui Petru de la Cincizecime, vom vedea o mulțime imensă de oameni copleșiți dintr-o dată de vinovăție pentru ceea ce făcuseră. Iar Biblia pare să indice că vinovăția lor este un lucru bun.

Amintiți-vă, Petru se află în mijlocul mesajului său uriaș adresat mulțimii de la Ierusalim. El tocmai explicase venirea Duhului Sfânt în lumina profeției din Ioel 2, iar acum începe să îi explice mulțimii cine era Isus. Petru le spune că Isus era un om „adeverit de Dumnezeu

înaintea voastră” (Faptele Apostolilor 2:22); Altfel spus, Dumnezeu le dăduse anumite elemente cheie care serveau drept dovezi și explicau totul. Este ca și cum, prin evenimente istorice, Dumnezeu a pus un element de identificare în jurul gâtului lui Isus. În predica lui, Petru menționează patru diferite modalități prin care Dumnezeu a adus mărturie în favoarea identității lui Isus.

MINUNI ȘI SEMNE

În primul rând, ei puteau vedea cine era Isus privind la felul în care Dumnezeu a lucrat prin El în misiunea Sa publică (v. 22). Isus făcuse multe minuni care demonstrau puterea Lui. El a liniștit marea în mijlocul unei furtuni feroce și a alungat demoni printr-un cuvânt. De asemenea, Petru spune că Isus a făcut semne. Isus i-a uimit pe oameni. El a făcut lucruri care i-au lăsat pe oameni uluiți, confuzi și fără cuvinte (ex. Marcu 2:12). Dacă Îl cunoști cu adevărat pe Isus, El te uimește.

Observați că Petru accentuează această idee în fața audienței lui. Isus a făcut toate aceste lucruri „după cum bine știți”. Petru a putut pleca de la premisa că minunile puternice și semnele uimitoare ale lui Isus își făcuseră loc peste tot în jurul Ierusalimului. Acestea erau toate realități indiscutabile. Nu exista niciun semn de îndoială că aceste lucruri se petrecuseră.

JERTFA PLĂNUITĂ

Cea de-a doua dovadă a identității lui Isus ține de moartea Lui. Petru nu ocolește lucrurile sensibile de aici. Isus fusese dat în mâna executorilor Lui. Apoi, cu ajutorul mâinilor oamenilor răi – a romanilor – cei ce îl auzeau pe Petru L-au ucis pe cruce pe Isus: „voi... L-ați omorât” (v. 23).

Nu este evident din prima clipă felul în care moartea lui Isus slujește ca mijloc prin care Dumnezeu Îl validează. În fapt, aparențele ne conduc în direcția inversă. Ar părea mai degrabă că răstignirea pe cruce ca fost judecata lui Dumnezeu asupra lui Isus, permițând ca El să fie ucis în acel mod.

Dar asta ar însemna să ratăm adevărul ce se găsește în mijlocul relatării lui Petru cu privire la ce s-a întâmplat. Isus fusese „dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu” (v. 23). Am văzut deja că, într-un sens, Iuda Îl trădase pe Isus și totuși, într-unul mult mai profund, Dumnezeu făcuse acest lucru. Dumnezeu Tatăl hotărâse în mod suveran ca Isus să fie răstignit pentru că El știa că doar Isus putea să poarte păcatele poporului Său. Dumnezeu Fiul a permis în mod voluntar să fie trădat, judecat și ținut pe cruce. La suprafața lucrurilor, moartea lui Isus

pare o dovadă că El a fost respins de Dumnezeu. Dar, când privim mai îndeaproape, poți vedea că aceasta este dovada că El era Răscumpărătorul trimis de Dumnezeu.

ÎNAPOI DIN MORȚI

A treia dovadă pe care Petru o aduce este cea a învierii lui Isus. Petru spune că, chiar dacă Dumnezeu hotărâse ca Isus să moară pe cruce, El L-a înviat. În cazul în care ai vreo îndoială, învierea este deopotrivă o atestare puternică a pretențiilor lui Isus și dovada însăși a distrugerii morții. Petru împrumută o frază din lumea nașterilor – literalmente, el spune că, atunci când Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, El a „dezlegat legăturile morții” (v. 24). Este ca și cum Dumnezeu a făcut ca moartea să dea naștere, să facă tocmai opusul a ceea ce ea face în mod normal. Dumnezeu a făcut ca mormântul lui Isus să fie un izvor de viață.

Într-un sens, Petru nici nu trebuie să dovedească această afirmație. Există un mormânt în apropiere care fie conține un trup, fie nu. Cu toate acestea, el oferă două dovezi pe care Luca le prezintă cititorilor lui. În primul rând, el folosește Vechiul Testament. În cartea Psalmilor, David vestise că Mesia avea să Se ridice din morți și că nu va cunoaște putrezirea. Iar Petru spune că tocmai acest lucru s-a petrecut cu Isus. În al doilea

rând, el folosește martorii oculari. Vorbind despre sine și despre ceilalți ucenici ai lui Isus, Petru spune: „noi toți suntem martori ai lui” (v. 32). La inima a tot ceea ce creștinii folosesc ca temelie a vieții lor – ca element de încredere pentru viitorul lor – este o realitate, un eveniment clar al istoriei. Învierea lui Isus nu este o speranță vagă, nici un sentiment spiritual, ci un lucru care s-a petrecut în mod real. Și este o realitate că, atunci când Duhul lucrează în oameni, El schimbă totul. Aici avem de-a face cu mărturia lui Petru, un martor ocular care fusese cândva un laș, dar acum pretinde că L-a văzut pe Isus înviat din morți, și propovăduiește curajos că El este viu. Și dacă vei citi restul Noului Testament, vei vedea că lucrurile nu le merg întotdeauna bine celor 12 ucenici, de la acest moment încolo. Ei ajung să fie bătuți, aruncați în temniță și aproape toți mor pentru credința lor. Ei nu se plimbă încoace și încolo în limuzine, ca niște manageri ai firmei Isus SA. Ei nu câștigă nimic din toate acestea dacă învierea nu ar fi adevărată. Nimeni nu și-ar da viața pentru ceea ce știe că este o minciună. Mărturia oculară este convingătoare.

LA DREAPTA TATĂLUI

În al patrulea și ultimul rând, identitatea lui Isus este dovedită prin înălțarea Lui (v. 33-35). Isus fusese

înălțat la dreapta lui Dumnezeu, dreapta fiind locul puterii și al autorității. Și iarăși David este invocat ca un martor profetic. În Psalmul 110, David Îl văzuse pe Iehova („Domnul”) vorbindu-I lui Mesia (David Îl numește „Domnul meu”). David nu s-a înălțat la ceruri, dar L-a văzut „pe Domnul” lui fiind întronat în ceruri, cu toată puterea, având vrăjmașii ca așternut al picioarelor Sale.

Lucrări uimitoare. Moarte prevestită. Învierea care sfidează moartea. Și înscăunarea în ceruri. Acestea constituie acreditarea lui Isus în privința identității Sale reale. Numai un mare învățător, un șarlatan, un lunatic – niciunul dintre acestea nu se potrivește realității. Cine a dovedit Dumnezeu că este acest Isus? Răspunsul lui Petru se găsește aici, în versetul 36: „Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu L-a făcut Domn [Mesia] și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi”. Nu există vreo laudă mai înaltă decât aceasta. Nu poate exista o identitate mai măreață decât aceea de Domnul – Dumnezeu însuși – și Mesia – Împăratul veșnic profetit, Stăpânitor peste univers, infinit de puternic.

Aceasta este ceea ce trebuie să cunoști în mod cert, și realitatea trebuie admisă: Isus este deopotrivă Domn și Mesia.

ISUS ESTE DOMN... ȘI ASTA ESTE O MARE PROBLEMĂ

Înainte de a fi prea entuziasmat, totuși, trebuie să știi că există o mare problemă cu toate acestea. Isus este Domnul și Mesia (sau, ca să folosesc termenul grecesc, Hristosul), Cel atotputernic ce stăpânește peste vrăjmașii Lui, dar Petru îi spune mulțimii de două ori ceea ce trebuie să fi conștientizat deja în inimile lor: ei Îl ucisese ră pe acest Isus (v. 23, 36). Petru le reamintește că o mulțime din Ierusalim a strigat pentru sângele lui Isus, L-au batjocorit și L-au torturat, apoi L-au ținut pe o cruce pentru a muri sub mânia lui Dumnezeu. Ei nu uciseseră doar un om nevinovat, ci Îl uciseseră pe Hristosul nevinovat. Nu ar fi vrut ca sângele Domnului înviat al universului să fie pe mâinile lor. Acești oameni puteau fi asigurați că Isus este Domnul, dar nu puteau fi reasigurați de acel adevăr.

Nici noi nu putem. Da, citești această carte la câteva mii de ani după ce acești oameni L-au omorât pe Isus, dar ține minte – majoritatea celor ce-l ascultau pe Petru nu erau din Ierusalim. Foarte puțini dintre ei fuseseră în mulțime la judecata lui Isus. Ei nu fuseseră acolo. Nici tu. Totuși, Petru le spune: „*voi ați făcut asta*”. De ce?

Există un sens potrivit căruia fiecare dintre noi este responsabil pentru moartea lui Isus. Dacă nu ești

creștin, trebuie să conștientizezi că Îl respingi pe Isus chiar acum. Tu refuzi să recunoști cine este El și urăști pretenția autorității Lui asupra vieții tale.

Așa că nu glumi în sinea ta: dacă ai fi fost acolo, în acel loc și în acea zi, acum 2000 de ani, și dacă ai fi înțeles ce voia Isus să spună când a pretins că este Domn și Hristos, te-ai fi înrolat în acea mulțime care a vrut să scape de El. Ai fi urlat după sângele Lui și ai fi insistat să fie dat la moarte.

De fiecare dată când păcătuiești, arăți clar că respingi autoritatea lui Isus asupra vieții tale și adaugi vocea ta celor din mulțime.

Dacă ești creștin, Isus a murit pe cruce pentru păcatele tale. Când mulțimea L-a batjocorit și L-a chemat să Își arate puterea prin a Se da jos de pe cruce, Isus a refuzat. Acest lucru nu s-a petrecut pentru că El nu ar fi putut zdrobi puterea cuielor din mâinile și picioarele Sale, ci pentru că El nu a vrut să părăsească crucea până când a plătit pentru păcatul nostru.

Păcatele tale și hotărârea lui Isus de a le ispăși a fost ceea ce L-au ținut pe Isus acolo. Acesta este motivul pentru care reformatorul Martin Luther, din secolul al XVI-lea, obișnuia să spună că noi toți purtăm cuiile Lui în buzunarele noastre. Și tu ai făcut asta.

CE VOM FACE?

Așadar, cum ar trebui să răspundem la aceste două lucruri, anume că Isus este Domn și că noi toți L-am ucis? Haideți să îi permitem mulțimii din Ierusalim să fie ghidul nostru.

„După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă, și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?”” (v. 37)

Ei au fost „străpunși în inimă”. Atunci când Duhul Sfânt le-a deschis ochii, urechile și inimile, ei au conștientizat ce anume făcuseră. Acel adevăr i-a străpuns; au fost devastați. Dacă înțelegi cu adevărat ce spune Petru aici, vei fi străpuns până în profunzimea sufletului tău.

De aceea, trebuie să ne punem următoarea întrebare: *Sunt și eu străpuns?* Iată provocarea: Ai fost vreodată străpuns în inimă de profunzimea și mărimea păcatului tău? Te-ai simțit vreodată zdrobit de ceea ce ai făcut? Ai plâns vreodată din cauza păcatului tău, asemenea lui Petru (Luca 22:62)? Dacă nu, poate că încă nu ai ajuns să conștientizezi că păcatul tău este nimic mai puțin decât un vot în favoarea răstignirii lui Isus. Când auzi de suferința lui Isus, trebuie să conștientizezi că păcatul tău a fost ceea ce l-a provocat-o. El a stat acolo din cauza ta. Iar asta ar trebui să te străpungă în inimă.

Iată cum poți ști dacă cineva a fost străpuns în inimă: acea persoană își pune întrebarea pe care cei din mulțime și-au pus-o: „Ce să facem?” Aceasta este întrebarea cuiva care a conștientizat în final ce se petrece. Acești oameni sunt gata să facă orice. Nu există lucruri pe care să le țină pentru ei și nimic care să îi împiedice. Ei doar vor să știe ce este de făcut, dacă există o cale de scăpare din situația disperat de periculoasă în care se găsesc. Ei sunt gata ca Dumnezeu să stabilească agenda prin Petru și să le spună acum să fie mântuiți.

Iar răspunsul lui Petru la întrebarea lor este foarte ținut: „pocăiți-vă și fiecare dintre voi să fie botezat” (Faptele Apostolilor 2:38). El îi cheamă la o întoarcere completă, din toată inima. Până în acest moment, viețile lor fuseseră trăite în împotrivire față de Dumnezeu și față de Hristosul Lui. Ei se alipiseră strâns de controlul propriu asupra vieților lor. Făcuseră ceea ce voiau să facă, ceea ce li se părea cel mai bine după mintea lor. Dar acum Petru le spune: *Abandonați asta. Întoarceți-vă de la răzvrătirea voastră împotriva lui Hristos și îndreptați-vă spre El, fiind botezați ca un semn public al dedicării voastre față de El.*

Această pocăință pe care Petru o menționează înseamnă mai mult decât a te simți rău pentru greșelile pe care le-ai făcut. Nu înseamnă mai puțin de atâta, ci

mai mult decât un simplu regret. La urma urmei, mulțimea deja regretase acest lucru. În schimb, ei aveau nevoie să acționeze plecând de la regretul lor și să își reorienteze radical viețile, îndreptându-le către Hristos. Nu poți spune că Îl urmezi pe Isus dacă aceasta nu implică o disponibilitate elementară de a face ceea ce El spune.

Există un Isus foarte popular în zilele noastre. Noi îl denumim Isus-ușor. El se oferă să facă orice dorim, fără a cere ceva în schimb. El ne permite să îl slujim cu buzele spunând despre el că este împărat, dar să păstrăm controlul asupra vieților noastre. El este un fel de Isus care îmi împlinește toate dorințele, dar mă lasă așa cum sunt. Singura problemă cu acest Isus ușor este că el nu există, așa că nu poate ajuta pe nimeni și nu poate mântui. Isus cel adevărat este Hristosul, stăpânind în putere și glorie. Nu poți să vii la El fără a te așeza sub autoritatea Lui.

Aceasta este lecția pe care trebuie să o învățăm din finalul cuvântării lui Petru. Dacă nu ești un ucenic al lui Hristos, mă rog ca Duhul lui Dumnezeu să îți străpungă inima și să îți arate cine este Isus și ce ai făcut prin a-ți trăi viața în răzvrătire față de El. Și mă mai rog să înțelegi harul uimitor care îți este oferit prin Cel pe care L-ai jignit. Isus îți oferă iertarea. El este gata să toarne Duhul Lui asupra ta. El a venit pentru a muri pentru păcatele

oamenilor care L-au ucis. Există îndurare pentru tine. Ea este darul fără plată pe care Dumnezeu îl dă oricui se întoarce de la păcatul lui și se îndreaptă spre Isus în pocăință și credință.

Iar pentru cei dintre noi care Îl urmăm deja pe Isus, aplicația în viețile noastre nu este foarte diferită. Noi experimentăm darul mântuirii lui Dumnezeu prin pocăință și credință. Exista acolo un act unic al lui Dumnezeu. Dar acele lucruri caracterizează și calea continuă a vieții creștine. Noi nu ajungem niciodată în punctul de a nu mai avea nevoie de pocăință și credință. În fapt, prima teză pe care Martin Luther a țintuit-o pe ușa bisericii din Wittenberg din Germania, când a dorit să stârnească o dezbatere, dar în fapt a declanșat Reforma, a fost aceasta: „Domnul și Stăpânul nostru Isus Hristos... a dorit ca întreaga viață a credincioșilor să fie una de pocăință”.

Când ești convertit, se produce o rupere definitivă cu păcatul, dar începe în același timp și un război pe viață cu rămășițele păcatului și ale răzvrătirii din viața ta, iar acel război continuă până în ziua când Isus Se va întoarce și va face toate lucrurile noi. Drept rezultat, viața creștină este procesul prin care ți se arată păcatul, prin Duhul Sfânt, prin care îl urăști pentru că este contrar lui Isus care a murit pentru tine, și prin care apoi strigi la Isus în pocăință și credință. Aceasta presupune că același impuls

care i-a adus pe oamenii nelegiuți să Îl respingă pe Isus și să Îl pună pe cruce este ceea ce te macină și pe tine. Prin harul lui Dumnezeu, acest lucru nu ne mai definește, dar rămâne acolo ceva din împotrivirea vrăjmașului într-un teritoriu cucerit.

Poate că, dacă ești cu adevărat onest, recunoști că acum ești total împotmolit. Poate că te-ai bălăcit îndelung în păcat, zdrobire și lucruri care nu par să se schimbe vreodată. Dacă aceasta este situația, atunci iați explicația: te ții agățat de păcatele despre care crezi că îți vor face bine. Te-ai înșelat crezând că, dacă vrei să fii fericit, sigur și împlinit, ai nevoie de păcatul tău. Crezi că ai nevoie absolută de mânia ta, de pofta ta, de lăcomia, neiertarea și auto-compătimirea ta. Astfel, când ești supărat, te umpli de mâncare pentru a scăpa de acel sentiment. Când ești singur sau plictisit, te descoperi gravitând în jurul unor materiale explicite de pe internet. Iar în acele momente, astfel de lucruri fură din ascuțimea convingerii. Ele te mângâie temporar.

Și dacă ești onest, nu îți poți imagina ce s-ar petrece dacă ai renunța cu adevărat la ele, pentru că ți se pare că ai scăpa lucrurile de sub control. N-ai mai avea nimic de care să te agăți în acele momente dureroase, cu excepția lui Isus, și nu știi dacă ți-ar fi suficient. De aceea, chiar dacă, în momentele tale de luciditate, știi că

păcatul de care te agăți îți epuizează bucuria din viață, smulgând viața spirituală din tine, și probabil ucigându-ți căsnicia, zdrobindu-ți relațiile, ori furând din timpul și sănătatea ta, nu vei fi gata să abandonezi aceste lucruri pentru că, în profunzimea ta, crezi că ai nevoie de ele.

Dar vestea uimitoare este că Isus întinde mâinile Sale rănite către noi. El ți-a dat iertarea și Duhul Său Sfânt. El îți va străpunge inima așa încât să elimine acele zone canceroase din sufletul tău. Lasă ca Duhul Lui să te străpungă acum, așa încât să poți striga la El! El stăpânește. El este iubitor. El este ceea ce tu ai nevoie, tot ce ai nevoie. Fie că este pentru prima dată sau pentru a mia oară, ori pentru prima dată după mult timp, poți să te întorci la El chiar acum.

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

- *Gândește-te la adevărul că L-ai omorât pe Isus. Cum te smerește aceasta și cum te îndeamnă să îl lauzi?*
- *Când ai fost ultima dată străpuns în inimă de păcatele tale? Ce ar însemna să fii afectat în felul acesta?*
- *Există vreun păcat despre care crezi că nu poți să îl abandonezi? Ce anume aștepti de la acel păcat, și cum îl vezi înaintea domniei iubitoare a lui Hristos?*

~

Așa cum sunt la Tine vin,
Putere n-am, smerit mă-nchin
Mă spală-n sângele divin
O, Mielule, eu vin, eu vin

De îndoieli sunt apăsător,
De ispitiri împresurat.
Slăbit, de valuri mult purtat;
O, Mielule, eu vin, eu vin.

Isuse, știi că-s rătăcit;
Doresc să fiu călăuzit,
Să fiu iertat și fericit;
O, Mielule, eu vin, eu vin.

Așa cum sunt Tu mă primești,
Păcatul nici nu-mi amintești.
Crezând, deplin mă mântuiești;
O, Mielule, eu vin, eu vin.

Așa cum sunt, la Tine vin, Charlotte Eliott (1789-1871)

10

DEVOTAȚI

„Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii, și în rugăciuni. Fiecare era plin de frică, și prin apostoli se făceau multe minuni și semne. Toți cei ce credeau, erau împreună la un loc, și aveau toate de obște. Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia. Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă, și luau hrana, cu bucurie și curăție de inimă. Ei îl laudau pe Dumnezeu, și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți” (Faptele Apostolilor 2:42-47).

Imaginează-ți că ai fi parte din mulțimea din aceea zi. Vezi semnele uimitoare, ascultă explicațiile predicatorului, și dintr-o dată te simți străpuns în inimă pentru păcatele tale. Acum ești gata să îți pui credința în Isus și să I te dedici, urmându-L. Astfel, te-ai hotărât să te botezi. După ce ai stat în linie, așteptând alături de ceilalți 3000 de noi credincioși, vine rândul tău. Ieși din apă și

faci pasul în viața cea nouă, fiind iertat și plin de Duhul și... acum ce urmează?

Mergi la biserică.

A citi cartea Faptelor Apostolilor seamănă cumva cu a privi o floare cum înflorește. Crucea și învierea lui Hristos conduc la înălțarea Lui și la revărsarea plină de har a Duhului Sfânt asupra poporului lui Dumnezeu. Rezultatul final, roada acțiunii mântuitoare a lui Dumnezeu, este un grup de credincioși care au fost eliberați din păcatele lor prin sângele lui Hristos și aduși împreună prin puterea Duhului. A merge la biserică nu este capătul narațiunii din Faptele Apostolilor 2, și nici al acestei cărți. Este ceva uimitor, și vom vedea ce este o comunitate creată atunci când Duhul aduce influența harului lui Dumnezeu asupra vieților oamenilor. La finele capitolului 2 din Faptele Apostolilor, Luca prezintă în mod clar viața acestei prime biserici din Noul Testament ca un model. Ea constituie o imagine normativă asupra felului în care arată biserica sub călăuzirea Duhului Sfânt.

Evident, trebuie să ne așteptăm că vor exista diferențe între bisericile noastre și biserica de atunci. A trecut mult timp și societatea noastră este foarte diferită de cea a lor. Este un lucru natural ca limba noastră, obiceiurile și felul de a ne îmbrăca să fie foarte diferite de

cele din biserica primară. Dar ar trebui să ne așteptăm să vedem o continuitate de bază între acea biserică și bisericile noastre. Noi credem același mesaj pe care l-au crezut ei și avem același Duh Sfânt, așa că am face bine să verificăm dacă viețile și bisericile noastre sunt modelate având în vedere aceleași jaloane.

Conform versetului 42, atunci când acești 3000 de noi credincioși au trăit împreună, ei s-au concentrat pe patru lucruri:

- Învățătura apostolilor
- Părtășia
- Frângerea pâinii
- Rugăciunea (literal, „rugăciunile”).

Nu există nimic care să indice că li se spusese să se concentreze pe aceste lucruri, ci aceasta pare să fie o expresie a vieții Duhului Sfânt manifestată în mijlocul lor. De aceea, merită să ne oprim pentru a detalia aceste patru modalități în care biserica a trăit în lumina lucrării Duhului, și să ne întrebăm unde ne aflăm noi astăzi prin comparație cu acest standard.

ÎNVĂȚĂTURA APOSTOLILOR

Expresia pe care Luca o folosește și pe care noi o avem tradusă ca „stăruiau” are sensul literal de „ei erau

constant devotați”. Are sensul unei activități constante și repetate, așa că putem spune că primii creștini erau dedicați constant învățaturii apostolilor. Ei se adunau în templu zi de zi (v. 46), și putem presupune că făceau asta pentru a auzi învățătura apostolilor. Astfel, de la bun început avem trasată o traiectorie pentru biserică: ea este guvernată de conținutul învățaturii apostolice.

Luca nu ne spune aici ce conținea mai precis „învățătura apostolilor”, dar nu ne putem îndoii de faptul că ei predicau despre Isus. La urma urmei, apostolii erau în mod unic calificați să vorbească pe acest subiect. Ei trăiseră cu Isus. Ei auziseră fiecare cuvânt pe care El îl predicase și văzuseră toate minunile Lui. Ei fuseseră acolo vreme de 40 de zile după înviere, când Isus i-a învățat și le-a explicat aceste lucruri. Ei aveau o învățătură diferită prin faptul că ea constituia învățătura plină de autoritate despre Isus.

Astfel, biserica plină de Duhul a fost constant dedicată învățaturii apostolilor. În zilele noastre, noi urmăm modelul lor prin a ne dedica învățaturii apostolilor și Scripturii pe care ei și-au bazat învățătura cristocentrică – Biblia; adică Noul și Vechiul Testament. Când ne dedicăm Cuvântului lui Dumnezeu, fiind inspirat de Duhul Sfânt și comunicat (în mare măsură) prin mărturia

apostolilor, umblăm pe calea deschisă pentru noi de primii creștini.

Dacă o biserică vrea să crească și să prospere, ea trebuie să înceapă printr-o dedicare conștientă de supunere a vieții, atât la nivel individual cât și colectiv, față de Cuvântul lui Dumnezeu. Este aproape imposibil să exagerăm importanța acestui aspect. Dacă unei biserici îi lipsește înclinația, smerenia, răbdarea sau concentrarea în a se consacra Cuvântului lui Dumnezeu, în realitate există puțină nădejde pentru ea, pentru că nu există nicio cale ca membrii bisericii să poată fi corecți și nicio modalitate ca noi să fim îndreptați în lucrurile în care greșim dacă nu ascultăm de Cuvântul lui Dumnezeu. Duhul Sfânt a inspirat Cuvântul spre învățătura și edificarea noastră.

Dacă vrem să experimentăm puterea și prezența Duhului, trebuie să ne așteptăm ca aceste lucruri să vină prin a ne îndrepta atenția către Cuvântul Lui. Dacă vrem să fim schimbați și zidiți, aceste lucruri vin asupra noastră în măsura în care ascultăm de Cuvântul lui Dumnezeu și ne supunem lui.

Dar există aici un pericol de care trebuie să fim conștienți. Este posibil să afirmăm o dedicare față de Cuvântul lui Dumnezeu, dar să avem o credință rece,

lipsită de viață. Este posibil să spui că iubești doctrina (o traducere literală a cuvântului folosit de Luca) dar să rămâi complet neschimbat de ea. De aceea, există un pericol în a învăța să recunoaștem doctrina sănătoasă și să aplaudăm predicile excelente, gândindu-ne că suntem în regulă doar pentru că spunem că iubim Cuvântul lui Dumnezeu.

Aceasta este o rețetă a ortodoxiei moarte, care se vede în bisericile unde Evanghelia este predicată, dar unde nu există nicio putere de a schimba viețile, nicio bucurie și nimic convingător pe care să îl vadă lumea, și să cunoască că Isus este real. Dar nu aceasta se petrecea în biserica primară. Ei erau dedicați învățaturii și doctrinei apostolilor, și, așa cum vom vedea, acest lucru afecta felul în care ei trăiau. Ei au luat adevărul despre care învățau și și-au aliniat viețile în conformitate cu el.

Așadar, ideea de dedicare față de învățătura apostolilor înseamnă mai mult decât te afla în biserică pentru predica săptămânală și de a lua notițe. Ea înseamnă mai mult decât să îți citești Biblia acasă. Nu este mai puțin de atât, dar nu poate fi doar asta. Dacă vrem să ne dedicăm învățaturii apostolilor, asta va însemna că vom asculta predicile, ne vom citi Bibliile acasă, dar vom face aceste lucruri cu o dedicare conștientă ca acel cuvânt să ne îndrepte către Hristos, să ne determine să Îl iubim

mai mult și să dicteze felul în care trăim, ca răspuns față de El. Ne vom ruga ca Duhul Sfânt să vină și să folosească Cuvântul lui Dumnezeu pentru a avea impact asupra vieților noastre, pentru a ne convinge de păcat, pentru a ne arăta greșelile și pentru a ne inspira ca să fim dedicați schimbării. În final, ar fi mult mai bine să avem parte de o predică scurtă, sărman alcătuită și rostită nearticulat, dar care să ne inspire să Îl iubim mai mult pe Isus și să ne facă mai pasionați de a trăi pentru gloria Lui, decât să avem parte de o capodoperă exegetică de o oră, care să ne lase numai cu sentimentul a cât de bună este doctrina bisericii noastre.

PĂRTĂȘIE, PÂINE ȘI RUGĂCIUNE

Dedicarea reală față de învățătura apostolilor este trăită în practica zilnică și săptămânală. Aceasta făcea biserica primară. Ei erau dedicați de asemenea părtășiei, frângerii pâinii și rugăciunilor. În Noul Testament, cuvântul „părtășie” (provenind din termenul grec *koinonia*) are sensul de a fi părtaș la ceva, de a experimenta ceva în comun se aude a-i oferi cuiva o parte din ceva anume.

Același cuvânt revine în 2 Corinteni unde descrie dărnicia financiară pentru susținerea altor credincioși (2 Corinteni 8:1-4 și 9:13).

Acesta pare să fie clar cazul bisericii primare din Faptele Apostolilor 2. Ei „aveau toate de obște [*koina*]. Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia” (v. 44-45). Ca să fiu clar, acesta nu este un fel de proto-comunism. Nu există nicio indicație asupra faptului că ar fi fost obligatoriu și central ca toate averile să fie distribuite. În fapt, rămâne clar faptul că creștinii încă aveau casele lor (cunoaștem acest lucru pentru că biserica se întâlnea în case) și când doi membri, Anania și Safira, au dat de bucluc (Faptele Apostolilor 5), apostolii au arătat clar că păcatul lor nu ținea de faptul că au dat doar o parte din bani, ci că mințiseră în legătură cu asta.

Dar ceea ce vedem aici este o generozitate radicală în rândul membrilor bisericii. Dacă cineva avea o nevoie, aceasta era împlinită, și asta atât de mult încât în Faptele Apostolilor 4:34 descoperim că „nu era niciunul printre ei, care să ducă lipsă”. Este important să conștientizăm că acest impuls de a împărtăși nu era rezultatul faptului că se înrolaseră într-o teorie economică anume. Era în mod clar o expresie a părțășiei mai profunde care exista printre acești creștini. Întrucât Duhul venise asupra bisericii, în ea se născuse o părțășie radicală, unde nevoile altor oameni erau mai importante decât avuțiile personale.

Dar părtășia bisericii nu era doar una financiară. Credincioșii se întâlneau zilnic la templu (v. 46); se întâlneau în casele lor, frângând pâinea cu bucurie, cu inimi generoase și laudându-L împreună pe Dumnezeu (v. 46-47). Ce imagine uimitoare a felului în care membrii bisericii se tratau unii pe alții! Probabil că mulți dintre acești oameni fuseseră până recent străini unii de alții, dar acum erau părtași credinței care îi transformase într-o familie apropiată.

Nu vreau să sugerez că cei ce sunt creștini trebuie să facă toate lucrurile exact, același fel în care se făceau în biserica primară. De exemplu, nu aș spune că trebuie să ne întâlnim în fiecare zi, așa cum făceau ei. În fapt, din alte părți ale Noului Testament pare că biserica ajunsese la un model de întâlniri regulate organizate duminica. Dar aș vrea să sugerez că, prin comparație cu ei, majoritatea ideilor moderne de părtășie creștină sunt destul de superficiale.

Când ne gândim la „părtășie”, avem tendința de a ne imagina împreună la o ceașcă de cafea înainte sau după biserică: pe scurt, superficial și fără efort. Aceasta este o umbră atât de palidă a ceea ce vedem în Faptele Apostolilor 2. Pe acești credincioși îi costa părtășia tocmai acele lucruri pe care noi le îndrăgim mult: banii, timpul și viața privată.

Ceea ce este cu adevărat uimitor în această imagine sunt intensitatea și importanța bisericii în viețile acestor credincioși. Noi avem tendința de a vedea biserica drept o activitate totalmente creștină rezervată zilelor de duminică (și poate unei seri de la mijlocul săptămânii, dacă ești mai zelos). Creștinii ar trebui să vină la biserică în majoritatea dimineților de duminică, să scrie un cec pe platoul cu daruri și să discute cu câțiva oameni. Am rezolvat responsabilitatea. Am bifat pe listă.

Totuși, cu greu se poate numi dedicare așa ceva. Dedicarea constă dintr-un angajament pe viață. Ea acceptă costul mai degrabă decât să șlefuiască colțurile. Merită să te întrebi ce crezi că ai prea puțin: bani, timp sau viață privată? Cum ar fi să ai și mai puțin din acestea, așa încât să poți să dăruiești din ea familiei bisericii tale? Asta înseamnă dedicarea în părtășie. În timp ce noi facem pasul înapoi, considerând biserica o activitate nu un mod de viață, atât noi cât și frații și surorile noastre suntem mai săraci.

UN POPOR, NU DOAR PERSOANE

Așadar, cum putem ajuta bisericile noastre să arate mai mult ca biserica primară despre care citim în Faptele Apostolilor 2? În primul rând, trebuie să conștientizăm că mântuirea noastră comportă un aspect colectiv.

Această imagine a bisericii din Faptele Apostolilor 2 ne arată ceva important despre ce înseamnă să fii mântuit prin Isus Hristos. Acesta constituie rodul imediat al morții, învierii și înălțării lui Isus, al revărsării Duhului Său și al propovăduirii Cuvântului Lui: un grup de oameni pasionați pentru Domnul și unul pentru altul.

Isus Își mântuiește poporul transformându-l într-o comunitate. Într-un sens, acea comunitate este Biserica universală, părtășia tuturor credincioșilor din toate locurile și din toate timpurile. Ea acoperă întreaga lume și ajunge până la cer. Dar, în termenii felului în care îți trăiești viața, acea comunitate este biserica ta locală. Isus nu te-a mântuit ca să fii un fel de călăreț singuratic. El te-a mântuit pentru a trăi ca membru al Bisericii și a te bucura de veșnicie în cetatea Lui, *unde vei trăi alături de ceilalți.*

Biserica este locul unde începi să îți experimentezi viitorul. Dacă te gândești la cele mai proeminente feluri de a păcătui din viața ta (lucruri precum egoismul, mânia, gelozia, lăcomia, pofta), aceste păcate te înstrăinează nu doar de Dumnezeu, ci și de alți oameni. Ele ne izolează și ne exilează. Așadar, prin moartea și învierea Fiului Său și prin locuirea de cu Duhul Sfânt, Dumnezeu ne restaurează nu doar față de Sine, ci și față de alții. Avem un Frate comun. Avem același Duh.

Evident, biserica din Faptele Apostolilor 2 nu era în cer. Ea nu era expresia perfectă a împăcării orizontale dintre oameni care provine din împăcarea verticală cu Dumnezeu de care ne bucurăm. Biserica ta nu este nici ea în ceruri, după cum nu este nici mea. Ea este o biserică zidită pe principii cerești, dar plină de oameni păcătoși. Un astfel de comunitate nu este un mediu ușor.

Dar aceasta este esența. Isus nu elimină toate ciudățeniile, toată nepotrivirea socială și toate diferențele de personalitate. În schimb, Dumnezeu folosește aceste lucruri pentru a ne schimba, pentru a ataca egoismul, iritabilitatea și nerăbdarea noastră. Nu există nicio cale de a trăi în părtășie cu alții care să nu implice creșterea ta în Hristos și moartea față de sine. Poate că acesta este motivul pentru care oamenii par atât de reținuți în a face aceste lucruri, dar implicarea ta în părtășia unei biserici locale constituie o expresie importantă a mântuirii tale.

Iată ce celebrează o biserică atunci când membrii ei iau împreună Cina Domnului și probabil că este parte din ceea ce Luca indică arătând cum creștinii timpurii frângeau pâinea împreună. Comuniunea este un semn al identității bisericii locale și al părtășiei comune în Hristos. Pâinea și paharul le reamintesc credincioșilor de ceea ce Isus a făcut pentru ei, și le iau împreună ca

un semn de aducere aminte că ei sunt rezultatul – un popor care, în mod normal, n-ar dori să aibă de-a face unii cu alții, dar care acum sunt dedicați părtășiei. Dacă vrem să putem înțelege cât de fundamentală este biserica pentru mântuirea noastră, cel mai probabil va trebui să facem din ea o prioritate, așa cum făceau primii creștini.

În cartea Faptelor Apostolilor, această comunitate transformată era atât de extraordinară, încât era convingătoare pentru oamenii din jurul ei. Luca ne spune că ei se bucurau de favoarea tuturor oamenilor (v. 47). Iar rodul acestei comuniuni era că mulți oameni veneau la Hristos, când „Domnul îi adăuga în fiecare zi la numărul lor”. Acesta este un aspect important pentru creștinii din zilele noastre, pentru că în mod normal n-ar trebui să existe nicio tensiune între părtășia bisericii și dragostea ei pentru lumea din afară. În schimb, cei din afară ar trebui să intre în contact cu dragostea extraordinară a poporului lui Dumnezeu și să fie izbiți de realitatea credinței lor. Biserica însăși trebuie să fie o demonstrare a Evangheliei. Însăși existența ei îndreaptă privirile către puterea și realitatea Evangheliei. Aceasta se vede prin faptul că, în interiorul bisericii, îi iubești și slujești pe cei care sunt diferiți de tine. Se vede prin faptul că, în afara bisericii, îi iubești și îi slujești pe cei care nu te plac. În

mod normal, Duhul va duce înainte lucrarea Lui prin biserici care sunt modelate prin Cuvânt și care îl trăiesc în comunitate. Dacă ar fi să folosesc cuvintele unei rețele de misiune, „biserica locală ar trebui să fie inima misiunii, iar misiunea ar trebui să fie inima bisericii locale” (radstock.org).

CU FRICĂ DE DOMNUL

Al doilea lucru pe care trebuie să îl facem pentru a arăta mai mult ca biserica primară este să recuperăm frica de Domnul.

Când ne gândim la frică, avem în minte groază și anxietate în fața unui lucru teribil. Dar, în Biblie, frica de Domnul înseamnă să trăim în lumina măreției și a autorității Sale. Are în ea un sentiment de uimire și respect pentru puterea și sfințenia Lui. Poți vedea acest lucru pus în practică de primii creștini (v. 43) – ei trăiau uimiți de ceea ce Dumnezeu făcuse pentru ei și de ceea ce El făcea prin ei. Apostolii predicau cu toată puterea și făceau minuni care autentificau mesajul lor. Iar biserica trăia cu un simțământ bucurios și sfânt al uimirii. Ei știau că Dumnezeul care făcuse aceasta, care Îl trimisese pe Isus și care revărsase Duhul Său Sfânt, nu glumea. Nu Îl poți lua peste picior și nu Îi poți da un rol periferic în viață și în relații. El

nu era un simplu jucător în narațiunea generală. Pentru acești oameni, Domnul era o realitate uimitoare.

Dar, pentru mulți dintre noi, Dumnezeu a ajuns să pară confortabil. El este singur, tăcut și nu vrea prea multe de la tine. Nu trebuie să te neliniștești dacă te tragi de șireturi cu El. El este ilustrat ca un copilot sau ca un prieten obișnuit. Și există o legătură directă între felul în care noi trăim împreună și această gândire greșită, anume că ne lipsește uimirea în fața realității lui Dumnezeu. Dacă nu te temi de Dumnezeu, atunci vei putea acumula bogăție pentru tine în timp ce frații și surorile tale trăiesc în lipsuri. Dacă sufletul tău nu este uimit de Dumnezeu, atunci te vei simți ca și cum timpul este al tău și poți să faci ce dorești cu el. Dacă nu te temi de Domnul, nu te vei dedica rugăciunii alături de poporul lui Dumnezeu. Cu siguranță că nu vei fi dornic să riști să le spui oamenilor care nu-L cunosc că ei trebuie să fie străpunși în inimă de păcatul lor, că trebuie să se pocăiască și să trăiască cu Hristos ca Mântuitor și Împărat.

Nu există nicio scurtătură pentru a ajunge la dedicare. Nu poți pur și simplu să te hotărăști: „De azi înainte, voi fi mai dedicat”. Azi se va transforma în mâine, mâine în duminica următoare, și dedicarea nu va veni niciodată. Modalitatea prin care hrănim dedicarea față

de biserică este să Îl cunoaștem în realitate pe Dumnezeu – să fim uimiți de puterea, măreția și îndurarea Lui.

În acest punct poate părea ușor să vezi modalitățile în care biserica ta trebuie să se schimbe. Dacă predicatorul ar avea mesaje mai bune, dacă oamenii ar fi mai iubitori și mai serioși în slujire, atunci am avea o biserică mai asemănătoare aceleia din Faptele Apostolilor 2! În mod natural, noi ne gândim la câțiva oameni care ar putea să rezolve aceasta cu mai multă inimă și cu mai multă dedicare.

Dar cel mai bun loc pentru a schimba lucrurile este ca schimbarea să înceapă cu persoana care citește această carte. Așadar, dacă te împotrivești implicării mai profunde într-o biserică pentru că oamenii sunt leneși, ciudați sau imperfecti, ratezi o oportunitate frumoasă de a demonstra dragostea lui Hristos prin a-i iubi pe ceilalți în ciuda greșelilor lor. Și le furi altora oportunitatea deosebită de a te iubi în ciuda greșelilor tale! Dacă aștepti perfecțiunea de la ceilalți din biserică, în timp ce ești reținut în a te dedica ei, poate că este timpul să te oprești din a aștepta prea mult de la alții, și să începi să aștepti mai mult de la tine.

Dacă, la celălalt capăt al spectrului, te simți zdrobit de toată slujirea pe care o faci pentru biserica ta,

amintește-ți că ai privilegiul de a juca un rol într-o scenă mult mai mare a mântuirii, care este jucată înaintea întregului univers. Nu există roluri mărunte în această companie și nimeni aflat în slujba lui Isus nu dăruiește mai mult decât primește de la El.

Cartea Faptelor Apostolilor este o mărturie a puterii Hristosului răstignit, înviat și înălțat. Când Isus trimite Duhul Său, este creat un popor care reflectă caracterul Lui în viețile lor personale, în închinarea lor comună și în mărturia lor globală. Deși 2000 de ani ne despart de acele evenimente, avem același Duh și aceeași credință în același Mântuitor cum aveau primii creștini. În acest sens, povestea care a început la mormântul gol continuă astăzi, în viețile noastre și în bisericile noastre, și va continua până când Isus cel înviat Se va întoarce. Aceasta este singura poveste care va fi cântată atunci când poporul înviat al Mielului va înconjura tronul Lui, vreme de milioane de ani. Este povestea din care faci parte, în care Domnul Isus te-a inclus și pe care o scrie prin tine. Fă astfel ca ea să fie istoria care modelează tot ceea ce ești și faci.

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

- *Ai tendința de a te vedea mântuit la nivel individual, sau ca membru al unui popor mântuit? În ce fel produce acest lucru o schimbare?*

- *Cum a remodelat și a provocat acest capitol dedicarea ta și acțiunile tale față de biserică din care faci parte?*
- *Cum vei căuta să faci ca viața ta să fie parte din povestea măreață a învierii de astăzi, de săptămâna aceasta și de anul acesta?*

~

Turmă blândă, turmă mică,
Pradă lesne de-nghițit,
Două mii de ani cum oare
N-ai pierit?

Prin străvechile pustiuri,
Leii cei cu coama-n vânt,
Cum de nu ți-au șters și urma
Pe pământ?

Ai tu oare, turmă blândă,
corn de taur, dinți de lup,
colț de viperă sau gheare,
Care rup?

-Nu. N-avem nici colți, nici gheare,
nici venin otrăvitor.
Dar avem cu noi o Taină:
Un Păstor...

Prin străvechile pustiuri,
El, Păstorul Înțelept,
Și-a purtat pe umeri miei
Și la piept!

Și de-aceea nu ni-e frică,
Chiar de-am fi ca fulgu-n zbor,
Căci suntem o turmă mică,
Dar o turmă
și-un Păstor!

Turmă blândă, turmă mică, Costache Ioanid (1912-1987)

DESPRE AUTOR

Mike McKinley este păstorul Guilford Baptist Church în Sterling, Virginia. El este căsătorit cu Karen și au cinci copii.

Mike a absolvit studiile masterale la Westminster Theological Seminary, în Philadelphia, și este autorul cărților *Am I Really a Christian?* și *Church Planting is for Wimps*.

MULȚUMIRI

Asemenea cărții mele anterioare, intitulată *Pati-mile lui Hristos*, această carte a plecat de la o serie de predici pe care le-am ținut la Sterling Park Baptist Church, Virginia. Acea congregație m-a încurajat fără încetare și mi-a arătat blândețe de-a lungul slujbei mele de păstor al lor, și am simțit în mod particular susținerea prezbiterilor bisericii mele în acea perioadă. Îi sunt foarte mulțumitor lui Dumnezeu pentru privilegiul de a-L sluji alături de frații și surorile de la SPBC.

De asemenea, sunt recunoscător lucrării și misiunii de la The Good Book Company. Brad Byrd, directorul lor din Statele Unite, a făcut slujba credincioasă triplă de bun prieten, coleg prezbiter și coordonator a tuturor lucrurilor care țin de ajutorarea autorului. Sunt foarte recunoscător pentru munca editorială și detaliată a lui Carl Laferton; de mai multe ori în decursul scrierii acestei cărți, el a luat manuscrisul încâlcit și a creionat o cale către ceva util.

În final, îmi îndrept mulțumirile către familia mea. Cu fiecare an care trece, conștientizez tot mai mult câtă răbdare și blândețe îi este necesară pentru a mă suporta. Faptul că Karen a stat alături de mine cu bucurie vreme de 17 ani și că nu a arătat niciun semn al deranjului îmi amintește zilnic de harul lui Dumnezeu față de mine. Nu pot decât să zâmbesc atunci când mă gândesc la copiii mei, Kendall, Knox, Phineas, Ebenezer și Harper. Fără ei, viața mea ar fi cu mult mai plictisitoare. Ei îmi oferă odihna comică ce îmi face viața mult mai plăcută. În plus, mama lor nu și-ar dori să se dea în carusel cu mine.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Dă mai departe această carte! „Fără plată ați primit, fără plată să dați”.

2) Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 200 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA prin a vizita pagina noastră de Facebook la www.facebook.com/MagnaGratia-Romania și prin a te abona pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse.

4) Spune și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, www.magnagratia.org/dona-tii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.
Mulțumim!